LISA JEWELL

SECRETE ÎNTUNECATE

LITERA

buzz BOOKS

LISA JEWELL

SECRETE ÎNTUNECATE

Original: *The Family Upstairs* (2019)

Traducere din limba engleză:
ANDREEA NĂSTASE

virtual-project.eu

— 2021 —

Cartea de faţă le este dedicată cititorilor mei,
cu dragoste şi recunoştinţă

Ar fi inexact să afirm că am avut o copilărie normală înainte de sosirea lor. N-a fost nici pe departe normală, dar mi se părea normală pentru că nu cunoscusem altceva. Abia acum, după zeci de ani, îmi pot da seama cât de ciudat a fost.

Aveam aproape unsprezece ani când au venit, şi sora mea, nouă.

Au stat cu noi mai mult de cinci ani, creând o atmosferă îngrozitor de sumbră. Sora mea şi cu mine a trebuit să învăţăm cum să supravieţuim.

Şi când aveam şaisprezece ani, iar sora mea, paisprezece, a venit bebeluşul.

PARTEA ÎNTÂI

1

Libby ridică scrisoarea de pe preş. O răsuceşte în mână. Are un aspect oficial; plicul este crem, făcut din hârtie de o calitate foarte bună, şi pare chiar să fie căptuşit cu mătase. Ştampila de francare indică: „Smithkin Rudd & Royle, Cabinet de avocatură, Chelsea Manor Street SW3”.

Se duce cu scrisoarea în bucătărie şi o lasă pe masă, apoi umple ibricul şi pune un plic de ceai în cană. Libby are o idee destul de precisă despre conţinutul plicului. A împlinit douăzeci şi cinci de ani luna trecută.

În subconştient aştepta plicul acela.

Dar acum nu e sigură că va fi în stare să-l deschidă.

Pune mâna pe telefon şi-şi sună mama.

— Mami, a venit. Scrisoarea de la fiduciari.

Se lasă tăcerea la celălalt capăt. Şi-o imaginează pe mama ei în propria-i bucătărie, la o mie şase sute de kilometri depărtare, în Dénia: dulapuri de un alb imaculat, electrocasnice din acelaşi set, de culoarea lămâii verzi, uşi de sticlă glisante dând spre o mică terasă cu vedere la Mediterana, telefonul ţinut la ureche în carcasa bătută cu cristale pe care o numeşte „zorzonul” ei.

— Aha, face ea. Uau. Doamne! Ai deschis-o?

— Nu. Încă nu. Mai întâi beau un ceai.

— Aha, repetă mama. Vrei să rămân pe fir cât faci asta?

— Da, spune Libby. Te rog.

Respiraţia îi e îngreunată, aşa cum i se întâmplă uneori când se pregăteşte să facă o prezentare la muncă, de parcă tocmai ar fi băut o cafea tare. Scoate pliculeţul de ceai din cană şi se aşază. În timp ce degetele ei mângâie colţul plicului, îşi umple plămânii cu aer.

— Bine, murmură într-un târziu. O fac. O fac acum.

Mama ştie ce e acolo. Sau cel puţin are o idee, deşi nu i s-a comunicat niciodată oficial în ce consta fondul fiduciar. Se poate foarte bine să fie, aşa cum îi place să spună, un ceainic şi o bancnotă de zece lire.

Libby îşi drege glasul şi-şi strecoară degetul sub clapă.

Scoate dinăuntru o foaie de hârtie groasă, tot crem, pe care o parcurge rapid:

Domnişoarei Libby Louise Jones
În calitate de administrator al fondului fiduciar Henry şi Martina Lamb, creat pe 12 iulie 1977, vă propun să intraţi în posesia lui conform planului pe care vi-l trimit ataşat…

Lasă jos scrisoarea de însoţire şi scoate restul documentelor din plic.
— Ei bine? o iscodeşte nerăbdătoare mama ei.
— Mai am de citit, îi răspunde.
Citeşte pe sărite, şi atenţia îi este atrasă de adresa unei proprietăţi. Numărul şaisprezece, Cheyne Walk, SW3. Presupune că este casa unde locuiau părinţii ei naturali când au murit. Ştie că se afla în Chelsea. Ştie că era mare. Îşi imaginase că a dispărut de mult. Cu obloanele bătute în cuie. Vândută. Respiraţia i se opreşte când îşi dă seama ce-a citit în urmă cu o secundă.
— Ăăă… îngaimă.
— Ce-i?
— Se pare că… Nu, nu se poate.
— Ce?
— Casa. Mi-au lăsat mie casa.
— Casa din Chelsea?
— Da.
— În întregime?
— Cred că da. E o scrisoare de însoţire, zice acolo că niciun alt beneficiar desemnat al fondului nu s-a prezentat să-şi revendice drepturile în intervalul stabilit.
Pur şi simplu nu poate să digere acele informaţii.
— Dumnezeule! Păi, trebuie să valoreze…
Libby trage aer în piept şi-şi ridică privirea spre tavan.
— Probabil că cineva s-a înşelat. Trebuie să fie o greşeală.
— Du-te să vorbeşti cu avocaţii, o sfătuieşte mama ei. Sună-i. Fă o programare. Asigură-te că nu-i o greşeală la

mijloc.

— Şi dacă nu-i o greşeală? Dacă-i adevărat?

— Păi atunci, îngeraşule, îi spune mama – şi Libby o poate auzi zâmbind, în ciuda depărtării –, o să fii o femeie foarte bogată.

După ce încheie convorbirea, Libby se uită în jur. Cu cinci minute în urmă, bucătăria asta fusese singura bucătărie pe care şi-o permisese, apartamentul ăsta, singurul pe care-l putuse cumpăra, pe o străduţă liniştită cu case lipite din zona mărginaşă a orăşelului St. Albans. Îşi aduce aminte de apartamentele şi casele pe care le-a văzut în timpul căutărilor pe internet, de modul în care a tresărit când i-au căzut ochii pe locul perfect: o terasă însorită, o bucătărie cu loc de luat masa, cinci minute de mers pe jos până la gară, o fereastră cu ochiurile de geam unite cu plumb şi deformate din cauza trecerii timpului, clopotele catedralei întrezărindu-se în partea cealaltă a pajiştii; apoi a observat preţul şi i s-a făcut ruşine. Cum se putuse gândi că ar fi fost de nasul ei?

Până la urmă, a făcut toate compromisurile posibile ca să găsească un loc destul de aproape de serviciu şi nu prea departe de gară. Instinctul nu i-a spus nimic când a trecut pragul; inima i-a rămas tăcută în timp ce agentul imobiliar îi arăta împrejurimile. Dar l-a transformat într-un cămin de care să poată fi mândră, dându-şi osteneala să aleagă cele mai bune accesorii pentru casă de la TK Maxx, iar în prezent, apartamentul ei prost împărţit, nu foarte comod, o face fericită. L-a cumpărat; l-a decorat. Îi aparţine.

Acum însă se pare că deţine o casă de pe cea mai elegantă stradă din Chelsea, şi dintr-odată apartamentul ei arată ca o glumă penibilă, la fel ca tot restul lucrurilor care contau pentru ea cu cinci minute în urmă – mărirea de salariu de 1500 de lire pe an pe care tocmai a primit-o, weekendul la Barcelona cu prietenele de luna viitoare, pentru care a făcut economii şase luni, fardul de pleoape MAC pe care şi-a „îngăduit” să şi-l cumpere săptămâna trecută, ca răsplată pentru obţinerea măririi de salariu –

frisonul dulce pe care l-a încercat abandonându-şi bugetul lunar, gestionat cu stricteţe, în favoarea unui singur moment sclipitor, parfumat, în House of Fraser, greutatea de pană a punguţei MAC pe care o legăna în mână, fiorul simţit când a aşezat minuscula capsulă neagră în trusa de machiaj, ştiind că poseda fardul acela, că putea să-l afişeze la Barcelona, unde ar fi putut să poarte şi rochia pe care i-o cumpărase mama ei de Crăciun, cea de la French Connection cu aplicaţii de dantelă la care visase de când lumea. Cu cinci minute în urmă bucuriile ei erau mărunte, anticipate, râvnite, obţinute cu sudoarea frunţii şi prin economii la sânge, izbucniri efemere care nu însemnau nimic în schema generală, dar confereau suprafeţei plate a vieţii ei destulă sclipire încât să merite să se dea jos din pat în fiecare dimineaţă şi să se ducă la o slujbă care-i place, însă pentru care nu are o pasiune.

Acum deţine o casă în Chelsea, iar proporţiile existenţei sale au sărit în aer.

Bagă scrisoarea la loc în plicul luxos şi-şi termină ceaiul.

2

Se pregăteşte o furtună pe Coasta de Azur; norii întunecaţi ca nişte prune brumării s-au adunat la orizont, apăsând cu putere pe creştetul lui Lucy. Îşi duce o mână la cap, iar cu cealaltă înşfacă farfuria goală a fiicei sale şi o lasă pe podea, astfel încât câinele să poată linge petele de sos şi bucăţelele de pui.

— Marco, termină de mâncat, îi spune băiatului.

— Nu mi-e foame.

Lucy îşi simte furia pulsându-i în tâmple. Furtuna se apropie; poate simţi cum vaporii de apă se răcoresc în aerul fierbinte.

— Atât avem, rosteşte, stăpânindu-se cu greu să nu ţipe. Atât avem de mâncare pentru azi. Am terminat banii. Gata. N-o să-mi mai spui că ţi-e foame înainte de culcare. O să fie prea târziu. Mănâncă. Te rog.

Marco clatină din cap cu un aer chinuit şi taie o bucată din şniţelul de pui. Ea îi priveşte vârful capului, unde părul des, castaniu face un vârtej dublu. Încearcă să-şi aducă aminte când s-au spălat cu toţii pe cap, dar nu reuşeşte.

— Mami, pot să primesc un desert? întreabă Stella.

Lucy se uită la ea. Stella are cinci ani şi e cea mai minunată greşeală pe care a făcut-o în viaţa ei. Ar trebui să spună nu; din moment ce e atât de dură cu Marco, n-ar trebui să fie atât de indulgentă cu sora lui. Dar Stella e prea blândă, prea drăgălaşă, prea cuminte. Cum să-i refuze ceva dulce?

— Dacă Marco îşi termină şniţelul, îi spune pe un ton calm, o să împărţim o îngheţată.

E nedrept faţă de Stella, care şi-a terminat puiul în urmă cu zece minute şi n-ar trebui să fie obligată să-şi aştepte fratele. Dar se pare că are o vârstă prea fragedă ca să i se fi format simţul dreptăţii; prin urmare, încuviinţează din cap şi-l îndeamnă:

— Mănâncă repede, Marco!

Când băiatul termină, Lucy îi ia farfuria şi o pune pe jos

pentru câine. Vine şi îngheţata. Sunt trei bule într-o cupă de sticlă cu sos fierbinte de ciocolată, nuci pralinate şi un palmier roz de staniol.

Capul începe iarăşi să-i pulseze; se uită spre orizont. Trebuie să găsească un adăpost, şi încă foarte repede.

Cere nota, îşi pune cardul pe farfurioară, apoi tastează codul, ţinându-şi răsuflarea la gândul că nu mai e niciun ban în cont, nu mai e niciun ban nicăieri. Aşteaptă ca Stella să lingă şi ultima urmă de îngheţată din cupă, după care dezleagă lesa câinelui de piciorul mesei şi le împarte genţile copiilor, două pentru Marco, una pentru Stella.

— Unde mergem? vrea să ştie băiatul.

Ochii lui căprui sunt serioşi, privirea-i e încărcată de nelinişte.

Lucy oftează. Se uită înspre oraşul vechi al Nisei, în lungul străzii care duce spre mare. Se uită chiar şi la câine, de parcă acesta ar putea să-i facă o sugestie. El îi întoarce o privire pofticioasă, ca şi când ar mai putea primi o farfurie de lins. Există un singur loc unde pot merge, şi e ultimul loc unde vrea ea să se afle. Totuşi, reuşeşte să zâmbească.

— Ştiu. Hai s-o vizităm pe Mémé!

Marco geme. Stella nu pare convinsă. Amândoi îşi aduc aminte cum a fost ultima oară când au stat la bunica Stellei. Pe vremuri, Samia a fost vedetă de film în Algeria. Acum are şaptezeci de ani, nu vede deloc cu un ochi şi trăieşte într-un apartament dezordonat la etajul al şaptelea al unui bloc turn din l'Ariane, împreună cu fiica ei infirmă. Soţul Samiei a murit când ea avea numai cincizeci şi cinci de ani, iar singurul ei fiu, tatăl Stellei, a dispărut în urmă cu trei ani şi n-a mai dat niciun semn de viaţă. Samia e mereu nervoasă, îi sare ţandăra din orice, şi pe bună dreptate. Însă are un acoperiş şi o podea; are perne şi apă curentă. În momentul de faţă, are tot ceea ce Lucy nu le poate oferi copiilor ei.

— Numai pentru o noapte, adaugă. Numai noaptea asta, şi pentru mâine o să găsesc altceva. Promit.

Ajung în cartierul Samiei chiar când începe să plouă, mici bombe cu apă explodând pe asfaltul fierbinte. În liftul

mâzgălit cu graffiti care-i duce la etajul şapte, mirosurile pe care le emană micul lor grup invadează nările lui Lucy: izul jilav de haine nespălate, de păr gras, de tenişi care au fost purtaţi prea mult timp. Câinele, cu blana lui deasă şi sârmoasă, miroase de departe cel mai urât.

— Nu pot, spune Samia din prag, blocându-le intrarea. Pur şi simplu nu pot. Mazie e bolnavă. Infirmiera trebuie să doarmă aici noaptea asta. Nu e loc, zău.

Un tunet bubuie chiar deasupra. Cerul din spatele lor se luminează într-un alb strălucitor. Perdele de apă se revarsă din nori. Lucy o fixează pe Samia cu o privire disperată.

— N-avem unde să ne ducem.

— Ştiu, îi răspunde Samia. Ştiu asta. Pot s-o iau pe Stella. Dar în ce vă priveşte pe tine, pe băiat şi câinele… îmi pare rău. Trebuie să găseşti altă cazare.

Lucy simte cum Stella se lipeşte de piciorul ei, îi simte trupşorul scuturat de un fior de stinghereală.

— Vreau să stau cu tine, îi spune în şoaptă micuţa. Nu vreau să stau fără tine.

Lucy se ghemuieşte şi-i ia mâinile între palme. Ochii Stellei sunt verzi, ca ai tatălui ei, părul castaniu are şuviţe blond-închis, chipul îi e bronzat la finalul acelei veri lungi şi fierbinţi. E o fetiţă superbă; uneori, trecătorii fascinaţi o opresc pe Lucy pe stradă ca s-o complimenteze.

— Scumpo, aici o să fii la adăpost de ploaie. Poţi să faci un duş. Mémé o să-ţi citească o poveste…

Samia confirmă din cap.

— O să ţi-o citesc pe aia care-ţi place ţie, cu luna.

Stella se lipeşte şi mai tare de Lucy, care simte cum o lasă răbdarea. Ar da orice ca să i se îngăduie să doarmă în patul lui Mémé, să i se citească povestea cu luna, să facă duş şi să îmbrace o pijama curată.

— Doar pentru o noapte, scumpo. Vin să te iau mâine la prima oră. Bine?

Simte capul fetiţei mişcându-se ca să încuviinţeze, o aude chinuindu-se să respire printre lacrimi.

— Bine, mami, îngaimă Stella, iar Lucy o împinge în apartamentul Samiei înainte ca vreuna dintre ele să se

poată răzgândi.

Au rămas doar ea, Marco şi câinele, cu covoraşele de yoga rulate în spinare, îndreptându-se spre noaptea torenţială, spre noaptea tot mai neagră, fără perspectiva unui refugiu.

O vreme se adăpostesc sub un pasaj rutier. Scrâşnetul constant al cauciucurilor maşinilor pe asfaltul ud e asurzitor. Ploaia nu conteneşte.

Marco ţine câinele în braţe, apăsându-şi faţa de spinarea lui.

Ridică privirea spre Lucy.

— Cum de avem aşa o viaţă de rahat?

— Ştii de ce avem o viaţă de rahat, se răsteşte ea.

— Dar de ce nu faci nimic ca să ne fie mai bine?

— Mă străduiesc.

— Ba nu. Ne laşi să ne scufundăm.

— Mă străduiesc, şuieră ea străpungându-l cu o privire furioasă. În fiecare minut din fiecare zi.

Se uită la ea neîncrezător. E mult, mult prea deştept şi o cunoaşte mult, mult prea bine. Lucy oftează.

— Mâine o să-mi recuperez vioara. Pot să fac iarăşi rost de bani.

— Dar cum o să plăteşti pentru reparaţii? o întreabă el mijindu-şi ochii.

— O să găsesc o cale.

— Ce cale?

— Habar n-am, bine? Habar n-am. O să apară ceva. Întotdeauna apare.

Se răsuceşte nervoasă cu faţa la şirurile paralele de faruri arzătoare care se îndreaptă în direcţia lor. Deasupra bubuie un nou tunet, cerul se luminează iarăşi, ploaia s-a înteţit, dacă lucrul acesta mai e posibil. Îşi scoate telefonul vechi şi uzat din buzunarul exterior al rucsacului, îl aprinde. Văzând că bateria e la opt la sută, se pregăteşte să-l stingă la loc când observă că a primit o notificare de la aplicaţia de agendă. E acolo de săptămâni întregi, dar nu se poate hotărî s-o anuleze.

Scrie doar atât: „Bebeluşul a împlinit douăzeci şi cinci de ani”.

3

Mă cheamă Henry, ca pe tata. Asta a fost uneori o sursă de confuzie, dar, cum mama îi spunea tatei „dragule”, iar sora mea îi zicea „Tati”, în timp ce restul lumii i se adresa cu „domnule Lamb” ori „sir”, ne-am descurcat.

Tata a fost singurul beneficiar al averii tatălui său, făcută de pe urma automatelor de jocuri. Nu mi-am cunoscut niciodată bunicul, era foarte bătrân când s-a născut tata, dar ştiu că era din Blackpool şi se numea Harry. Tata n-a muncit nicio zi în viaţa lui, pur şi simplu a stat prin preajmă, aşteptând ca Harry să moară, astfel încât să intre în posesia averii.

A cumpărat casa noastră de pe Cheyne Walk din Chelsea chiar în ziua în care a pus mâna pe bani. Explorase piaţa imobiliară în timp ce Harry era în agonie şi urmărea casa aceea de câteva săptămâni, îngrozit că altcineva avea să facă o ofertă înainte ca el să-şi poată revendica moştenirea.

Întrucât clădirea era goală când a cumpărat-o, a petrecut ani întregi şi a cheltuit mii de lire ca s-o umple cu ceea ce el numea objets[1]: capete de elan care dominau încăperile de pe pereţii lambrisaţi, săbii de vânătoare încrucişate deasupra uşilor, jilţuri de mahon cu spătarul din bare torsadate, o masă de banchet în stil medieval pentru şaisprezece oaspeţi, plină de zgârieturi şi găuri de cari, vitrine cu pistoale şi bice, o tapiserie de şapte metri, portrete în ulei sinistre înfăţişându-i pe strămoşii altora, teancuri de cărţi legate în piele, cu ferecături aurite, pe care nimeni n-avea să le citească, precum şi un tun în mărime naturală în grădina din faţă. Nu exista niciun scaun comod în casa noastră, niciun colţişor intim. Totul era făcut din lemn, şi piele, şi metal, şi sticlă. Totul era dur. Mai ales tata.

Făcea exerciţii cu greutăţi în subsol şi bea Guinness din butoiul său personal în barul său personal. Purta costume de opt sute de lire, croite pe măsură în Mayfair, care abia

---

[1] Obiecte (în limba franceză în original) (n. tr.).

dacă-i puteau cuprinde muşchii şi pântecele. Avea părul de culoarea monedelor de un penny de pe vremuri şi mâini aspre, înroşite la încheieturile degetelor. Conducea un Jaguar. Juca golf, deşi nu-i plăcea, deoarece corpul lui nu fusese menit să legene o crosă; era prea solid, prea inflexibil. În weekenduri se ducea la vânătoare: dispărea sâmbăta dimineaţă, îmbrăcat cu un sacou de tweed croit pe corp, cu portbagajul plin de arme, şi se întorcea duminică seara cu doi porumbei într-o cutie frigorifică. Odată, când aveam vreo cinci ani, a adus acasă un buldog englezesc pe care-l cumpărase de la un tip de pe stradă folosind bancnotele de cincizeci de lire noi-nouţe pe care le păstra făcute sul în buzunar. A spus că-i amintea de el însuşi. Apoi, câinele şi-a făcut nevoile pe un covor de epocă, iar tata s-a descotorosit de el.

Mama era o frumuseţe rară. Nu-s cuvintele mele, ci ale tatei. „Mama ta e o frumuseţe rară."

Era pe jumătate nemţoaică, pe jumătate turcoaică. O chema Martina. Era cu doisprezece ani mai tânără decât tata şi pe vremuri, înainte de sosirea lor, era un model de eleganţă. Obişnuia să-şi pună o pereche de ochelari de soare şi să meargă pe Sloane Street ca să cheltuiască banii tatei pe eşarfe de mătase în culori strălucitoare, rujuri în carcase aurite şi parfumuri franţuzeşti intense; uneori era fotografiată, cu încheieturile ascunse de mânerele sacoşelor de cumpărături, iar poza apărea în publicaţiile destinate lumii bune. Era numită mondenă. Nu era cu adevărat. Mergea la petreceri luxoase şi purta haine splendide, dar când era acasă era doar mama noastră. Nu cea mai bună mamă, dar nici cea mai rea, şi cu siguranţă o sursă de gingăşie în casa noastră mare, masculină, împodobită cu macete.

Cândva, timp de un an sau aşa ceva, avusese o slujbă. Rolul ei era de a pune în legătură persoanele importante din lumea modei, sau cel puţin asta era impresia mea. Purta în poşetă nişte cărţi de vizită mici, argintii, pe care cuvintele „Martina Lamb şi Asociaţii" erau tipărite într-un roz aprins. Avea un birou pe King's Road, o încăpere

luminoasă situată deasupra unui magazin, cu o masă de sticlă, fotolii de piele şi un telex, haine în folii transparente de plastic agăţate pe suporturi pe rotile şi o vază cu crini albi pe o poliţă. În zilele libere de la şcoală ne lua la birou pe mine şi pe sora mea şi ne dădea câte un teanc de foi de hârtie de un alb orbitor şi o mână de Magic Markers. Din când în când suna telefonul, şi Mami spunea: „Bună dimineaţa, Martina Lamb şi Asociaţii”. Uneori, un vizitator era invitat prin interfon să urce – sora mea şi cu mine ne luptam pentru dreptul de a apăsa pe buton. Nu era niciun „asociat”, doar mama şi câte o adolescentă cu ochi mari care efectua un stagiu. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu toate astea. Ştiu doar că biroul a dispărut, cărţile de vizită argintii au dispărut, iar Mami a revenit la viaţa de casnică.

Sora mea şi cu mine mergeam la şcoală în Knightsbridge – după toate probabilităţile, la cea mai scumpă şcoală din Londra. Tata nu se temea să cheltuiască pe atunci, ba chiar îi plăcea la nebunie. Cu cât mai mulţi bani, cu atât mai bine. Uniforma noastră era o combinaţie de maro-excrement şi galben-fiere, cu pantaloni bufanţi până la genunchi, knickerbockers, pentru băieţi. Din fericire, când am ajuns la vârsta la care să mă simt umilit de acea ţinută, tata nu mai avea cu ce să plătească taxele de şcolarizare, darămite pantalonii de catifea reiată de la raionul de uniforme de la Harrods.

Totul s-a petrecut lent, şi totuşi extraordinar de rapid, schimbarea suferită de părinţii mei, de casa noastră, de vieţile noastre după sosirea lor. Dar în acea primă noapte, când Birdie a apărut pe peronul de la intrare cu două valize mari şi o pisică într-o cuşcă de nuiele, n-am fi putut ghici nici în ruptul capului ce impact urma să aibă, ce oameni avea să aducă în vieţile noastre, n-am fi putut ghici că avea să sfârşească aşa cum a sfârşit. Credeam că venise să stea doar un weekend.

4

Libby poate să audă şoapta fiecărui moment de când există încăperea asta, poate să simtă răsuflarea fiecărei persoane care a stat vreodată în fotoliul pe care-l ocupă ea acum.

— O mie şapte sute nouăzeci şi nouă, îi răspunsese domnul Royle la întrebarea de mai devreme. Unul dintre cele mai vechi cabinete de avocatură din capitală.

În clipa asta, domnul Royle o fixează peste biroul lui ceruit din abundenţă. Un zâmbet îi licăreşte pe buze când exclamă:

— Ei, ei! Un cadou de aniversare cum nu vezi în fiecare zi, aşa-i?

Libby surâde, deloc în largul ei.

— Încă nu-s convinsă că e real. Tot mă aştept ca cineva să-mi spună că e ditamai păcăleala.

Cuvintele pe care le-a folosit – „ditamai păcăleala" – sună prost în acest decor venerabil. Ar vrea să fi ales altă formulare. Dar domnul Royle nu pare deloc afectat. Cu acelaşi zâmbet pe faţă, se întinde şi-i înmânează un teanc gros de documente.

— Nu e nicio păcăleală, vă asigur, domnişoară Jones. Iată, îi spune scoţând o foaie din teanc. Am ezitat dacă să vi-l dau acum. Sau poate că ar fi trebuit să vi-l trimit odată cu scrisoarea. Nu ştiu, totul e atât de neobişnuit! Era în dosar şi l-am pus deoparte, în caz că nu mi s-ar fi părut corect să vi-l dau. Până la urmă însă, mi se pare corect. Aşadar, iată-l. Nu ştiu cât de multe detalii v-au putut oferi părinţii dumneavoastră adoptivi despre familia naturală, dar poate doriţi să vă aruncaţi privirea peste articolul acesta.

Libby despătureşte pagina de ziar şi o întinde pe masă în faţa ei.

Mondenă şi soţul morţi într-un pact de sinucidere

Copiii adolescenţi dispăruţi; bebeluşul găsit în viaţă

Ieri, poliţia a fost chemată la reşedinţa din Chelsea a fostei personalităţi mondene Martina Lamb şi a soţului ei, Henry, după ce s-a raportat o posibilă triplă sinucidere. Detectivii au sosit la ora prânzului şi au găsit trupurile domnului şi doamnei Lamb zăcând alături pe podeaua bucătăriei. Un al doilea bărbat, a cărui identitate încă nu este cunoscută, a fost găsit decedat la rândul lui. Un bebeluş de sex feminin, în vârstă de aproximativ zece luni, a fost găsit într-o cameră de la primul etaj. Bebeluşul a fost preluat de autorităţi şi este în stare bună. Vecinii au observat că în ultimii ani locuiau mulţi copii în casa respectivă şi există relatări despre prezenţa altor adulţi, însă nu s-a găsit nicio urmă a vreunui alt rezident.

Cauza morţii nu a fost stabilită încă, dar primele analize de sânge sugerează că cei trei s-ar fi otrăvit. Henry Lamb, 48 de ani, era singurul beneficiar al averii tatălui său, domnul Henry Lamb din Blackpool, Lancashire. În ultimii ani, acesta avusese probleme de sănătate şi se spune că era imobilizat într-un scaun cu rotile.

În prezent, poliţiştii fac verificări prin ţinut în căutarea fiului şi a fiicei cuplului, care au paisprezece, respectiv şaisprezece ani. Persoanele care au informaţii despre localizarea copiilor sunt invitate să contacteze de urgenţă Poliţia Metropolitană. De asemenea, persoanele care au locuit împreună cu familia Lamb în ultimii ani sunt de mare interes pentru poliţie.

Libby se holbează la domnul Royle.

— Eu sunt..? Bebeluşul lăsat în urmă… eu sunt?

Avocatul încuviinţează din cap. Tânăra femeie îi observă tristeţea sinceră din privire.

— Da. Ce poveste tragică! Şi ce mister! La copii mă gândesc. Şi ei erau moştenitori ai casei, însă niciunul nu şi-

a revendicat drepturile. Pot numai să presupun, ei bine, că sunt... în sfârşit. Se apleacă în faţă, îşi aranjează cravata şi zâmbeşte îndurerat. Pot să vă ofer un pix?

Înclină spre ea un recipient din lemn plin cu pixuri care par scumpe, iar Libby ia unul pe care numele firmei este imprimat cu litere aurii. Îl contemplă îndelung.

Un frate.

O soră.

Un pact de sinucidere.

Clatină din cap imperceptibil, apoi îşi drege glasul şi murmură:

— Mulţumesc.

Degetele ei strâng pixul. Abia dacă-şi aminteşte cum îi arată semnătura. Pe marginile paginilor pe care trebuie să le semneze sunt lipite săgeţi de plastic care-i indică locul precis. Sunetul scos de pix la contactul cu hârtia e înfiorător. Domnul Royle o priveşte cu bunăvoinţă; îşi împinge ceaşca de ceai pe birou câţiva centimetri, peste câteva clipe o trage spre el.

Libby simte acut importanţa acestui moment, această cotitură invizibilă din viaţa ei care o duce de *aici acolo.* De o parte a teancului de documente se află expediţiile prudente la Lidl, o săptămână de vacanţă pe an şi un Vauxhall Corsa vechi de unsprezece ani. De cealaltă parte sunt cheile unei case cu opt dormitoare din Chelsea.

— În regulă, spune avocatul, aproape cu un oftat de uşurare, când Libby îi întinde actele. Excelent, excelent. Frunzăreşte paginile, oprindu-şi privirea asupra spaţiilor din dreptul săgeţilor, apoi se uită la Libby zâmbind. Ei bine, cred că e momentul să intraţi în posesia cheilor.

Scoate un plic alb dintr-un sertar al biroului. Pe etichetă scrie „16 Cheyne Walk”

Libby se uită înăuntru. Trei rânduri de chei. Unul cu un breloc de metal cu logoul Jaguar. Unul cu o brichetă agăţată pe inel. Ultimul set nu are breloc.

Domnul Royle se ridică de pe scaun.

— Mergem? N-are rost să luăm maşina, e foarte aproape.

Căldura violentă a zilei de vară o loveşte în plin. Libby

simte fierbinţeala pietrelor din pavaj prin talpa espadrilelor, lumina orbitoare a soarelui de amiază arzând prin stratul subţire de nori. Merg pe o stradă plină de restaurante, toate cu terase, mesele pregătite să-şi primească clienţii fiind aşezate pe platforme speciale şi adăpostite sub umbrele mari, dreptunghiulare. Femei cu ochelari de soare supradimensionaţi beau vin în grupuri de câte două sau trei. Unele sunt de aceeaşi vârstă cu ea; Libby se minunează că-şi permit să piardă vremea şi să bea vin într-un restaurant şic într-o după-amiază de luni.

— Aşadar, acesta ar putea fi noul dumneavoastră cartier, îi spune domnul Royle. Dacă vă hotărâţi să vă mutaţi în casă.

Tânăra femeie clatină din cap şi scoate un chicot nervos. Nu poate să formuleze un răspuns cu cap şi coadă. Totul e mult prea absurd.

Trec pe lângă buticuri elegante şi magazine de antichităţi cu vulpi şi urşi din bronz, şi candelabre strălucitoare de mărimea căzii ei de baie. Sunt aproape de fluviu, Libby îi simte mirosul înainte să-l vadă, izul acela de câine ud. Vase late alunecă unul pe lângă celălalt; unul mai mic, cu pasageri bogaţi, trece în viteză: şampanie într-o frapieră de argint, un golden retriever cu blana zbârlită de vânt la prova, mijindu-şi ochii în soare.

— E chiar aici, îi spune domnul Royle. Încă un minut sau două.

I s-au iritat coapsele de la căldură; ce păcat că nu poartă pantaloni scurţi în loc de fustă! Simte cum transpiraţia îi e absorbită de materialul sutienului în partea din mijloc, unde se unesc cupele, şi-şi dă seama că domnul Royle, în cămaşă şi costum pe corp, nu suportă nici el vipia.

— Am ajuns, o anunţă el întorcându-se spre un şir de cinci sau şase case din cărămidă roşie, cu înălţimi şi lăţimi diferite.

Libby ghiceşte imediat care e a ei, chiar înainte să vadă numărul şaisprezece pictat cu înflorituri pe fereastra în evantai. Casa are trei etaje şi patru ferestre în lăţime. E superbă. Dar, exact aşa cum îşi închipuise, e închisă, cu

obloanele bătute în cuie. Hornurile şi jgheaburile sunt pline de buruieni. E o hardughie – dar o hardughie superbă.

Trage aer în piept şi şopteşte:

— E foarte mare.

— Într-adevăr, îi spune avocatul. Douăsprezece încăperi în total. Fără a pune la socoteală subsolul.

Clădirea e retrasă faţă de trotuar în spatele unor zăbrele metalice ornamentale şi al unor straturi de flori lăsate de izbelişte. Un umbrar din fier forjat se întinde până la uşa principală, iar în stânga se vede un tun în mărime naturală aşezat pe un bloc de ciment.

— Vreţi să fac eu onorurile? o întreabă domnul Royle arătând spre lacătul pus pe scândura care acoperă uşa.

Libby încuviinţează. Avocatul descuie lacătul şi se opinteşte să tragă în lături panoul greu, care se lasă desprins cu un scârţâit sinistru, dând la vedere o uşă neagră imensă. Se şterge pe degete, apoi ia cheile la rând până ce o găseşte pe cea potrivită.

— Când a fost ultima oară cineva în casă? vrea Libby să ştie.

— Ah, presupun că în urmă cu câţiva ani, când s-a produs o inundaţie. A trebuit să intrăm cu o echipă de instalatori care să repare stricăciunile. Ceva de genul ăsta. Ei bine, iată că am găsit şi cheia.

Pătrund în hol. Căldura de afară, zumzetul traficului, ecoul fluviului, toate se estompează. Aici e răcoare. Podeaua constă dintr-un parchet închis la culoare, zgâriat şi prăfuit. Scara din faţă are o balustradă cu stâlpi torsadaţi, o fructieră plină fiind sculptată în vârful pilonului central. Modelul sculptat pe uşi imită faldurile de pânză, iar mânerele sunt din bronz. Pereţii sunt lambrisaţi până la jumătate cu acelaşi lemn de culoare închisă ca balustrada, iar deasupra sunt acoperiţi cu un tapet bordo ponosit pe care se văd din loc în loc porţiuni roase de molii. Prin aerul dens plutesc fire de praf. Singura sursă de lumină o reprezintă ferestrele în evantai de deasupra uşilor.

Libby se cutremură. E prea mult lemn. Prea puţină lumină. Prea puţin aer. Se simte ca într-un sicriu.

— Pot? întreabă arătând spre o uşă.

— Puteţi face orice doriţi. E casa dumneavoastră.

Uşa se deschide către o încăpere lungă, dreptunghiulară din spatele casei, cu patru ferestre care dau spre un hăţiş de copaci şi tufişuri. Alte lambriuri din lemn. Obloane din lemn. Parchet pe podea.

— Unde duce asta? îl întreabă pe domnul Royle făcând semn spre o uşă îngustă încastrată în lambriu.

— Aceasta este uşa care duce spre scara servitorilor. Pe aici se ajunge direct la cămăruţele de la mansardă, o altă uşă ascunsă aflându-se pe palierul de la primul etaj. E ceva banal în casele vechi, care erau construite ca nişte cuşti pentru hamsteri.

Explorează clădirea încăpere cu încăpere, etaj cu etaj.

— Ce s-a întâmplat cu mobila? Cu accesoriile? se interesează Libby.

— S-au dus de mult. Familia a vândut totul ca să se menţină pe linia de plutire. Dormeau pe saltele puse direct pe jos. Îşi coseau singuri hainele.

— Deci erau săraci?

— Da, spune avocatul. Presupun că erau săraci.

Tânăra femeie îşi pleacă fruntea. Nu şi-i imaginase pe părinţii ei naturali trăind în sărăcie. Desigur, îşi îngăduise să-şi creeze un cuplu de părinţi naturali de basm. Chiar şi copiii care nu sunt adoptaţi îşi creează părinţi naturali de basm. Ai ei erau tineri şi sociabili. Casa lor de pe malul Tamisei avea doi pereţi cu geamuri de sus până jos şi o terasă de jur-împrejur. Aveau doi căţei, de talie mică, femele, cu diamante pe zgărzi. Mama ei de basm era specialistă în relaţii publice, lucra în lumea modei, tatăl ei de basm era designer grafic. Când ea era bebeluş luau micul dejun împreună, o puneau într-un scăunel înalt, îi rupeau bucăţele de brioşă şi îşi atingeau picioarele pe sub masă, acolo unde căţeluşele dormeau încolăcite. Muriseră când se întorceau cu maşina de la un cocktail. Probabil într-un accident implicând un bolid de curse.

— Mai era şi altceva? În afara biletului de sinucidere? îl întreabă.

Domnul Royle clatină din cap.

— Nu. Mai precis, nimic oficial. Dar era ceva. Când aţi fost găsită. Un lucru care se afla în leagăn, lângă dumneavoastră. Cred că e încă aici, în camera dumneavoastră. Vreţi să…?

Îl urmează într-o cameră mare de la primul etaj. Aici sunt două ferestre mari tip ghilotină cu vedere spre fluviu; aerul e stătut şi dens, colţurile tavanului înalt sunt acoperite cu draperii groase de praf şi pânze de păianjen. În capătul opus se intră direct într-o cameră mai mică, mobilată ca un dressing, trei pereţi de dulapuri şi sertare decorate cu pietricele multicolore şi vopsite în alb. În mijloc se vede un pătuţ de copil.

— Ăsta e…?

— Da. Aici aţi fost găsită. Chicotind şi gângurind, în culmea voioşiei.

Leagănul are pârghii de metal pentru a fi împins înainte şi înapoi. Este vopsit într-o nuanţă de crem, cu trandafiraşi bleu. În partea din faţă se vede o plăcuţă de metal cu logoul magazinului Harrods.

Domnul Royle se întinde spre un raft de pe peretele din spate şi ia o cutiuţă.

— Obiectul acesta era ascuns lângă dumneavoastră, între pături. Am presupus cu toţii, atât noi, cât şi poliţia, că vă era destinat. Poliţia l-a păstrat ca probă ani de zile, apoi, când au închis cazul, ni l-au trimis nouă.

— Ce este?

— Deschideţi-l şi o să vedeţi.

Ia din mâna lui cutiuţa de carton şi o deschide. E plină cu fâşii rupte din ziare. Degetele ei găsesc ceva solid şi mătăsos. Îl scoate din cutie şi-l lasă să atârne de vârfurile degetelor. E o lăbuţă de iepure prinsă pe un lanţ de aur. Când Libby, uimită, face un pas înapoi, lanţul îi scapă din strânsoare şi cade pe podea. Se apleacă să-l ridice.

Degetele ei se plimbă peste lăbuţa de iepure, simţind răceala lipsită de viaţă a blănii fine, vârfurile ascuţite ale ghearelor. Îşi trece lanţul peste mâna cealaltă. Capul ei, care acum o săptămână era plin cu sandale noi, excursia cu

prietenele, vârfurile înspicate, plantele care trebuiau udate, este plin acum de oameni dormind pe saltele, iepuri morţi şi o casă uriaşă, înspăimântătoare, complet goală, cu excepţia unui leagăn de la Harrods cu trandafiri bleu siniştri pictaţi pe laturi. Pune talismanul înapoi în cutie, apoi îşi coboară încet mâna să pipăie salteaua de pe fundul leagănului; caută ecoul trupului ei adormit, caută stafia persoanei care o culcase ultima oară acolo, o învelise cu pătura şi-i vârâse între aşternuturi lăbuţa de iepure.

Desigur, nu e nimic acolo. Doar un pătuţ gol, mirosind a mucegai.

— Cum mă chema? întreabă. Ştia cineva?

— Da, îi răspunde domnul Royle. Părinţii dumneavoastră v-au menţionat numele în biletul pe care l-au lăsat. Vă numeaţi Serenity.

— Serenity?

— Da. Un nume frumos. Cred. Deşi poate un pic… boem?

Dintr-odată are un atac de claustrofobie. Vrea să fugă de acolo, să-şi facă o ieşire dramatică din încăpere, dar gesturile dramatice nu-i stau în fire. În loc de asta spune:

— Am putea merge să vizităm grădina? Mi-ar prinde bine nişte aer curat.

5

Lucy îşi stinge telefonul. Are nevoie de baterie pentru cazul în care Samia încearcă să ia legătura cu ea. Se întoarce spre băiat, care o priveşte curios.

— Ce-i? îl întreabă.

— Ce mesaj era? Pe telefon.

— Care mesaj?

— L-am văzut. Chiar acum. Zicea: „Bebeluşul a împlinit douăzeci şi cinci de ani” Ce înseamnă asta?

— Nu înseamnă nimic.

— Trebuie să însemne *ceva.*

— Nu. E doar bebeluşul unei prietene. Ca să nu uit că a împlinit douăzeci şi cinci de ani. Trebuie să-i trimit o felicitare.

— Ce prietenă?

— O prietenă din Anglia.

— Dar n-ai nicio prietenă în Anglia.

— Sigur că am prieteni în Anglia. Am crescut în Anglia.

— Şi atunci cum o cheamă?

— Pe cine?

Marco mârâie de frustrare.

— Pe prietena ta, bineînţeles!

— Ce contează? îi spune ea ritos.

— Contează, pentru că eşti mama mea şi vreau să ştiu cât mai multe despre tine. Pe bune, nu ştiu mai nimic.

— Asta-i o prostie! Ştii o grămadă de lucruri despre mine.

Se holbează la ea nevenindu-i să creadă.

— Cum ar fi? Adică, ştiu că părinţii tăi au murit când erai mică de tot. Ştiu că ai crescut la Londra cu mătuşa ta şi că ea te-a adus în Franţa şi te-a învăţat să cânţi la vioară şi a murit când aveai optsprezece ani. Deci ştiu, cum ar veni, *povestea* ta. Nu ştiu detaliile. De exemplu, la ce şcoli au fost, cine erau prietenii tăi, ce făceai în weekenduri, ce chestii haioase ţi s-au întâmplat, cum era viaţa ta de zi cu zi.

— E complicat, murmură ea.

— Ştiu că-i complicat. Dar am doisprezece ani, nu mă mai poţi trata ca pe un bebeluş. Trebuie să-mi vorbeşti ca unui om în stare să înţeleagă multe.

Lucy îl priveşte. Are dreptate. Are doisprezece ani şi nu-l mai interesează basmele cu zâne. Ştie că viaţa nu se rezumă la cinci evenimente majore, ci este formată din toate momentele dintre ele.

— Nu pot, oftează în cele din urmă. Deocamdată, cel puţin.

— Atunci când?

— În curând. Dacă o să ajungem vreodată la Londra, o să-ţi spun tot.

— Mergem la Londra?

Lucy suspină şi-şi îndepărtează părul de pe frunte.

— Nu ştiu. N-am niciun ban. Tu şi Stella n-aveţi paşapoarte. Câinele. Totul e atât de…

— Tata, o întrerupe Marco. Sună-l pe tata.

— Nici gând.

— Ne putem întâlni într-un loc public. Acolo n-ar îndrăzni să facă nimic.

— Marco! Nici măcar nu ştim unde e tatăl tău.

Se lasă o tăcere stranie. Lucy simte că fiul ei e nervos, căci îşi îngroapă iarăşi faţa în blana câinelui.

— Eu ştiu.

Se întoarce brusc ca să se uite la el.

Puştiul închide ochii, apoi îi deschide.

— M-a luat de la şcoală.

— Când?

— De câteva ori, îi răspunde el ridicând din umeri. Spre sfârşitul trimestrului.

— Şi nu mi-ai zis?

— Mi-a spus să nu-ţi zic.

— Dracu’ s-o ia de treabă, Marco. Paştele mă-sii! Lucy izbeşte în pământ cu pumnii. Ce s-a întâmplat? Unde te-a dus?

— Nicăieri. Doar a mers cu mine.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce ţi-a spus? Ce face?
— Nimic. E în vacanţă. Cu soţia lui.
— Şi unde e acum?
— Tot aici. Stă aici toată vara. În casă.
— În casă?
— Da.
— Fir-ar să fie, Marco! De ce nu mi-ai zis?
— Pentru că ştiam c-o să te sui pe pereţi.
— Nu mă sui pe pereţi. Uită-te la mine. Sunt perfect calmă. Stau aici, pe pământul tare şi ud, sub un pod, fără un loc unde să dorm, în timp ce taică-tău e la nici doi kilometri mai încolo, lăfăindu-se în lux. De ce m-aş sui pe pereţi?
— Îmi pare rău, mămico. Dar ai zis că nu vrei să-l mai vezi niciodată.
— Asta era pe vremea când nu dormeam sub un pod.
— Deci *vrei* să-l vezi?
— Nu vreau să-l văd pe *el*. Dar am nevoie de o cale de ieşire din balamucul ăsta. Şi el e singura opţiune. Măcar mi-ar putea da bani ca să-mi recuperez vioara.
— Da, sigur, pentru că atunci o să fim putred de bogaţi, nu-i aşa?
Lucy îşi strânge mâinile în pumni. Fiul ei are obiceiul de a exprima adevărurile insuportabile în cuvinte şi de a o plesni peste faţă cu ele.
— E mijlocul lui iulie. Toate şcolile din Marea Britanie şi Germania intră cam acum în vacanţă. O să fie de două ori mai mulţi turişti. N-ar trebui să ne ia prea mult ca să strângem destui bani pentru drumul spre Anglia.
— De ce nu-i ceri tatei să ne plătească drumul? Atunci am putea să plecăm imediat. Vreau din tot sufletul să merg la Londra. Vreau să scap de aici. Roagă-l pe tata să plătească. De ce n-o faci?
— Pentru că nu vreau să ştie că plecăm. Nimeni nu poate să afle că plecăm. Nici măcar Mémé. OK?
Marco încuviinţează. Bărbia îi cade pe piept şi Lucy remarcă ghemotoacele de păr care i s-au format la ceafă în ultima săptămână, de când dorm pe străzi. Cu inima

strânsă, îi cuprinde gâtul subţire cu mâna şi-l strânge uşor.

— Îmi pare atât de rău, scumpule, îi şopteşte. Îmi pare atât de rău pentru tot! Mâine o să ne vedem cu tatăl tău, şi după aceea lucrurile o să meargă mai bine, îţi promit.

— Da, ripostează el, dar n-o să avem niciodată o viaţă normală, aşa-i?

„Aşa-i”, se gândeşte ea. „N-o să avem o viaţă normală.”

6

Birdie a venit prima. Birdie Dunlop-Evers.

Mama o cunoscuse pe undeva. La un *eveniment*. Birdie cânta la vioară într-o trupă intitulată The Original Version şi era, presupun, vag celebră. Avuseseră un single în stil *jangle pop* care ajunsese aproape de primul loc în topuri şi fuseseră de două ori în *Top of the Pops.* Nu că mi-ar fi păsat prea mult de chestiile astea. Niciodată nu m-am dat în vânt după muzica pop, iar deificarea vedetelor mă dezgustă de-a dreptul.

Stătea în bucătăria noastră, bând ceai din una dintre cănile noastre maro. Am tresărit uşor când am văzut-o acolo. O femeie cu părul fin, lung până la talie, pantaloni bărbăteşti prinşi în talie cu o curea, o cămaşă în dungi, bretele, un pardesiu gri şi mănuşi fără degete. Părea atât de nelalocul ei în casa noastră, m-am gândit. Singurii oameni care veneau pe la noi purtau costume cusute de mână şi rochii de satin în bie; miroseau a after-shave Christian Dior şi a L'Air du Temps.

Când m-a auzit intrând, Birdie a ridicat ochii spre mine, nişte ochi mici şi albaştri cu sprâncene subţiri, desenate cu creionul, o gură severă care nu se închidea bine peste şirul de dinţi mărunţi şi o bărbie slab conturată, care părea să se fi lăsat copleşită de posomorala feţei. M-am gândit că avea să zâmbească, dar n-a făcut-o.

— Henry, mi-a spus mama, iat-o pe Birdie! Doamna despre care ţi-am vorbit, din trupa de pop!

— Bună, i-am zis.

— Bună.

Nu ştiam ce impresie să-mi fac despre ea. Suna ca o directoare de şcoală, dar arăta ca o vagaboandă.

— Trupa lui Birdie vrea să filmeze un clip la noi acasă! m-a informat mama.

Recunosc, în momentul acela a trebuit să mă prefac dezinteresat cumva. Mi-am păstrat chipul inexpresiv şi n-am spus nimic, îndreptându-mă în tăcere spre cutia cu

biscuiţi de pe tejghea destinată gustării cotidiene de după şcoală. Am ales doi Malted Milk şi mi-am turnat un pahar de lapte. Atunci şi abia atunci am zis:

— Când?

— Săptămâna viitoare, mi-a răspuns Birdie. Găsiserăm alt loc, dar au avut o inundaţie sau alt dezastru de genul ăsta. *Buf.* Anulat.

— Aşa că i-am spus: „Hai să arunci o privire la casa noastră, să-ţi faci o părere”, a continuat mama.

— Şi iată-mă.

— Şi iat-o.

Am dat din cap aprobator. Voiam să întreb când veneau şi dacă puteam să lipsesc de la şcoală în ziua aceea şi dacă-i puteam ajuta, dar nu eram, n-am fost niciodată o persoană care să se arate entuziasmată în vreo situaţie. Prin urmare, mi-am înmuiat biscuitul Malted Milk în lapte, aşa cum făceam întotdeauna, fix până la litera T din „Malted”, acolo unde conturul vacii în picioare se atinge de conturul vacii culcate, şi l-am mâncat în tăcere.

— E minunat, a spus Birdie arătând în jur cu mâna. Un loc mai bun decât celălalt, de fapt. Pur şi simplu perfect. Cred c-o să fie nişte hârtii de semnat, a zis ea dând ochii peste cap. Ştii, acorduri şi aşa mai departe, în caz că vă dăm foc la casă. Sau dacă vreun cap de elan cade peste unul dintre noi şi-l omoară. Chestii de genul ăsta.

— Da, da, s-a grăbit să răspundă mama, de parcă ar fi semnat tot timpul declaraţii de asumare a răspunderii pentru victimele accidentelor provocate de capetele de elan. E logic. Şi, evident, mai întâi va trebui să stau de vorbă cu soţul meu. Dar ştiu c-o să fie încântat. Îi place la nebunie muzica voastră.

Bănuiam că era o minciună. Tatei îi plăceau cântecele de rugby şi ariile obscene. Dar îi plăceau agitaţia şi atenţia şi-i plăcea casa aceea, aşa că oricine îi făcea complimente despre casă îi intra uşor în graţii.

Birdie a plecat după câteva minute. Pe masă, lângă cana ei, am observat o grămăjoară de fragmente de piele cojită şi mi s-a făcut greaţă.

Filmarea clipului a durat două zile şi a fost mult mai plicticoasă decât îmi închipuisem. Le lua o grămadă să ajusteze luminile şi să-i convingă pe cântăreţi să repete mişcările. Erau îmbrăcaţi la fel, în haine maronii care arătau de parcă ar fi puţit, dar nu puţeau, pentru că o doamnă cu un suport mobil le adusese în pungi de plastic transparente. Până la sfârşitul zilei, cântecul mi se învârtea prin creier ca o muscă prinsă într-un borcan. Era un cântec teribil de prost, dar a ajuns pe locul întâi în top şi a stat acolo preţ de nouă săptămâni îngrozitoare. Clipul rula pe fiecare ecran TV pe lângă care treceai, *casa noastră* era acolo, în văzul a milioane de oameni.

Era un videoclip bun, cu asta trebuie să fiu de acord. Şi eram destul de încântat să le spun cunoscuţilor că fusese filmat la noi. Dar încântarea s-a stins odată cu trecerea săptămânilor, deoarece, la mult timp după ce echipa de filmare plecase, la mult timp după ce single-ul ieşise din topuri, la mult timp după ce următorul lor single a ieşit din topuri, Birdie Dunlop-Evers, cu ochişorii ei ca nişte mărgele şi dinţii ei mărunţi, era tot în casa noastră.

7

Libby lucrează pentru o companie specializată în designul bucătăriilor de lux. E şefă de vânzări, cu biroul în showroomul din centrul orăşelului St. Albans, lângă catedrală. Are doi manageri de vânzări şi doi adjuncţi ai acestora sub ea şi un director-adjunct de vânzări, un director de vânzări senior şi un director general deasupra ei. E la jumătatea ierarhiei, ierarhie care a reprezentat punctul focal al existenţei ei în ultimii cinci ani. Şi-a construit în minte un pod spre viaţa care va începe când va împlini treizeci de ani. La treizeci de ani va fi directoare de vânzări, iar dacă nu ajunge acolo, se va duce în altă parte în schimbul unei promovări. Apoi se va mărita cu tipul pe care în momentul de faţă se chinuie să-l găsească atât online, cât şi în viaţa reală, tipul cu riduri de expresie şi un câine şi/sau o pisică, tipul cu un nume de familie interesant care se va lega bine prin cratimă cu Jones, tipul care câştigă la fel de mult sau mai mult decât ea, tipul căruia îi plac îmbrăţişările mai mult decât sexul, care are pantofi eleganţi şi o piele frumoasă, fără tatuaje, o mamă adorabilă şi picioare sexy. Tipul care are cel puţin un metru şaptezeci şi opt, preferabil un metru optzeci sau mai mult. Tipul fără obligaţii care are o maşină bună şi pătrăţele pe abdomen, deşi lipsa burţii ar fi suficientă.

Tipul respectiv încă n-a apărut, şi Libby e conştientă că a formulat nişte criterii cam restrictive. Însă are la dispoziţie cinci ani ca să-l găsească şi să se mărite cu el şi încă cinci ani ca să facă un copil, poate doi dacă-i place primul. Nu se grăbeşte deocamdată. O să continue să dea swipe spre stânga, o să continue să arate bine când iese în oraş, să accepte invitaţii la evenimentele sociale, să fie optimistă, să-şi menţină silueta, să se controleze, să meargă înainte.

E deja cald când se trezeşte să plece la serviciu, aerul are o lucire perlată chiar şi la opt dimineaţa.

A dormit toată noaptea cu geamul deschis, deşi ştie că femeilor singure li se recomandă să n-o facă. A aranjat un

set de pahare pe pervaz, astfel încât, dacă un spărgător ar încerca să intre, măcar ar fi avertizată. Cu toate astea, s-a foit fără încetare, mototolindu-şi aşternuturile îmbibate de transpiraţie.

Soarele o trezise din somnul chinuit trimiţând o rază ca de laser printr-o fantă minusculă din perdele; aerul din încăpere se înfierbântase iarăşi în câteva minute. Preţ de o clipă, totul păruse normal. Apoi însă, gândurile i sau îndreptat brusc spre ziua precedentă. Spre casa întunecată şi lambriurile cu model de falduri, scara secretă, lăbuţa de iepure, trandafirii bleu de pe leagăn. Oare toate astea se întâmplaseră cu adevărat? Oare casa era încă acolo, sau se transformase în praf şi pulbere după plecarea ei?

Ajunge a doua la muncă în acea dimineaţă. Dido, designera-şefă, e deja la biroul ei şi a pornit aerul condiţionat. Îi face plăcere să simtă curentul glacial pe pielea cleioasă, dar ştie că peste o jumătate de oră o să-i fie frig şi o să-i pară rău că nu şi-a luat o jachetă.

— Bună dimineaţa, îi spune Dido fără să ridice ochii din tastatură. Cum a fost?

În ajun îi spusese, rugând-o să păstreze discreţia, că avea nevoie de o zi liberă ca să meargă la avocat în legătură cu o moştenire. Nu-i zisese că fusese adoptată sau că miza moştenirii era o casă. Menţionase doar că era o rudă mai în vârstă care-i lăsase probabil câteva sute de lire. În momentul respectiv, Libby nu era sigură că i-ar fi putut suporta reacţia dacă-i spunea adevărul. Acum însă sunt doar ele două, e marţi dimineaţa, n-o să se vadă cu cea mai bună prietenă a ei, April, până la sfârşitul săptămânii şi n-are cui să i se destăinuie, aşa că se gândeşte că i-ar face bine să-şi împărtăşească secretul. Poate că Dido, care e cu doisprezece ani mai mare decât ea, o să aibă un sfat înţelept sau util şi-o s-o ajute să înţeleagă toată aiureala aceea.

— Am moştenit o casă, îi zice în timp ce toarnă apă în aparatul Nespresso.

— Ha ha, face Dido, în mod evident fără s-o creadă.

— Zău. E în Chelsea, pe malul Tamisei.

— Chelsea, Londra? exclamă Dido, rămânând cu gura căscată.

— Da.

— Ca în *Made In*[2]*?*

— Da, repetă Libby. Pe malul fluviului. E uriaşă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu.

— Dumnezeule! icneşte Dido. Deci eşti practic milionară?

— Aşa cred.

— Şi totuşi eşti aici, la Northbone Kitchens, într-o dimineaţă de marţi, purtându-te ca un om normal.

— Încerc să mă obişnuiesc cu ideea.

— Doamne, Libby, dacă aş fi în locul tău m-aş obişnui cu ideea pe loc, bând şampanie în grădina de la St. Michael's Manor!

— E nouă fără douăzeci.

— Ei bine, ceai atunci. Şi ouă Benedict. Ce naiba faci aici?

Libby simte că-şi pierde cumpătul la gândul că nu are nevoie să fie acolo, că scara solidă de care s-a agăţat toată viaţa cu înverşunare tocmai s-a prefăcut într-un morman de monede de aur, că totul s-a schimbat.

— Am aflat abia ieri! Încă n-am vândut-o. Nici nu ştiu dacă o să reuşesc s-o vând.

— Da, sigur, nimeni nu vrea o casă în Chelsea cu vedere la Tamisa.

„Aproximativ şase sau şapte milioane de lire." Aceasta fusese estimarea pe care i-o dăduse avocatul în ajun, când se încumetase să-l întrebe. Minus onorariul şi spezele datorate firmei, adăugase el. Mai erau de plătit şi taxele pe moştenire. „O să rămâneţi cam cu trei milioane şi jumătate", îi zisese. Sau cam pe-acolo.

Ridicase mâna să bată cuba cu ea, confundând-o probabil cu una dintre tinerele acelea despre care citise în ziare. Fusese destul de stânjenitor.

— E cam părăginită, spune Libby acum. Şi are o poveste macabră.

---

[2] *Made in Chelsea,* emisiune de reality TV care descrie viaţa unor tineri bogaţi din cartierele exclusiviste ale Londrei (n. tr.).

— Macabră?

— Da. Nişte oameni au murit acolo. A fost ceva ciudat. Mi-erau rude îndepărtate.

Era pe cale să menţioneze bebeluşul lăsat în leagăn, dar s-a oprit.

— Nu se poate!

— Ba da. E şocant, ştiu. Prin urmare, deocamdată o să mă port ca şi când nu s-ar fi schimbat nimic.

— O să continui să vinzi bucătării? În St. Albans?

— Da, răspunde Libby, simţind că echilibrul i se reface la gândul că nu s-a schimbat nimic. O să continui să vând bucătării în St. Albans.

8

Până la urmă, Marco şi Lucy şi-au petrecut noaptea pe plajă. Când se oprise ploaia, la vreo două ore după miezul nopţii, îşi strânseseră lucrurile şi merseseră cale de douăzeci de minute până la Promenade des Anglais, unde-şi derulaseră covoraşele de yoga pe pietricelele ude, se înveliseră bine cu sarongurile şi priviseră resturile de nori cenuşii fugărindu-se prin faţa lunii imense şi roz până când soarele se iţise la graniţa dintre cer şi mare.

La opt, Lucy a adunat toţi bănuţii risipiţi prin poşetă şi pe fundul rucsacului şi a descoperit că avea destui pentru doi croasanţi şi o cafea. Au mâncat pe o bancă, năuciţi de lipsa somnului şi de condiţiile oribile ale nopţii precedente. Apoi au traversat iarăşi oraşul până la apartamentul Samiei ca s-o ia pe Stella, iar Samia nu i-a invitat la masă, deşi era ora prânzului şi arătau ca vai de capul lor. Stella fusese îmbăiată şi îmbrăcată în haine curate, buclele ei fine fuseseră periate şi prinse cu agrafe roz; pe drumul de întoarcere, Lucy s-a gândit că probabil lăsau impresia că ea şi Marco o răpiseră pe fetiţă.

— Aş putea s-o mai ţin o noapte, zisese Samia cu mâna pe umărul Stellei.

Lucy o văzuse pe Stella ridicând din umeri sub palmele bunicii, aproape imperceptibil, cu o uşoară clătinare a capului.

— E foarte amabil din partea ta, însă am găsit un loc unde să dormim noaptea asta. Simţise ochii lui Marco sfredelind-o la auzul acelei minciuni. Dar îţi sunt foarte, foarte recunoscătoare, adăugase. Serios.

Samia îşi înclinase capul uşor şi-şi mijise ochii, evaluând situaţia lui Lucy. Tânăra femeie îşi ţinuse răsuflarea, aşteptând o sentinţă aspră cu privire la aspectul ei, maniera în care-şi creştea copiii, rolul pe care-l jucase în fuga preţiosului ei fiu. În loc de asta, Samia se îndreptase agale spre masa din vestibul şi scosese un portmoneu din poşetă. Se uitase înăuntru şi extrăsese o bancnotă de

douăzeci de euro pe care i-o întinsese zicându-i:

— E tot ce am.

Lucy o luase, apoi se aplecase s-o îmbrăţişeze.

— Mulţumesc. Fii binecuvântată.

Acum, ea şi copiii şi câinele merg pe Promenade des Anglais sub soarele arzător al după-amiezii cu un sac plin cu haine curate de la spălătorie şi burţile pline cu pâine şi brânză, şi coca-cola. Se îndreaptă spre unul dintre numeroasele cluburi de pe plajă, cel intitulat Bleu et Blanc.

Lucy a mai mâncat aici. A stat la una sau alta dintre mesele astea cu tatăl lui Marco, a dat gata mormane de scoici, cu un pahar de şampanie sau un şpriţ la îndemână, în timp ce se lăsa răcorită de jeturile intermitente de apă răcită lansate din duzele minuscule. Acum, ospătarii aceia bătrâni şi blazaţi, cu tricourile lor polo în alb şi albastru, surprinzător de trendy, n-ar mai recunoaşte-o. În urmă cu doisprezece ani era o apariţie încântătoare.

O femeie stă pe un scaun înalt la intrarea în restaurant. E blondă în felul acela în care numai franţuzoaicele din sud pot fi blonde, ceva ce ţine de contrastul între părul în nuanţa vaniliei şi pielea foarte bronzată. Le aruncă nou-veniţilor o privire indiferentă, înregistrându-le starea deplorabilă, înainte de a se concentra iarăşi asupra ecranului de computer. Lucy se preface că aşteaptă pe cineva de pe plajă, umbrindu-şi ochii cu mâna şi uitându-se spre orizont până când atenţia femeii e distrasă de un grup de cinci persoane care vor să ia prânzul.

— Acum, şuieră ea, acum.

Ia câinele în braţe şi o împinge pe Stella în faţă. Inima îi bate nebuneşte în timp ce se deplasează cât de nonşalant poate pe platforma de lemn care duce de la restaurant la duşuri. Priveşte drept înainte.

— Continuă să mergi, îi şopteşte Stellei, care s-a oprit inexplicabil la mijlocul drumului.

În fine au ajuns la ţintă, în atmosfera sumbră şi umedă a duşurilor. „Rezervat exclusiv pentru clienţii clubului Bleu et Blanc”, proclamă o mulţime de inscripţii bătute în cuie pe pereţii de lemn. Pardoseala de beton e nisipoasă şi jilavă

sub tălpi; aerul e încins. Lucy o îndrumă pe Stella spre dreapta. Dacă pot trece prin uşile batante până la duşuri fără să fie observate, totul o să fie în regulă.

Au reuşit. Nu e nimeni la duşuri. Ea şi Marco îşi scot hainele pentru prima oară în aproape opt zile. Găseşte un coş de gunoi în care să-şi arunce chiloţii. Nu vrea să-i mai poarte niciodată. Scoate din rucsac şamponul şi balsamul, un săpun, un prosop. Se ghemuieşte lângă câine, îi masează cu şampon toată blana, insistă sub coadă, sub zgardă, după urechi. Patrupedul stă nemişcat, de parcă ar şti că asta trebuie să facă. Apoi, Lucy i-l pasează Stellei, care aşteaptă afară. Câinele se scutură, iar fetiţa chicoteşte când e stropită cu picăturile care-i ţâşnesc din blană. Într-un târziu, Lucy se postează sub jetul de apă caldă şi-l lasă să-i curgă peste cap, în ochi şi-n urechi, la subsuori, între picioare şi printre degete, simte cum iadul ultimei săptămâni începe să se dizolve laolaltă cu praful, noroiul şi sarea. Îşi şamponează părul, trecându-şi degetele pe toată lungimea lui până când scârţâie, după care îi întinde sticla lui Marco pe sub peretele despărţitor. Se uită cum clăbucii lor se întâlnesc în spaţiul dintre ei, iar culoarea lor tristă, cenuşie o face să se cutremure.

— Spală-ţi bine părul la ceafă, Marco, îi spune. E încâlcit rău. Şi nu uita de subraţ. Freacă-te bine la subraţ.

După aceea se aşază pe o bancă de lemn, înveliţi în prosoape. Prin micile găuri din lemn văd oameni trecând pe partea cealaltă, văd petice de cer albastru strălucitor, adulmecă mirosurile de lemn încălzit de soare şi de usturoi prăjit. Lucy oftează. Se simte despovărată, aproape, însă nu e pregătită să treacă la etapa următoare.

Îşi pun haine curate şi se dau cu deodorant; Lucy se unge cu cremă hidratantă pe faţă şi le dă copiilor loţiunea de protecţie solară. Ia din neseser sticluţa de parfum şi-şi pulverizează puţin după urechi şi în decolteu. Îşi răsuceşte părul umed la ceafă şi-l prinde cu o clamă mare de plastic. Se uită în oglindă. Aproape patruzeci de ani. Fără adăpost. Singură. Fără un ban. Nici măcar nu e cine pretinde că este. Până şi numele ei e fals. E o stafie. O stafie în carne şi oase.

Îşi dă cu puţin rimel şi gloss de buze, îşi aranjează pandantivul care-i atârnă pe lănţişorul de aur astfel încât să stea fix în decolteul ars de soare. Se uită la copiii ei: sunt superbi. Câinele nu arată deloc rău. Toată lumea miroase frumos. Au mâncat. N-au mai dus-o atât de bine de zile întregi.

— Perfect, îi spune lui Marco în timp ce-şi vâră hainele murdare în rucsac şi trage de baiere să-l închidă. Hai să mergem la tatăl tău.

9

Mă uitasem de pe scară, aşa că ştiam deja. Un bărbat brunet cu părul creţ, pălărie, haină lălâie, pantaloni de tweed vârâţi în nişte bocanci enormi. Valize vechi care păreau să fie din recuzita unui film de pe vremuri şi o cuşcă de pisică din nuiele împletite, legată cu o curea de piele uzată. Birdie stătea lângă el, într-o rochie ce arăta ca o cămaşă de noapte.

— Dragule! am auzit-o pe mama strigându-l pe tata. Vino să ţi-l prezint pe Justin!

L-am văzut pe tata apărând din salonul de zi. Avea un trabuc între dinţi şi purta un pulover verde de mohair.

— Ia zi, a spus el strângând prea tare mâna nou-venitului, eşti iubitul lui Birdie?

— Partenerul, a intervenit Birdie. Justin e partenerul meu.

Tata a privit-o aşa cum făcea când avea impresia că cineva îşi bătea joc de el, de parcă ar fi avut de gând să recurgă la violenţă. Dar expresia i s-a estompat rapid, fiind înlocuită de un zâmbet.

— Da, desigur, a zis. Aşa e modern, nu?

Birdie îi spusese mamei că ea şi *partenerul* ei aveau nevoie de un loc unde să stea câteva zile. Proprietarul îi dăduse afară pentru că adoptaseră o pisică – ce idiot îşi ia o pisică fără să verifice termenii contractului de închiriere? Deşi încă nu împlinisem unsprezece ani şi nu locuisem niciodată cu chirie, pricepeam lucrurile astea –, iar Birdie nu avusese la cine să apeleze. Ca adult, acum în vârstă de patruzeci şi unu de ani, am folosit adesea formula asta ca să-i conving pe oameni să mă ajute. „N-am avut la cine să apelez” Nu-i laşi nicio cale de ieşire persoanei pe care încerci s-o manipulezi. Singura ei opţiune este să se dea bătută, şi exact asta a făcut şi mama.

— Dar avem atâtea camere, îmi zisese când m-am plâns de situaţie. Şi e doar pentru câteva zile.

În opinia mea, tot ce voia mama era ca o vedetă pop să locuiască la noi.

Soră-mea a trecut pe lângă mine pe scări şi s-a oprit cu un icnet când a văzut cuşca pisicii în hol.

— Cum îl cheamă? a întrebat, ghemuindu-se ca să se uite printre zăbrele.

— E fetiţă. O cheamă Suki, i-a zis Birdie.

— Suki, a murmurat ea vârându-şi degetele printre gratii, iar pisica s-a împins spre mâna ei şi a început să toarcă sonor.

Tipul pe nume Justin şi-a luat valiza de recuzită şi a întrebat:

— Unde să duc bagajul, Martina?

— Avem o cameră splendidă pentru voi la mansardă. Copii, conduceţi-i pe oaspeţii noştri în camera galbenă, vă rog.

Soră-mea a pornit prima pe scări. Era mult mai sociabilă decât mine. Mie adulţii mi se păreau de-a dreptul înspăimântători, pe când ea îi simpatiza. Purta o pijama verde. Eu aveam un halat ecosez şi papuci albaştri de pâslă. Era aproape ora nouă, aşa că ne pregăteam de culcare.

— O, a exclamat Birdie când sora mea a împins uşa ascunsă în lambriu. Unde Dumnezeu ne duci?

— Asta e scara de serviciu. Mergem în camera galbenă.

— Adică e intrarea servitorilor? a pufnit Birdie.

— Da, i-a răspuns veselă sora mea; deşi ne despărţea doar un an şi jumătate, era prea mică pentru a înţelege că nu toată lumea era entuziasmată să doarmă într-o cameră secretă din capătul unor scări secrete, ci unele persoane se simţeau ofensate, considerând că meritau un dormitor mare şi confortabil.

Scara secretă ducea la o uşă de lemn dincolo de care era un coridor lung şi îngust cu pereţi şui şi scorojiţi şi podeaua deformată şi săltăreaţă, dându-ţi senzaţia că mergeai printr-un tren în mişcare. Camera galbenă era cea mai frumoasă dintre cele patru aflate acolo. Avea trei ferestre în tavan şi un pat mare a cărui cuvertură galbenă se asorta cu tapetul galben Laura Ashley şi cu veiozele moderne, cu abajururi de sticlă albastră. Mama aranjase nişte lalele roşii

şi galbene într-o vază. Am urmărit chipul lui Birdie în timp ce înregistra detaliile, i-am observat înclinarea în silă a bărbiei, de parcă ar fi zis: „Merge”.

I-am lăsat acolo şi, împreună cu sora mea, am coborât scările în viteză, am traversat salonul de zi şi ne-am dus în bucătărie.

Tata deschidea o sticlă de vin. Mama, cu şorţul ei cu volănaşe, amesteca o salată.

— Cât o să stea oamenii ăştia?

Întrebarea îmi scăpase fără să mă gândesc. Am văzut o umbră trecând peste chipul tatei când mi-a sesizat neobrăzarea.

— Ah, nu mult.

Mama a împins dopul în sticla de oţet din vin roşu şi a pus-o deoparte cu un zâmbet binevoitor.

— Putem să ne culcăm mai târziu? s-a interesat sora mea fără să privească tabloul de ansamblu, fără să se uite dincolo de vârful nasului.

— Nu azi, i-a spus mama. Poate mâine, când va fi weekend.

— Şi după aia o să plece? am insistat, punând la încercare răbdarea tatei. După weekend?

M-am răsucit în momentul în care am văzut privirea mamei trecând peste umărul meu. Birdie stătea în prag cu pisica în braţe. Era maro cu alb şi avea trăsături de prinţesă egipteană.

— Nu stăm mult, băieţelule, mi-a zis Birdie. Doar până când Justin şi cu mine ne găsim o locuinţă.

— Mă cheamă Henry, am informat-o, şocat că o persoană adultă mă numise, în propria mea casă, „băieţel”.

Sora mea se uita pofticioasă la pisică.

— Ai vrea s-o iei în braţe? a întrebat-o Birdie.

Ea a încuviinţat, aşa că pisica i-a fost pusă în braţe, unde s-a răsucit imediat la 180 de grade, ca o bucată de elastic, şi a sărit jos, lăsându-i o zgârietură urâta. I-am văzut ochii umplându-se de lacrimi şi gura strâmbându-se într-un zâmbet curajos.

— E în regulă, a spus, în timp ce mama s-a repezit să-i

tamponeze braţul cu o cârpă umedă.

— Henry, adu nişte Germolene, te rog, din dulăpiorul meu din baie.

În trecere, i-am aruncat o privire lui Birdie, vrând să-i arăt că ştiam că fusese neglijentă când îi dăduse pisica surorii mele. Ea mi-a întors privirea cu ochii aceia atât de mici, încât aproape că nu le puteam distinge culoarea.

Eram un puşti ciudat, acum îmi dau seama. De atunci am întâlnit o serie de băieţi ca mine: sobri, emotivi, precauţi, atenţi. Presupun că Birdie fusese o fetiţă foarte ciudată. Poate că se recunoştea în mine. Însă era limpede că mă ura, chiar şi atunci. Nu încăpea nicio îndoială. Iar sentimentul era reciproc.

Când am traversat holul, am trecut pe lângă Justin, care ţinea în mână o cutie ponosită de Black Magic şi avea un aer pierdut.

— Părinţii tăi sunt pe-acolo? m-a întrebat, arătând vag în direcţia bucătăriei.

— Da, i-am zis. În bucătărie. Pe sub bolta aceea.

— Merci beaucoup.

Cu toate că aveam numai zece ani, eram destul de mare ca să ştiu că fusese un răspuns afectat.

Am fost trimişi la culcare imediat după aceea, sora mea cu un plasture pe interiorul braţului, eu cu dureri de burtă în fază incipientă. Eram unul dintre copiii aceia: emoţiile mi se reflectau în intestine.

În cursul nopţii i-am auzit foindu-se deasupra. Mi-am pus o pernă pe cap şi am adormit la loc.

A doua zi am coborât foarte devreme, şi cutia de Black Magic stătea nedeschisă pe masa din bucătărie. Eram tentat să rup celofanul şi s-o deschid. Un gest mărunt de rebeliune care m-ar fi făcut să mă simt mai bine pe termen scurt, dar mult, mult mai rău pe termen lung. Simţind o mişcare în spatele meu, m-am întors brusc, moment în care am văzut pisica strecurându-se pe uşă. M-am gândit la zgârietura de pe braţul surorii mele şi mi-am adus aminte de ţâţâitul nerăbdător al lui Birdie: „A fost un accident, n-a

ţinut-o bine, Suki n-ar zgâria niciodată cu intenţie”.

O sferă de mânie incandescentă m-a străbătut la amintirea acelui moment. Fără să stau pe gânduri, am mârâit ameninţător şi am alungat pisica din încăpere.

În ziua aceea a fost aproape o uşurare să mă duc la şcoală, să duc o viaţă normală timp de câteva ore. Tocmai începusem ultimul trimestru din şcoala primară. Aveam să împlinesc unsprezece ani peste o lună, eram unul dintre cei mai mici băieţi din an, şi după aceea aveam să mă mut la o şcoală mai mare, mai aproape de casă, fără pantaloni bufanţi. Era un subiect care mă obseda. Eram prea matur pentru şcoala cu pantaloni bufanţi şi pentru colegii de clasă. Îmi dădeam seama că eram altfel decât ei. Cu totul altfel. Acolo nu mai era nimeni ca mine, aşa că visam să merg la şcoala cea mare, unde aveam să fiu înconjurat de oameni asemenea mie. Totul avea să fie mai bine la şcoala cea mare. Trebuia să mai rezist doar zece săptămâni, apoi de-a lungul verii plictisitoare, şi în sfârşit dorinţa avea să mi se îndeplinească.

Habar n-aveam cât de diferit avea să fie peisajul vieţii mele la finalul acelei veri, habar n-aveam că toate lucrurile după care tânjisem aveau să pară doar nişte visuri îndepărtate.

10

Libby stă la masa din bucătărie. Uşa din spate e deschisă către curte, care este umbrită în acest sfârşit de după-amiază, dar prea umedă ca să poată sta afară. Are la îndemână un pahar cu Diet Coke şi cuburi de gheaţă şi e în picioarele goale, şi-a scos sandalele imediat ce-a intrat în apartament. Îşi deschide laptopul de culoarea aurului roz şi intră în browserul Chrome. E aproape surprinsă să vadă că ultimul lucru pe care l-a căutat, cu patru zile în urmă, înainte ca scrisoarea să sosească şi să răstoarne totul cu susul în jos, a fost lista cursurilor de salsa din cartier. „Probabil avea legătură cu găsirea unui tip”, se gândeşte.

Deschide o nouă fereastră şi cu gesturi încete, nervoase, tastează cuvintele „Martina şi Henry Lamb”.

Găseşte imediat un link la un articol din The Guardian din 2015. Apasă pe el. Articolul e intitulat: „Misterul lui Serenity Lamb şi al lăbuţei de iepure”.

„Serenity Lamb, asta eram eu, asta *sunt* eu”, îşi spune. „Eu sunt Serenity Lamb. De asemenea, sunt Libby Jones. Libby Jones vinde bucătării în St. Albans şi vrea să ia cursuri de salsa. Serenity Lamb stă într-un leagăn pictat dintr-o cameră lambrisată din Chelsea, cu o lăbuţă de iepure vârâtă în aşternuturi.”

Îi vine greu să găsească intersecţia, punctul în care una devine cealaltă. Atunci când mama ei adoptivă a luat-o prima oară în braţe, îşi imaginează. Dar pe atunci nu putea să-şi dea seama. Nu era conştientă de tranziţia de la Serenity la Libby, de răsucirea şi desfacerea silenţioasă a filamentelor identităţii sale.

Soarbe o gură de Diet Coke şi se pune pe citit.

11

Casa din Antibes are nuanţa trandafirilor ofiliţi: un roşu prăfos, estompat, cu obloanele vopsite într-un albastru viu. Este casa în care Lucy a trăit cândva, într-o altă viaţă, când era măritată cu tatăl lui Marco. La zece ani după divorţ, tot nu-i vine să-i pronunţe numele. O cuprinde greaţa ori de câte ori îl simte pe limbă, pe buze. Iată însă că se află aici, în faţa lui, şi numele lui este Michael. Michael Rimmer.

Pe aleea din faţă e parcat un Maserati roşu, luat în leasing, fără îndoială, pentru că Michael poate fi multe lucruri, dar *atât de bogat pe cât crede el car trebui să fie* nu se numără printre acestea. Observă privirea lui Marco zăbovind asupra maşinii. Îi vede dorinţa pură înscrisă în trăsăturile feţei, modul în care-şi ţine respiraţia, uluirea.

— Nu e a lui, îi şopteşte, e închiriată.

— De unde ştii?

— Ştiu.

O strânge pe Stella de mână într-un gest liniştitor. Stella nu l-a mai întâlnit pe tatăl lui Marco, dar ştie foarte bine ce părere are Lucy despre el. Se apropie de uşă, iar Lucy apasă pe soneria de alamă. Îşi face apariţia o servitoare purtând un halat de lucru alb şi mănuşi de cauciuc.

— Bonjour, madame, îi spune zâmbitoare.

— Domnul Rimmer e acasă? o întreabă Lucy folosindu-şi cel mai bun şi mai clar accent englezesc.

— Oui. Da, e în grădină. Vă rog să aşteptaţi o clipă. Extrage un mic Nokia negru din buzunarul salopetei, îşi scoate o mănuşă şi formează un număr. Ridică privirea: Cine să-i spun că îl caută?

— Lucy. Şi Marco.

— Domnule Rimmer, e aici o doamnă pe nume Lucy. Şi un băiat pe nume Marco. Încuviinţează din cap, apoi spune: OK. Da. OK. OK. Domnul Rimmer mi-a cerut să vă conduc la dânsul. Veniţi.

Lucy o urmează pe femeia micuţă prin hol. Îşi fereşte privirea în timp ce merge, nevrând să vadă locul de la baza

scării de piatră unde, gravidă în patru luni cu Marco, a aterizat cu un braţ rupt şi o coastă fracturată când Michael a împins-o. Nu vrea să vadă locul de pe peretele din coridor unde Michael i-a izbit în mod repetat capul pe motiv că avusese o zi proastă la muncă – sau cel puţin aşa i-a explicat o oră mai târziu, când încerca s-o împiedice să plece pentru că o iubea atât de mult, pentru că *nu putea trăi fără ea.* Ah, ce ironie! Acum e bine mersi, însurat cu altcineva şi cum nu se poate mai viu.

Mâinile lui Lucy încep să tremure când se apropie de intrarea din spate, cea pe care o cunoaşte atât de bine, uşile mari cu două canaturi care se deschid în splendoarea tropicală a grădinii, unde moliile colibri sorb seva florilor în formă de corn şi bananierii cresc în colţurile umbrite, unde o cascadă micuţă şiroieşte printre pietrele acoperite cu vegetaţie şi un dreptunghi strălucitor de apă azurie se încălzeşte la soare în capătul sudic. Acolo este şi el. Michael Rimmer. Aşezat la o masă lângă piscină, cu o cască wireless într-o ureche, un laptop deschis în faţă şi două telefoane, sticla mică de bere dezminţind imaginea de om de afaceri extrem de ocupat pe care s-a străduit să şi-o construiască.

— Lucy! exclamă radios. Se ridică şi-şi suge burta bronzată, încercând să mascheze faptul că la patruzeci şi opt de ani nu mai are fizicul sculptat la sala de forţă din urmă cu un deceniu, când tânăra femeie a fugit de el cât au ţinut-o picioarele. Îşi scoate casca din ureche şi se îndreaptă spre ea. Lucy! repetă cu şi mai multă căldură în glas, întinzându-şi braţele.

Lucy face un pas înapoi.

— Michael, îi răspunde circumspect, îndepărtându-se de el.

Bărbatul se întoarce spre Marco şi-l îmbrăţişează strâns.

— Deci i-ai spus?

Marco încuviinţează din cap.

Michael îi aruncă o ocheadă de prefăcută mustrare, apoi îşi îndreaptă atenţia către Stella, care stă agăţată de piciorul mamei sale.

— Şi cine e domnişoara?

— E Stella, spune Lucy. Fiica mea.

— Uau! Ce fetiţă drăgălaşă! Îmi pare foarte bine să te cunosc. Îi întinde mâna, iar Lucy rezistă tentaţiei de-a o trage pe Stella din calea lui. Şi el este...? întreabă privind spre câine.

— El e Fitzgerald. Pe scurt, Fitz.

— De la F Scott?

— Da, de la F Scott.

Lucy simte un val de adrenalină prin corp: amintirea sesiunilor de întrebări şi răspunsuri la care o obliga să participe ca să-i arate că era proastă şi needucată, nedemnă de el, norocoasă că o băga în seamă. Dar în sufletul ei existase întotdeauna o certitudine de neclintit că Michael se înşela, că într-o zi avea să scape şi că, odată ce scăpa, n-avea să se mai uite în urmă. Şi totuşi acum răspunde cu nervozitate la întrebările lui şi e pe cale să-i ceară bani; a ajuns aproape de punctul de unde a pornit.

— Salut, Fitz, spune el scărpinând câinele sub bărbie. Eşti tare simpatic! Apoi se ridică şi cercetează din priviri micul grup. La fel o scruta şi pe Lucy când cântărea posibilitatea de a o pedepsi. Momentul acela crucial care se putea încheia cu un râset şi o îmbrăţişare sau cu un deget rupt sau cu un braţ răsucit. Nu-mi vine să cred că sunteţi aici! Sunteţi absolut adorabili. Vă pot servi cu ceva? Nişte suc? Se uită la Lucy. Au voie suc?

Ea aprobă, iar Michael priveşte spre servitoare, care aşteaptă în umbra terasei din spatele casei.

— Joy! Nişte suc pentru copii! Mulţumesc! Şi tu, Lucy? Vin? Bere?

Lucy n-a băut alcool de săptămâni întregi. Ar da orice pentru o bere. Nu poate însă. În următoarea jumătate de oră o să aibă nevoie de întreaga ei prezenţă de spirit, aşa că scutură din cap.

— Nu, mersi. Tot suc şi pentru mine.

— Trei sucuri, Joy. Mulţumesc. Şi încă o bere pentru mine. A, şi nişte chipsuri de cartofi. Ăia, cum se cheamă, cu striaţii? Grozav. Îşi întoarce privirea spre Lucy, în continuare

jucându-şi rolul de puştan fermecător: Stai jos, stai jos.

Aranjează scaunele în jurul mesei şi iau loc cu toţii.

— Aşadar, Lucy Lou, cum ţi-a mers în toţi anii ăştia?

Ea dă din umeri zâmbind.

— Ştii cum e. M-am descurcat. Am îmbătrânit. M-am înţelepţit.

— Şi ai fost aici tot timpul?

— Da.

— Nu te-ai întors în Anglia?

— Nu.

— Şi fetiţa ta… tatăl ei… Eşti măritată?

— Nu. Am trăit împreună vreo doi ani. După aia, el s-a dus în Algeria să-şi „viziteze rudele” în urmă cu vreo trei ani, şi de atunci nu mai avem nicio veste.

Michael se cutremură, de parcă dispariţia tatălui Stellei ar fi fost echivalentă cu maltratarea ei fizică. O ironie greu de suportat, se gândeşte Lucy.

— Nasol, murmură el. E nasol. Deci eşti mamă singură?

— Da. Da.

Joy se întoarce cu o tavă pe care se află o carafă cu suc rece de portocale, trei pahare pe suporturi de hârtie, chipsuri în castronaşe din argint, şerveţele, paie. Michael toarnă sucul, le împarte paharele, le oferă chipsurile cu striaţii. Copiii se reped să le înfulece.

— Mai încet, şuieră ea.

— E în regulă, spune Michael. Am o mulţime de pungi, să ştii. Aşadar, unde stai acum?

— Pe ici, pe colo.

— Şi tot…? o întreabă mimând cântatul la vioară.

Lucy zâmbeşte strâmb.

— Păi, da, cântam. Până când la o petrecere a burlacilor un beţivan englez a hotărât să mi-o smulgă din mână, iar după aia a trebuit să-i fugăresc pe el şi pe amicii lui juma’ de ceas ca să mi-o iau înapoi. A apucat însă s-o arunce peste un zid. Acum e la reparat. Sau, mai precis, a fost reparată. Dar. Cu gura uscată de groază, continuă: N-am cu ce să plătesc lucrarea.

Îi aruncă privirea de „vai, biata de tine”, cea pe care i-o

oferea de fiecare dată după ce o rănea.

— Cât? o întreabă, răsucindu-se deja ca să-şi ia portofelul din buzunarul din spate.

— O sută zece euro, îi răspunde ea puţin mai calmă.

Îl urmăreşte scoţând bancnotele una câte una, apoi întinzându-i-le îndoite.

— Uite aici. Şi ceva pe deasupra. Poate îmi duci băiatul la tuns. Poate te duci şi tu.

Acum, când se uită la părul ei, pe chipul lui se afişează expresia sumbră a dezamăgirii. *Nu te mai îngrijeşti. Nu faci niciun efort. Cum te-aş putea iubi când. Nu. Faci. Nici. Un. Nenorocit. De. Efort.*

Când îi ia din mână bancnotele împăturite, Lucy simte rezistenţa aproape imperceptibilă în momentul în care el îşi înteţeşte strânsoarea asupra lor, indiciul unui joc malefic pe tema controlului şi puterii. În cele din urmă, Michael îşi retrage mâna zâmbind.

— Mulţumesc, îi spune ea vârând banii în geantă. Îţi sunt recunoscătoare. O să ţi-i dau înapoi în vreo două săptămâni. Promit.

— Nu, îi răspunde el cu un zâmbet pervers, lăsându-se pe spate şi desfăcându-şi uşor picioarele. Nu-i vreau înapoi. Dar…

Un fior rece o străbate pe şira spinării.

— Promite-mi un lucru, continuă Michael.

Surâsul ei îngheaţă.

— Mi-ar face mare plăcere să vă revăd mai pe îndelete. Pe tine şi pe Marco. Şi pe tine, bineînţeles, adaugă el făcându-i cu ochiul Stellei. Sunt aici toată vara. Până la mijlocul lui septembrie. Între contracte. Ştii.

— Şi soţia ta?

— Rachel a trebuit să se întoarcă. Are treburi importante de rezolvat în Marea Britanie.

O spusese pe un ton dispreţuitor. Rachel ar putea să fie neurochirurg sau politician, de ea ar putea să depindă mii de vieţi. Dar, din punctul de vedere al lui Michael, orice distrage atenţia unei femei de la el, chiar şi numai o clipă, este o glumă jalnică. În categoria asta intră şi copiii.

— Ah, face ea. Ce păcat!

— N-aş zice. Aveam nevoie de linişte. Pentru că… poţi să ghiceşti cu ce mă ocup? Cum Lucy clatină din cap zâmbind, se grăbeşte s-o lămurească: Scriu un roman. Sau, mai curând, nişte memorii. Sau poate o combinaţie între cele două. O chestie semi-autobiografică. Încă nu ştiu precis.

„Dumnezeule, e atât de încântat de el însuşi”, se gândeşte Lucy, de parcă ar vrea ca ea să-i spună: „Uau, Michael, e extraordinar, eşti un geniu!” În loc de asta, ar vrea să-i râdă-n nas: „Ei poftim, scrii o carte? Vorbeşti serios?”

— E grozav, îi răspunde în cele din urmă. Ce palpitant!

— Ar trebui să fie, într-adevăr. Deşi am şi perioade în care inspiraţia o lasă mai moale, e firesc. Aşa că ar fi nemaipomenit dacă am putea să ne mai vedem. Să petrecem mai mult timp împreună. Să folosim piscina asta care stă degeaba.

Lucy îi urmăreşte privirea în direcţia piscinei. Respiraţia i se înteţeşte, plămânii i se umflă, apoi se micşorează, inima îi bubuie la amintirea clipelor când capul ei era sub acea apă turcoaz perfectă, presiunea mâinilor lui pe creştet. A împins-o. A împins-o până când plămânii aproape i-au explodat. Apoi i-a dat drumul brusc, iar în timp ce ea tuşea şi icnea, chinuindu-se să-şi revină, el a ieşit din piscină, a luat un prosop de pe un şezlong, şi l-a înfăşurat în jurul şoldurilor şi a intrat cu paşi mari în casă fără să privească în urmă.

— Aş fi putut să te omor, i-a spus după aceea. Dacă aş vrut. Ştii asta, nu-i aşa? Aş fi putut să te omor.

— De ce n-ai făcut-o? l-a întrebat ea.

— Pentru că n-am catadicsit.

— Poate, cine ştie, îi spune Lucy acum. Deşi suntem destul de ocupaţi vara asta.

— Da, vine replica lui condescendentă. N-am nicio îndoială că sunteţi ocupaţi.

— Ştii, îi spune ea întorcându-se ca să se uite la casă, întotdeauna m-am gândit c-ai vândut proprietatea asta. În decursul timpului am văzut alţi oameni locuind aici.

— Chiriaşi de vacanţă.

Tânăra femeie poate decela ruşinea din glasul lui la ideea că bogatul, sclipitorul, incredibilul, înfloritorul Michael Rimmer a trebuit să coboare atât de jos încât să-şi închirieze casa de vacanţă din Antibes unor străini.

După o clipă de tăcere, el simte nevoia să-i explice:

— Era păcat s-o las să stea goală în timp ce alţi oameni puteau să se bucure de ea.

Lucy aprobă, lăsându-l să se agaţe de această minciunică jalnică. Michel îi urăşte pe „alţi oameni”. Cu siguranţă, ordonă ca proprietatea să fie dezinfectată dintr-un capăt în celălalt înainte de a se putea gândi să se întoarcă.

— Ei bine, spune ea răsucindu-se să le zâmbească lui Marco şi Stellei, a venit vremea să ne punem în mişcare.

— Nu, o opreşte Michael. Mai staţi! De ce nu? Aş putea deschide o sticlă de ceva bun. Copiii se pot bălăci în piscină. O să ne distrăm!

— Atelierul de instrumente muzicale se închide în curând, insistă Lucy încercând să-şi ascundă nervozitatea. Chiar am nevoie să-mi recuperez vioara acum, ca să pot lucra în seara asta. Dar îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet. Cum spuneţi, copii?

La rândul lor, Marco şi Stella îi mulţumesc, iar Michael se luminează la faţă.

— Sunt nişte copii superbi. Într-adevăr superbi.

Îi conduce până la uşa din faţă. Pare c-ar vrea s-o îmbrăţişeze pe Lucy, însă ea se lasă rapid în genunchi ca să aranjeze zgarda câinelui. Michael se uită la ei din prag, peste capota maşinii lui ridicole, cu zâmbetul încă jucându-i pe buze.

Preţ de câteva clipe, Lucy se gândeşte c-o să vomite, aşa că rămâne în loc şi inspiră adânc. Apoi, când sunt pe cale să dea colţul, câinele se aşază brusc pe vine şi depune o grămăjoară de excremente lângă zidul casei lui Michael, fix în calea soarelui puternic de după-amiază. Lucy caută în poşetă o pungă de plastic ca să cureţe, dar îşi ia seama. Peste o oră, rahatul o să fie copt şi-o să dea în clocot. O să fie primul lucru pe care-l vede când iese din casă. Ar putea

chiar să calce în el.
Îl lasă acolo.

12

Libby trebuia să se ducă la un grătar sâmbătă. Abia aştepta. Prietena ei, April, îi spusese că voia să invite „un tip tare de la muncă. Sunt convinsă c-o să-ţi placă de el. Îl cheamă Danny”.

Acum însă, în zorii zilei de sâmbătă, când se prefigurează o vreme caniculară, cu cerul enervant de albastru, când ferestrele sunt deja fierbinţi în momentul în care le deschide, Libby nu se gândeşte nici la Danny, tipul cel tare, nici la vestita salată picantă de cuşcuş a lui April sau la cupa rotundă de Aperol Spritz pe care ar ţine-o în mână în timp ce şi-ar răcori picioarele în mica piscină gonflabilă. Nu se gândeşte la nimic altceva în afară de misterul lui Serenity Lamb şi al lăbuţei de iepure.

Îi trimite un SMS lui April: „Îmi pare tare rău. Să ai o zi minunată. Să-mi zici dacă mai eşti în formă diseară, vin să bem ceva de noapte bună”.

Apoi face duş, îşi pune un costum cu imprimeu tropical şi sandale din piele aurie, îşi masează braţele şi umerii cu cremă de protecţie solară, îşi aşază ochelarii de soare pe vârful capului, se asigură că are în poşetă cheile casei şi porneşte spre gară ca să ia trenul de Londra.

Libby vâră cheia în lacăt şi o răsuceşte, iar după ce înlătură panoul de lemn introduce altă cheie în uşa propriu-zisă. Se aşteaptă cumva să simtă o bătaie pe umăr, să fie întrebată ce face acolo, dacă are permisiunea să deschidă uşa cu cheile acelea.

În clipa următoare e în casă. În casa ei. Şi e singură. Închide uşa, iar zgomotul traficului matinal se stinge instantaneu; fierbinţeala de pe gât i se răcoreşte.

Câteva secunde rămâne complet nemişcată.

Şi-i imaginează pe poliţişti stând chiar acolo unde se află ea. Poartă căşti de modă veche. Ştie cum arată, deoarece articolul din *Guardian* avea şi poze. Agenţii Ali Shah şi John Robbin. Dădeau curs unui apel anonim primit la secţie din

partea unui „vecin preocupat”. Vecinul preocupat nu fusese identificat niciodată.

Merge în bucătărie pe urmele dispărute ale lui Shah şi Robbin. Mirosul trebuie să fi fost mai puternic acum.

Agentul Shah îşi amintea zgomotul muştelor. A crezut că cineva lăsase în funcţiune o maşină de tuns sau o periuţă de dinţi electrică. Trupurile, au spus ei, erau într-un stadiu incipient de putrefacţie, încă recognoscibile, o femeie de treizeci şi cinci de ani brunetă, atrăgătoare, şi un bărbat mai în vârstă cu părul grizonant. Se ţineau de mână. Lângă ei zăcea cadavrul unui alt bărbat. Vreo patruzeci de ani. Înalt. Păr castaniu. Toţi erau îmbrăcaţi în negru: femeia, într-o tunică şi colanţi, bărbaţii, într-un fel de robe. Hainele fuseseră cusute de mână. Ulterior, în camera din spate a fost găsită o maşină de cusut, iar într-un coş de gunoi, resturi de material negru.

În afară de muştele zumzăitoare, în casă domnea o linişte mormântală. Poliţiştii au spus că nu s-ar fi gândit să caute bebeluşul dacă n-ar fi fost menţionat în biletul lăsat pe masă. Prima oară nu văzuseră dressingul alăturat dormitorului matrimonial, dar apoi auziseră un sunet, un „ooh”, după cum a relatat agentul Shah.

Un „ooh”.

Libby urcă încet la etaj şi intră în dormitor. Se uită după colţul uşii în dressing.

Acolo fusese! Frumuşică foc! Asta spusese agentul Robbin. „Frumuşică foc!”

I se face pielea de găină la vederea leagănului pictat, dar reuşeşte să treacă peste neplăcere şi se uită la el până când nu mai simte nimic. După câteva clipe hotărăşte că s-a calmat suficient ca să-l atingă. Şi-i închipuie pe cei doi tineri poliţişti uitându-se înăuntru. Se închipuie pe sine, în costumaşul alb Babygro, cu părul deja mare, cu bucle à la Shirley Temple deşi avea doar zece luni, dând încântată din picioruşe la vederea celor două feţe prietenoase care o priveau.

„A încercat să se ridice”, a spus Robbin. „Se agăţa de marginile leagănului. Disperată să fie scoasă de-acolo. Nu

ştiam ce să facem. Era o probă. Aveam voie s-o atingem? Trebuia să chemăm ajutoare? Eram năuciţi.”

În cele din urmă, se pare că au decis să n-o ia din leagăn. Agentul Shah i-a cântat o mulţime de cântecele în timp ce aşteptau să primească instrucţiuni. Lui Libby îi pare rău că nu şi le poate aminti: oare ce cântecele îi cântase poliţistul acela de treabă? Îi făcuse plăcere să-i cânte? Se simţise jenat? Potrivit articolului, urma să aibă cinci copii, dar când a găsit-o pe Serenity Lamb nu avea nicio experienţă cu bebeluşii.

Echipa de criminalişti a sosit curând, însoţită de o poliţistă cu misiunea de a se ocupa de copil. O chema Felicity Measures, şi pe atunci avea patruzeci şi unu de ani. Acum are şaizeci şi cinci şi e la pensie, locuieşte în Algarve cu cel de-al treilea soţ. „Era un bebeluş tare drăgălaş”, a declarat ea conform articolului. „Bucle aurii, bine hrănită şi îngrijită. Foarte veselă şi dornică de mângâieri. Culmea, dacă stai să te gândeşti unde fusese lăsată. Atmosfera de-acolo era gotică, zău. Da, era foarte, foarte gotică”

Libby împinge leagănul, iar acesta scârţâie jalnic, mărturisindu-şi vârsta venerabilă. Oare pentru cine o fi fost cumpărat? se întreabă. Pentru ea însăşi, sau pentru generaţii de bebeluşi înaintea ei? Deoarece acum ştie că sunt şi alţi actori în povestea vieţii sale. Nu doar Martina şi Henry Lamb şi bărbatul misterios. Nu doar copiii dispăruţi. Vecinii vorbiseră nu de doi, ci de „numeroşi copii, de alte persoane care „veneau şi plecau”. În casă erau o mulţime de pete de sânge şi urme de ADN neidentificabile, fibre, fire de păr, bilete ciudate şi inscripţii pe pereţi şi panouri secrete, iar în grădină era un strat cu plante medicinale dintre care unele fuseseră folosite în aşa-zisul pact de sinucidere încheiat de părinţii ei.

„Ne eliberăm de aceste trupuri stricate, de această lume vrednică de dispreţ, de durere şi dezamăgire. Pe fetiţa noastră o cheamă Serenity Lamb. Are zece luni. Vă rugăm să faceţi în aşa fel încât să ajungă la nişte oameni cumsecade. Pace veşnică, H.L., M.L., D.T.”, scria în biletul de lângă trupurile lor intrate în descompunere.

Libby iese din încăpere şi începe să se plimbe prin casă în căutarea obiectelor care au fost găsite după tragedie. Oricine mai fusese acolo în noaptea sinuciderilor fugise, se afirma în articol, lăsând uşile şifonierelor date de perete, mâncare în frigider, cărţi deschise pe podea, bucăţi de tapet rupte de pe pereţi, lăsând vederii colţurile lipite cu bandă adezivă.

Găseşte una dintre aceste fâşii adezive pe peretele bucătăriei, galbenă şi întărită. Dezlipeşte de pe ea bucăţica de tapet şi, ţinând-o între degete, o priveşte. Ce fusese pe ea atât de important, încât oamenii care fugiseră de pe nava care se scufunda nu voiseră ca alţii să vadă?

În bucătăria rustică e un frigider, o măgăoaie ruginită în stil american, crem cu bej, probabil o raritate în Marea Britanie a anilor optzeci, se gândeşte ea. Deschide uşa şi-şi vâră nasul înăuntru. Pete de mucegai şi două tăviţe pentru gheaţă crăpate, nimic mai mult. În dulapurile din bucătărie găseşte nişte cutii emailate goale şi o pungă cu făină atât de veche, încât e tare ca o cărămidă. Sunt acolo un set de ceşti de ceai albe, un ceainic cromat, borcănaşe cu ierburi şi mirodenii, un grătar pentru prăjit pâinea, o tavă mare, vopsită în negru. Zgârie vopseaua neagră ca să scoată la iveală argintul de dedesubt. Oare de ce ar fi vrut cineva să vopsească în negru o tavă de argint?

Şi apoi se opreşte. A auzit ceva. Un fel de mişcare la etaj. Vâră tava la loc în dulap şi se duce la baza scărilor. Aude iarăşi sunetul, un soi de bufnet înfundat. Bătăile inimii i se înteţesc. Urcă în vârful picioarelor până pe palier. Se aude iar. Şi iar. Şi pe urmă – pulsul i-o ia razna în momentul acela – cineva îşi drege glasul.

„Domnul Royle”, se gândeşte, „trebuie să fie domnul Royle, avocatul. Nu poate fi nimeni altcineva. Nu încape îndoială.”

— Alo? strigă. Hei, domnule Royle!

Nu primeşte în schimb decât tăcere. O tăcere imediată, deliberată.

— Alo! strigă iar.

Liniştea domneşte apăsător la mansardă. Aproape că

poate să audă sângele cuiva pulsând.

Îşi aduce aminte de toate celelalte mistere enumerate în articol: copiii care au fugit din casă, persoana care a rămas să aibă grijă de ea; se gândeşte la inscripţiile de pe pereţi, la fâşia de pânză care atârna pe calorifer şi la zgârieturile săpate în ziduri, la biletul stângaci lăsat de părinţii ei, la trandafirii bleu de pe leagănul scârţâitor, la bucăţile de tapet smulse de pe pereţi, la petele de sânge şi zăvoarele montate pe exteriorul uşilor de la camerele copiilor. Apoi se gândeşte iarăşi la peluza perfectă a prietenei sale, April, la cuşcuşul ei picant, la cupa de Aperol Spritz oranj-neon, la picioarele ei lipicioase în apa rece ca gheaţa din piscina gonflabilă. Se gândeşte la Danny, tipul cel tare, şi la potenţialii bebeluşi pe care i-ar avea la treizeci de ani. Sau mai devreme. Chiar aşa, de ce nu mai devreme? De ce să amâne? Poate să vândă casa asta cu trecutul ei sinistru, cu frigiderul ei mucegăit şi grădina moartă, cu locatarul ei din pod care bufneşte şi-şi drege glasul. Poate s-o vândă acum şi să fie bogată şi să se mărite cu Danny şi să aibă copii cu el. Nu-i mai pasă de ceea ce s-a întâmplat aici. Nu vrea să ştie.

Scotoceşte prin poşetă după chei, apoi încuie uşa masivă de la intrare şi panoul cu lacăt. Păşind uşurată pe trotuarul fierbinte, îşi scoate telefonul din poşetă.

„Păstrează-mi nişte cuşcuş. Sunt la tine într-o oră.”

13

Lucy îşi întoarce vioara pe toate părţile în lumina slabă a atelierului de instrumente muzicale. O pune sub bărbie şi cântă repede trei octave şi trei arpegii în la major, verificând uniformitatea sunetului şi încercând să detecteze posibilele defecte.

Se uită radioasă la *monsieur* Vincent.

— E uimitor, îi spune în franceză. E mai bine decât înainte!

O cuprinde brusc un val de duioşie. Nu-şi dăduse seama, în atmosfera groaznică a ultimelor săptămâni, când dormise pe plaje şi pe sub poduri, cât de greu îi fusese să stea despărţită de instrumentul ei şi câtă furie nutrise la adresa imbecililor beţi care i-l stricaseră. Mai mult decât atât, nu-şi dăduse seama ce dor îi era să cânte la vioară.

Numără bancnotele de douăzeci de euro pe tejghea, iar *monsieur* Vincent îi scrie o chitanţă, o rupe din carnet şi i-o întinde, după care scoate două acadele Chupa Chups din suportul lor şi le înmânează copiilor.

— Să ai grijă de mama ta, îi spune lui Marco. Şi de surioara ta.

Afară, în aerul ceva mai răcoros al serii, Lucy desface ambalajul unei acadele şi i-o dă fetiţei. Apoi se îndreaptă cu toţii spre centrul turistic; copiii sunt ocupaţi cu acadelele, câinele amuşină asfaltul fierbinte în căutare de oase de pui ori resturi de îngheţată. Lui Lucy nu-i e foame. Întâlnirea lui Michael i-a distrus complet pofta de mâncare.

Primii clienţi ai restaurantelor au şi apărut: vilegiaturişti în vârstă sau familii cu copii mici. Asta e o categorie mai greu de impresionat decât cea a petrecăreţilor, care ies mai târziu. Aceia sunt deja abţiguiţi; nu se jenează să se apropie de tipa în fustă de tul şi bluză cu bretele, cu braţe musculoase bronzate, sâni mari, piercing în nas şi lănţişor la gleznă, cu doi copii frumoşi şi obosiţi aşezaţi pe un covoraş de yoga în spatele ei la umbră, alături de terierul Jack Russel cu un aer neîngrijit care stă cu botul pe labe.

Petrecăreţii nu sunt distraşi de scâncetele copiilor mici care trebuiau de mult să fie în pat. Nici nu se întreabă cu cinism dacă ea va cheltui banii pe droguri sau băutură, dacă băiatul, fetiţa şi câinele sunt numai pentru recuzită, dacă o să-i bată când ajung acasă în caz că n-a câştigat destui bani. A auzit vrute şi nevrute de-a lungul anilor. A fost acuzată de toate astea şi de multe altele, dar cu timpul pielea i s-a tăbăcit.

Scoate din rucsac ceea ce Marco numea pe vremuri „pălăria de bani”. Acum îi spune „pălăria de cerşit”. Urăşte pălăria aceea.

O pune pe jos în faţa ei şi deschide cutia viorii. Se uită în spate spre copii, să vadă dacă sunt bine. Marco citeşte o carte, iar Stella colorează de zor. Băiatul îi aruncă o privire excedată.

— Cât o să stăm aici?

Se poartă ca un adolescent în toată puterea cuvântului, deşi mai are destul până să împlinească doisprezece ani.

— Până fac destui bani pentru o săptămână la Casa Albastră.

— Cât înseamnă asta?

— Cincisprezece euro pe noapte.

— Nu ştiu de ce nu i-ai cerut pur şi simplu tatei nişte bani. Are de unde. Ar fi putut să-ţi mai dea o sută. Ar fi fost atât de uşor!

— Marco. Ştii de ce. Acum, te rog, lasă-mă să-mi fac treaba.

Puştiul ţâţâie şi ridică din sprâncene, apoi îşi coboară ochii spre carte.

Lucy îşi duce vioara la bărbie, îşi împinge în faţă piciorul drept, închide ochii, trage aer în piept şi începe să cânte.

E o noapte numai bună; furtuna de ieri a disipat tensiunea din atmosferă, nu mai e atât de cald şi oamenii sunt mai relaxaţi. O mulţime de turişti se opresc s-o urmărească pe Lucy cântând la vioară. Interpretează piese de-ale celor de la The Pogues şi Dexys Midnight Runners; doar în timp ce cântă „Come on Eileen” socoteşte că vreo

cincisprezece euro i-au fost aruncaţi în pălărie. Lumea fredonează şi zâmbeşte; un tip şi o tipă de vreo treizeci de ani îi dau o bancnotă de zece euro pur şi simplu pentru că s-au logodit. O doamnă în vârstă îi dă cinci euro pentru că tatăl ei cânta la vioară şi asta îi aminteşte de copilăria ei fericită. Pe la nouă şi jumătate, Lucy a cântat deja în trei locuri şi a strâns aproape şaptezeci de euro.

Îşi adună copiii, câinele, bagajele. Stella abia îşi poate ţine ochii deschişi, şi Lucy simte nostalgie după vremurile când o plimba în cărucior; la sfârşitul zilei de muncă o culca acolo, apoi o ducea direct în pat. Dar acum trebuie s-o trezească, s-o oblige să meargă, să încerce să nu ţipe la ea când scânceşte că e prea obosită.

Casa Albastră e la zece minute distanţă, la jumătatea dealului în vârful căruia se află Le Parc du Château. E o clădire lungă şi îngustă, iniţial zugrăvită în bleu, odinioară o reşedinţă elegantă, cu o vedere splendidă spre Mediterana, acum scorojită şi cenuşie, cu ochiuri de geam sparte şi burlanele acoperite de iederă. Un bărbat pe nume Giuseppe a cumpărat-o în anii ’60, a lăsat-o să cadă în paragină şi apoi i-a vândut-o unui afacerist care a umplut-o cu itineranţi, câte o familie în fiecare cameră, baia la comun, gândaci, niciun serviciu, plata numai cu bani gheaţă. Proprietarul îl lasă pe Giuseppe să stea într-o garsonieră de la parter, iar în schimb acesta se ocupă de administraţie şi întreţinere şi plăteşte o chirie modică.

Giuseppe o adoră pe Lucy. „Dacă aş fi avut o fiică”, obişnuieşte el să spună, „ar fi fost ca tine. Ţi-o jur.”

Timp de câteva săptămâni după incidentul cu vioara, Lucy nu plătise niciun cent la chirie, aşa că tot aşteptase ca proprietarul s-o dea afară. Apoi un alt chiriaş îi spusese că Giuseppe plătea în locul ei. Îşi făcuse bagajele în aceeaşi zi şi plecase fără să-şi ia rămas-bun.

Acum, când cotesc pe aleea spre Casa Albastră, simte că intră în panică. Şi dacă Giuseppe n-are o cameră liberă? Şi dacă e furios că a plecat fără o vorbă şi-o să-i trântească uşa în nas? Şi dacă a plecat? Dacă a murit? Dacă a fost un incendiu şi casa s-a transformat în scrum?

Însă el vine la uşă, se uită prin spaţiul îngăduit de lanţul de siguranţă şi zâmbeşte, lăsând să se vadă un şir de dinţi înnegriţi prin barba stufoasă cu fire cenuşii. Când observă cutia de vioară, zâmbetul îi devine şi mai larg.

— Fata mea, exclamă desprinzând lanţul şi deschizând uşa. Copiii mei! Căţelul meu! Haideţi, intraţi!

Câinele se repede înăuntru nebun de bucurie şi-i sare în braţe, aproape doborându-l. Stella îi cuprinde picioarele cu braţele, iar Marco se lipeşte de el şi-l lasă să-l sărute pe creştet.

— Am şaptezeci de euro, anunţă ea. Destul pentru câteva nopţi.

— Ai vioara. Poţi să stai cât vrei. Ai slăbit. Aţi slăbit cu toţii. Am numai nişte pâine. Şi nişte şuncă. Nu e o şuncă bună, dar am unt bun, aşa că…

Îl urmează în garsoniera lui de la parter. Câinele sare imediat pe canapea şi se ghemuieşte, aruncându-i lui Lucy o privire care înseamnă: „În sfârşit!” Giuseppe se duce în chicinetă şi revine de acolo cu pâine, şuncă şi trei sticluţe pântecoase de Orangina. Lucy ia loc lângă câine; în timp ce-l mângâie pe gât respiră profund, simţind cum măruntaiele i se deznoadă şi se aşază cum trebuie. Apoi îşi vâră mâna în rucsac să-şi caute telefonul. Bateria s-a epuizat cândva în timpul serii. Cu încărcătorul în mână, îl întreabă pe Giuseppe:

— E în regulă dacă-mi încarc telefonul?

— Sigur că da, scumpo. Uite acolo o priză liberă.

Îl branşează şi ţine apăsat butonul de pornire, aşteptându-l să se trezească la viaţă.

Notificarea e încă acolo.

Bebeluşul a împlinit douăzeci şi cinci de ani.

Se aşază împreună cu copiii în jurul măsuţei de cafea şi-i priveşte cum mănâncă pâine şi şuncă. Umilinţele din ultima săptămână încep să se şteargă, asemenea urmelor de paşi de pe ţărm. Copiii ei sunt în siguranţă. Au mâncare. Ea şi-a recuperat vioara. Are un pat în care să doarmă. Are bani în portofel.

Şi Giuseppe se uită la copii. Ridică privirea spre ea şi-i

zâmbeşte.

— Am fost aşa de îngrijorat în privinţa voastră! Unde aţi fost?

— Ei, am stat cu o prietenă, îi răspunde ea, nevrând să intre în detalii.

— Nu… începe Marco, însă Lucy îl înghionteşte, apoi se întoarce spre Giuseppe.

— Mi-a spus o păsărică ce-ai făcut, zăpăcitule. Şi n-am putut să accept. Pur şi simplu n-am putut. Şi ştiam că dacă-ţi spuneam că plec m-ai fi convins să rămân. Aşa că a trebuit s-o întindem pe furiş, şi, sincer, ne-am descurcat. Totul a fost bine. Uită-te la noi! Suntem bine cu toţii.

Ia câinele în braţe ca să i-l arate.

— Şi ţi-ai recuperat vioara?

— Da. Prin urmare. E vreo cameră liberă? Nu trebuie să fie camera în care stăm de obicei. Poate fi oricare, nu contează.

— E o cameră liberă. Dar e în spate, aşa că n-are privelişte. Şi e cam întunecoasă. Iar duşul e stricat, e doar un robinet. Te poţi caza acolo pentru doisprezece euro pe noapte.

— Da, exclamă Lucy, da, te rog! Pune câinele jos, se ridică şi-l îmbrăţişează pe Giuseppe. Miroase a praf şi a bătrâneţe, e cam murdar, însă nu-i pasă. Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc din suflet!

În noaptea aceea, Lucy, Marco şi Stella dorm în patul mic din camera întunecoasă din spatele casei, unde scrâşnetul cauciucurilor pe asfaltul fierbinte e în concurenţă cu scârţâitul ventilatorului hodorogit, televizorul vecinilor de alături şi o muscă prinsă cumva între perdea şi fereastră. Stella şi-a vârât pumnişorul în faţa mamei sale, Marco geme încetişor prin somn, iar câinele sforăie. Dar Lucy doarme dusă, reuşind să se odihnească aşa cum trebuie pentru prima oară într-o săptămână.

14

Ziua aceea, 8 septembrie 1988, ar fi trebuit să fie pentru mine a doua zi la şcoala cea mare, dar de-acum trebuie să fi ghicit deja că n-am avut prilejul să merg în anul acela la mult dorita şcoală, şcoala unde aveam să-mi întâlnesc sufletele pereche, prietenii pe viaţă, oamenii mei. Pe timpul verii o tot întrebam pe mama: „Când mergem la Harrods să cumpărăm uniforma?” Iar ea îmi răspundea: „Hai să aşteptăm sfârşitul vacanţei, în caz că mai creşti”. Sfârşitul vacanţei se apropia, şi noi tot nu fuseserăm la Harrods.

Nu fuseserăm nici în Germania. De obicei stăteam o săptămână sau două cu bunica în casa ei mare şi aerisită din Pădurea Neagră, cu piscina ei rece aşezată pe iarbă şi acele mătăsoase de pin care-mi înţepau tălpile. După toate aparenţele, în vara asta nu ne permiteam să călătorim, iar dacă nu ne permiteam un zbor până în Germania, cum Dumnezeu aveam să ne permitem taxele şcolare?

Pe la începutul lui septembrie, părinţii mei depuneau de zor cereri de admitere la şcolile de stat din preajmă şi ne treceau numele pe listele de aşteptare. N-au spus niciodată clar că aveam probleme financiare, însă era evident. M-a durut stomacul zile în şir de teamă că aveam să fiu hărţuit la şcoala de cartier.

Ah, ce preocupări mărunte! Ce griji meschine! Mă uit în urmă la cel care eram la unsprezece ani: un băiat ciudăţel de înălţime medie, slăbănog, cu ochii albaştri ai mamei, părul castaniu al tatei, genunchii ca nişte cartofi înfipţi fiecare într-un băţ, o atitudine uşor arogantă, un puşti răsfăţat convins că toate capitolele vieţii lui fuseseră scrise caligrafic şi aveau să se succeadă lin; mă uit la el şi-mi vine să-l plesnesc peste mutra stupidă, încrezută şi visătoare.

Justin stătea pe vine în grădină, migălind plantele pe care le cultiva acolo.

— Ierburi medicinale; plantarea, îngrijirea şi utilizarea acestora, mi-a spus în stilul lui tărăgănat, vecin cu letargia.

Marile companii farmaceutice sunt hotărâte să corupă planeta. Peste douăzeci de ani o să fim un popor de drogaţi cu medicamente, iar NHS[3] o să se târască în genunchi, străduindu-se să plătească pentru pastilele unei naţiuni bolnave. Vreau să dau ceasul înapoi şi să folosesc ceea ce oferă solul ca să tratez afecţiunile curente. N-ai nevoie de opt feluri de chimicale ca să vindeci o durere de cap. Mama ta spune că vrea să înceteze să mai ia doctorii şi să treacă pe tincturile mele.

M-am holbat la el. Eram o familie care se îndopa cu pastile. Pastile pentru alergiile de primăvară, pastile pentru răceli, pastile pentru dureri de burtă şi de cap, pentru dureri de creştere şi mahmureală. Mama avea nişte pastile chiar şi pentru ceea ce numea „tristeţile” ei. Tata avea pastile pentru inimă şi pastile împotriva căderii părului. Pastile peste tot. Iar acum, după toate aparenţele, urma să cultivăm ierburi şi să ne facem propriile medicamente. Nu-mi venea să cred.

Tata suferise un accident cerebral minor în timpul vacanţei de vară. De atunci şchiopăta şi vorbea uşor neclar şi nu mai era el însuşi într-un mod care abia dacă putea fi definit. Să-l văd slăbit astfel mă făcea să mă simt cumva lipsit de apărare, ca şi când ar fi apărut o spărtură mică, dar importantă în zidul defensiv al familiei noastre.

Medicul lui, un tip sec şi plicticos de o vârstă incertă pe nume dr. Broughton, care-şi avea locuinţa şi cabinetul într-o casă cu şase etaje din apropiere, a venit să-l vadă după ce tata s-a întors de la spital, unde stătuse peste noapte. El şi tata au fumat trabucuri în grădină şi au discutat despre prognostic.

— Aş spune, Henry, că ai nevoie de serviciile unui fizioterapeut foarte bun, specializat în reabilitare. Din păcate, toţi cei pe care-i cunosc sunt îngrozitori.

Au râs, iar tata a zis:

[3] National Health Service, sistemul public de sănătate din Marea Britanie (n. tr.).

— Nu sunt sigur, nu mai sunt sigur de nimic. Dar aş fi bucuros să încerc. Aş încerca orice, numai să-mi revin.

Birdie plivea grădina de ierburi a lui Justin. Era foarte cald şi purta o bluză de muselină care-i lăsa sfârcurile la vedere. Şi-a scos pălăria de pânză cu boruri moi şi, cu mâinile în şolduri, s-a postat în faţa tatei şi a medicului.

— Cunosc pe cineva, le-a spus. Cunosc un tip extraordinar. E un vrăjitor, pur şi simplu. Foloseşte energia. Poate să deplaseze *chi*-ul prin corp. Mi-a vindecat prieteni care sufereau de dureri de spate. De migrene. O să-i zic să vină încoace. Tata a încercat să protesteze, însă Birdie l-a întrerupt: Nu. Serios, Henry, măcar atât pot face şi eu. Măcar atât. O să-l sun chiar în clipa asta. Îl cheamă David. David Thomsen.

În dimineaţa aceea eram în bucătărie cu mama, o priveam făcând biscuiţi cu brânză, când s-a auzit soneria. Mama s-a şters pe mâini cu şorţul, şi-a aranjat agitată capetele permanentului coafat lejer şi mi-a zis:

— Ah, trebuie să fie Thomsenii.

— Cine sunt Thomsenii? am întrebat-o, căci uitasem de recomandarea făcută de Birdie cu o săptămână în urmă.

— Nişte prieteni, mi-a răspuns voioasă mama. De-ai lui Birdie şi Justin. Soţul e fizioterapeut. O să lucreze cu tatăl tău, o să încerce să-l ajute să-şi reintre în formă. Iar ea este profesoară. O să facă lecţii cu voi acasă, numai pentru o perioadă scurtă. Nu e grozav?

N-am avut ocazia s-o rog pe mama să-mi dea detalii în privinţa acestor evoluţii uimitoare, deoarece s-a grăbit să deschidă uşa.

Cu gura căscată de uimire, i-am privit bulucindu-se în hol.

Întâi o fetiţă, de vreo nouă sau zece ani. Păr negru tuns bob, o salopetă de stambă, genunchi zgâriaţi, o urmă de ciocolată pe obraz, aerul că era împiedicată să-şi reverse energia. Numele ei părea să fie Clemency.

Şi apoi un băiat de vârsta mea, poate puţin mai mare, blond, înalt, cu gene negre şi dese care atingeau marginile

pometţilor oţeliţi, mâinile în buzunarele unui şort albastru elegant, o şuviţă pe care şi-o îndepărta din ochi fără efort şi cu o siguranţă de sine impresionantă. Îl chema Phineas. Pe scurt, Phin, ni s-a spus.

Mama lor a intrat pe urmă. Cu oase mari, palidă, piept plat, un păr blond lung şi o anumită nervozitate în atitudine. Aceasta, aveam să descopăr, era Sally Thomsen.

Şi în spatele lor, înalt, cu umeri laţi, suplu, bronzat, cu părul negru tuns scurt, ochi albaştri intenşi şi o gură plină, se afla tatăl lor. David Thomsen. Mi-a prins cu putere mâna într-a lui şi a acoperit-o cu cealaltă.

— Mă bucur să te cunosc, tinere, mi-a spus pe un ton coborât, calm. Apoi mi-a dat drumul şi, cu un zâmbet larg, şi-a îndepărtat braţele de corp. Mă bucur să vă cunosc pe voi toţi.

David a insistat să ne invite la cină în seara aceea caldă de joi. Am petrecut destul timp fasonându-mi aspectul, mai mult ca de obicei, când mă mulţumeam să verific că hainele îmi erau curate, cărarea, trasată cu precizie şi manşetele, drepte; băiatul pe nume Phineas mă fascina, nu doar prin frumuseţea fizică, ci şi prin stilul vestimentar. Pe lângă şortul albastru elegant purta un tricou de polo roşu, cu dungi albe pe marginea gulerului, şi pantofi de sport Adidas de un alb strălucitor, cu şosete albe scurte. Mi-am scotocit prin şifonier în căutarea unei ţinute la fel de şic. Toate şosetele mele urcau până la jumătatea gambei; numai sora mea avea şosete pe gleznă. Toţi pantalonii mei scurţi erau din stofă de lână şi toate tricourile mele aveau nasturi. O clipă am luat în calcul chiar şi vechiul meu costum de trening, dar am respins ideea când mi-am dat seama că era înghesuit în geanta de sport încă de la ultima oră de educaţie fizică. În cele din urmă m-am hotărât asupra unui tricou albastru simplu, cu blugi şi tenişi. Am încercat să-mi fac şuviţa rebelă din frunte să-mi cadă peste sprânceană, ca la Phineas, însă refuza cu încăpăţânare să se clintească din loc. M-am privit în oglindă preţ de douăzeci de secunde înainte de a ieşi din încăpere, detestându-mi mutra oribilă de prost, tricoul banal, croiala

tristă a jeanşilor de la John Lewis for Boys. Scoţând un mârâit de enervare, am tras un pumn în perete, apoi am coborât la parter.

Phin era acolo, în hol, aşezat pe unul dintre cele două fotolii uriaşe care flancau scara. Citea o carte. L-am privit printre stâlpii balustradei câteva momente, pregătindu-mă să-mi fac intrarea. Într-adevăr, era cea mai frumoasă creatură pe care o văzusem în toată viaţa mea. Mi-am simţit obrajii roşind în timp ce-l studiam: conturul delicat al unei guri ce arăta de parcă ar fi fost modelată din cel mai moale lut roşu, ca şi când atingerea unui vârf de deget i-ar fi lăsat o urmă permanentă. Tenul lui era ca o piele de căprioară întinsă perfect peste pomeţii care păreau gata s-o străpungă. Avea până şi umbra plină de promisiuni a unei mustăţi.

Şi-a îndepărtat iarăşi şuviţa de pe frunte, apoi m-a privit dezinteresat în timp ce coboram, lăsându-şi imediat ochii asupra cărţii. Aş fi vrut să-l întreb ce citea, însă n-am făcut-o. Mă simţeam stingher, nu ştiam unde să mă aşez ori cum să stau. Dar în scurt timp au apărut şi ceilalţi: mai întâi mama şi tata, după aceea fetiţa pe nume Clemency, care era cu sora mea, cele două sporovăind deja vesele, apoi Sally, urmată de Justin şi Birdie, şi în sfârşit, înconjurat de un cerc de lumină în capătul scărilor, David Thomsen.

Ce vă pot spune despre David Thomsen din perspectiva băiatului care eram atunci? Ei bine, vă pot spune că era foarte chipeş. Nu în maniera soft, aproape feminină a fiului său, ci într-un mod mai tradiţional. Umbra bărbii nerase de dimineaţă arăta de parcă ar fi fost pictată, avea sprâncene groase, bine definite şi o energie animalică, emana putere. Reuşea cumva să-i facă pe toţi cei din jurul lui să pară mai mici, chiar şi atunci când nu erau. Vă pot spune că mă îngrozea şi mă fascina în aceeaşi măsură. Şi vă pot spune că mama se purta bizar în prezenţa lui, nu cu cochetărie, ci cu prudenţă, de parcă n-ar fi avut încredere în propria-i judecată. David era deopotrivă arogant şi prietenos, cald şi rece. Îl uram, şi totuşi puteam înţelege de ce toţi ceilalţi îl

iubeau. Însă mai e până atunci. Întâi a fost acea primă cină din acea primă seară când toţi s-au străduit să se prezinte în lumina cea mai bună.

Ne-am înghesuit în jurul unei mese lungi de la Chelsea Kitchen, unde în mod normal ar fi încăput doar opt persoane. Copiii fuseseră puşi cu toţii la un capăt, ceea ce însemna că stăteam lipit de Phineas. Eram atât de electrizat, nervii îmi erau atât de întinşi, corpul îmi era atât de dornic să descopere ceva ce eram prea tânăr ca să înţeleg, încât n-am avut de ales, a trebuit să mă întorc cu spatele la el.

M-am uitat în lungul mesei la tata, care stătea în capăt.

La vederea lui am simţit ceva prăbuşindu-se în mine, ca un lift care cade în gol. Nu pricepeam foarte bine ce era, dar vă pot spune acum că trăisem un moment înspăimântător de clarviziune. Îmi văzusem tatăl micşorat brusc în compania lui David Thomsen, care era neobişnuit de înalt, şi observasem că poziţia lui în capul mesei, odinioară incontestabilă, era fragilă. Chiar şi fără daunele provocate de atacul cerebral, toată lumea de la masă era mai inteligentă decât el, până şi eu. Era îmbrăcat aiurea, în sacoul prea strâmt, iar batista roz-închis din buzunarul de la piept nu se asorta deloc cu părul ruginiu. L-am văzut foindu-se în scaun; am văzut conversaţia trecând peste capul lui asemenea norilor într-o zi vântoasă. L-am văzut uitându-se la meniu mai mult timp decât era necesar. L-am văzut pe David Thomsen aplecându-se peste masă înspre mama ca să-şi întărească un argument şi apoi sprijinindu-se iarăşi pe spătar ca să-i evalueze reacţia. Am văzut toate aceste lucruri, le-am văzut, şi ştiam deja, la un nivel subliminal, dar îngrozitor de inconfortabil, că sub nasul meu începuse o luptă pentru putere şi că încă din acel moment, momentul zero, tata pierduse deja.

15

Luni dimineaţă, Libby ajunge la serviciu cu o întârziere de douăzeci de minute.

Dido o priveşte surprinsă. Libby nu întârzie niciodată.

— Voiam să te sun. Totul e în regulă?

Libby încuviinţează, îşi scoate telefonul din poşetă, apoi strugurelul şi jacheta, îşi vâră poşeta sub birou, îşi desface părul, îl leagă la loc, îşi trage scaunul şi se trânteşte pe el.

— Îmi pare rău, murmură într-un târziu. N-am dormit azi-noapte.

— Eram sigură, arăţi îngrozitor. Căldura?

Libby confirmă. Însă n-a fost căldura. A fost ceea ce se petrecea în mintea ei.

— Păi, dă-mi voie să-ţi aduc o cafeluţă tare.

În mod normal, Libby ar fi spus: „Nu, nu, nu, pot să-mi iau singură”. Dar azi picioarele îi sunt atât de grele, capul îi e atât de împâclit, că acceptă recunoscătoare. O priveşte pe Dido în timp ce-i face cafeaua; luciul părului ei negru vopsit, felul în care stă, cu o mână în buzunarul rochiei-tunică negre şi picioarele micuţe depărtate, în adidaşi butucănoşi de catifea verde-închis, toate acestea îi dau un sentiment de siguranţă.

— Uite, îi zice Dido aşezându-i ceaşca în faţă. Sper c-o să-şi facă efectul.

Libby o cunoaşte de cinci ani. Ştie o mulţime de lucruri despre ea. Ştie că mama ei a fost o poetă celebră, tatăl ei a fost un celebru director de ziar, că a crescut într-una dintre cele mai ilustre case din St. Albans şi a fost educată de o guvernantă. Ştie că fratele ei mai mic a murit la douăzeci de ani şi că ea n-a mai făcut sex de unsprezece ani. Ştie că stă într-o căsuţă de la marginea domeniului familial şi că încă are calul pe care-l călărea în adolescenţă, pe nume Spangles. Ştie că părinţii lui Dido au stabilit prin testament ca reşedinţa ilustră să ajungă nu la fiica lor, ci la National Trust, şi că ea n-are nicio problemă cu asta. Ştie că lui Dido îi plac PG Tips, Benedict Cumberbatch, caii, Gianduja, apa

de cocos, *Doctor Who,* cuverturile scumpe, Jo Malone Orange Blossom, mâncărurile preparate la wok, Nando's şi tratamentele cosmetice. Dar n-a fost niciodată acasă la Dido şi nici nu i-a întâlnit familia sau prietenii. Nu s-au văzut niciodată în afara orelor de serviciu, cu excepţia petrecerii anuale de Crăciun, care se ţine la hotelul de lux din apropiere, şi a reuniunilor în cinstea colegilor care părăsesc firma. În realitate, habar n-are cine *este* Dido.

Acum însă se uită la ea şi brusc o loveşte gândul că Dido este exact persoana de care are nevoie în aceste clipe. Sâmbătă seara stătuse în grădina lui April, flirtând moderat cu Danny – care s-a vădit că nu era atât de tare, avea faţa unui băieţel de opt ani şi mâini foarte mici – şi privise în jur căutând pe cineva cu care să discute despre lucrurile incredibile care i se întâmplă, despre casă şi despre articol şi despre părinţii morţi şi despre cel care tuşea în pod. Dar tot ce văzuse fuseseră oameni ca ea, oameni normali, cu vieţi normale, oameni care încă stăteau cu părinţii ori în apartamente minuscule cu partenerii de viaţă sau cu prietenii, oameni cu credite de studii încă neplătite, cu slujbe banale, visuri banale, bronzuri false, câini de talie mică, dinţi albi, păr curat. Se simţise prinsă între două locuri dureros de disparate şi plecase înainte de unsprezece, grăbindu-se să se întoarcă la laptopul ei şi la ceea ce putea găsi pe internet despre soarta lui Serenity Lamb.

Se alesese însă cu mai multe întrebări decât răspunsuri, aşa că pe la ora două îşi trântise capacul laptopului şi se dusese la culcare. Avusese un somn tulburat, cu vise pline de laitmotive şi întâlniri bizare.

— Am nevoie de un sfat, îi spune acum lui Dido. Despre chestia din Chelsea.

— Ah, da, răspunde Dido frecând între degete discul de argint supradimensionat care-i atârnă de un lanţ la gât. Ce fel de sfat?

— Păi, pur şi simplu să vorbim despre asta. Te pricepi la… *case.* Mă gândeam că te pricepi la case.

— Ei bine, mă pricep la o casă. Nu la case în general. Dar

sigur, de ce nu? Vino la cină.

— Când?

— În seara asta?

— Da, spune Libby. Da, mulţumesc.

Casa lui Dido e superbă. Are ferestre cu cercevele din plumb, o boltă din trandafiraşi roz deasupra uşii şi, în faţă, Fiatul Spider negru strălucitor, cu capota retractabilă cafenie. Maşina întregeşte casa, iar casa întregeşte maşina; Libby nu se poate abţine să nu scoată telefonul din poşetă şi să facă o poză pentru pagina ei de Instagram. Dido o întâmpină la uşă desculţă, într-o pereche de pantaloni largi cu model floral şi o bluză neagră fără mâneci, cu părul susţinut pe creştet de nişte ochelari de soare mari, roşii. Libby a văzut-o doar în încălţările grosolane de la muncă, aşa că priveşte cu surprindere picioruşele albe, perfect pedichiurate, cu unghii trandafirii.

— E minunat, îi spune păşind prin uşa mică într-un hol alb cu podeaua din dale de teracotă. Absolut minunat.

Casa lui Dido e plină cu ceea ce Libby presupune că sunt obiecte moştenite; nu se zăreşte nimic de la TK Maxx. Pe pereţi sunt expuse lucrări de artă abstractă; Dido a pomenit odată că mama ei era şi artistă. Gazda o conduce prin uşile vitrate în grădiniţa perfectă din spatele casei, unde iau loc pe două scaune de ratan de modă veche, Lloyd Loom, tapiţate cu un model floral. Dintr-odată, lui Libby îi trece prin minte că, după toate probabilităţile, Dido n-are nevoie să muncească. Poate că slujba ei de a concepe bucătării de lux este doar un hobby.

Dido pune pe masă un castron cu salată de quinoa şi avocado, altul cu cartofi fierţi cu unt, o pâine neagră şi două pahare de şampanie pentru sticla de Prosecco pe care a adus-o invitata.

— De când stai aici? o întreabă Libby în timp ce-şi unge cu unt o felie de pâine.

— De la douăzeci şi trei de ani, când m-am întors din Hong Kong. Era căsuţa mamei. O păstra pentru mine. Casa mare urma să-i rămână fratelui meu, desigur, dar apoi, ei

bine, lucrurile s-au schimbat.

Libby zâmbeşte absent. „Casa mare”, „căsuţa”. O cu totul altă lume.

— E atât de trist, murmură ea.

— Da, încuviinţează Dido. Dar casa mare e un blestem. Mă bucur că n-am dea face cu ea.

Musafira dă din cap aprobator. În urmă cu o săptămână habar nu avusese că reşedinţele de lux puteau fi un blestem, acum începe să înţeleagă.

— Vreau să-mi povesteşti despre casa ta. Te rog!

Libby soarbe din prosecco, pune paharul pe masă, apoi se sprijină de spătar şi începe:

— Am găsit un articol din *The Guardian.* Despre casă. Despre părinţii mei. Despre mine.

— Despre tine?

— Da, spune Libby masându-şi umerii. Totul e destul de ciudat. Vezi tu, am fost adoptată când eram foarte mică, la niciun an. Casa din Chelsea le aparţinea părinţilor mei naturali. Şi, potrivit articolului, m-am născut în sânul unui cult.

Cuvântul sună oribil când îi iese din gură. E un cuvânt pe care s-a străduit din răsputeri să-l evite, nu vrea nici măcar să se gândească la el. E în totală contradicţie cu fantezia demnă de milă în care s-a legăna toată viaţa. O vede pe Dido fremătând de curiozitate.

— Poftim?

— Un cult. Conform articolului, în casa din Chelsea îşi desfăşura activitatea un fel de cult. O mulţime de oameni locuiau acolo. Duceau cu toţii o existenţă spartană. Dormeau pe jos, purtau robe pe care şi le coseau singuri. Şi totuşi… Caută în geantă şi scoate copia printată a articolului. Uite, ăştia erau mama şi tata, cu şase ani înainte să mă nasc eu, la un bal de caritate. Ce părere ai?

— Uau, exclamă Dido, sunt absolut superbi!

— Ştiu! Mama era o personalitate mondenă. Conducea o companie de PR în domeniul modei. Cândva a fost logodită cu un prinţ austriac. E de o frumuseţe uluitoare!

Fusese extraordinar să vadă faţa mamei sale; părul

vopsit negru şi ochii albaştri pătrunzători aminteau de Priscilla Presley. Mama ei fusese la nivelul tuturor fanteziilor ei din copilărie, până şi al celei legate de activitatea în PR. Tatăl ei… ei bine, era foarte bine îmbrăcat, dar mai scund decât mama; avea o bărbie uşor arogantă, însă era ceva straniu, defensiv în modul în care se uita la fotograf, de parcă s-ar fi aşteptat la necazuri. Îşi ţinea braţul pe după talia Martinei Lamb, cu vârfurile degetelor abia vizibile în imagine; ea îşi ţinea pe după umeri şalul de mătase cu degetele pline de inele, iar marginea şoldului ei se profila ascuţit prin rochia de seară. Potrivit articolului, era ultima fotografie a „cuplului monden” înainte să dispară din viaţa publică, numai pentru a fi descoperiţi morţi pe podeaua bucătăriei şase ani mai târziu.

— Aveam un frate şi o soră, spune simţind cum şocul îi propulsează cuvintele din gură prea repede, fără să lase niciun spaţiu între ele.

Dido se uită la ea cu ochii mari.

— Uau! Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nimeni nu ştie. Avocatul e de părere că au murit.

Iat-o în fine. Cea mai grea dintre toate realităţile extrem de grele care o apasă de zile în şir. Aterizează între ele cu forţa unui ciocan de luptă.

— Dumnezeule, îngaimă Dido. Asta e… Vreau să spun, cum e posibil?

Libby ridică din umeri.

— Poliţia a venit la apelul unui vecin. I-au găsit pe părinţii mei şi pe încă un tip morţi în bucătărie. Se sinuciseseră într-un fel de pact. Iar eu, în vârstă de zece luni, eram la etaj, bine sănătoasă într-un leagăn. Însă nu era nici urmă de fratele meu şi de sora mea.

Dido se prăbuşeşte la loc pe scaun, cu gura căscată.

— OK, spune peste câteva clipe, după care se apleacă în faţă şi-şi sprijină tâmplele în podul palmelor. Deci era un cult. Şi părinţii tăi au dus la îndeplinire un pact de sinucidere cu un tip oarecare.

Libby confirmă din cap.

— S-au otrăvit cu plante pe care le cultivaseră în grădină.

Gura lui Dido se cască iar.

— Da. Sigur. La dracu'! Şi după aia?

— Mai locuiau şi alţi oameni în casă. Poate încă o familie, cu copii. Dar când a ajuns poliţia acolo nu mai era nimeni. Doar cadavrele şi eu. Toţi copiii pur şi simplu. Dispăruseră. Nu se mai ştie nimic despre ei de atunci.

Dido se cutremură şi-şi duce o mână la piept.

— Inclusiv fratele şi sora ta?

— Da. De ani de zile abia dacă fuseseră văzuţi. Vecinii au presupus că erau la o şcoală cu internat, însă nicio şcoală n-a comunicat că-i avusese drept elevi. Şi unul dintre ei trebuie să fi rămas în casă după moartea părinţilor mei, deoarece se pare că cineva a avut grijă de mine câteva zile. Scutecul meu era uscat. Şi atunci când m-au ridicat din leagăn au găsit asta. Scoate lăbuţa de iepure din geantă şi i-o întinde lui Dido explicându-i: Era vârâtă între aşternuturi.

— Pentru noroc, spune Dido.

— Îmi imaginez că da.

— Şi celălalt tip care a murit… cine era?

— Nimeni nu ştie. Nu s-a găsit niciun act, doar iniţialele lui pe biletul de sinucidere. Nimeni nu i-a raportat dispariţia, nimeni nu l-a recunoscut după schiţele poliţiştilor. Teoria e că era un itinerant. Un ţigan, poate. Ceea ce ar explica probabil asta, adaugă Libby arătând spre lăbuţa de iepure din mâna lui Dido.

— Ţigani, şopteşte Dido delectându-se cu acel cuvânt. Doamne!

— Şi casa e foarte ciudată. E întunecoasă. Am fost acolo sâmbătă dimineaţa şi am auzit ceva. La etaj.

— Ceva, ce?

— Păi, o persoană. Cineva se mişca. O tuse.

— Şi eşti sigură că nu erau vecinii?

— Nu pot să bag mâna-n foc. Totuşi, suna ca şi cum ar fi venit de la ultimul nivel al casei. Iar acum sunt prea speriată ca să mă mai duc acolo. Am senzaţia că pur şi simplu ar trebui s-o scot la vânzare şi să scap de ea şi să merg mai departe. Însă…

— Fratele şi sora ta…?

— Fratele şi sora mea. Adevărul. Povestea mea. Toate sunt legate laolaltă în casa aceea, iar dacă o vând, risc să nu aflu niciodată ce s-a întâmplat.

Dido se uită un moment la articolul din ziar, apoi îşi îndreaptă atenţia spre Libby.

— Aici, îi spune bătând cu vârful degetului în titlu. Tipul ăsta. Jurnalistul. Mijeşte ochii ca să-i citească numele: Miller Roe. El e omul de care ai nevoie. Trebuie să iei legătura cu el. Imaginează-ţi ce uimit o să fie când, după atâtea luni de muncă de documentare, găseşte un mesaj de la tine în inbox. Serenity Lamb însăşi. Plus lăbuţa de iepure.

Tac amândouă câteva clipe, lăsându-şi privirile să alunece spre lăbuţa de iepure, scăldată în lumina blândă a serii pe masa de grădină.

Libby ia articolul din mâna lui Dido şi găseşte semnătura. „Miller Roe”. Un nume neobişnuit. Uşor de căutat pe Google. Îşi scoate telefonul din poşetă şi-l tastează, iar peste mai puţin de un minut are adresa lui de e-mail de la *The Guardian.* Îşi întoarce telefonul ca să i-l arate gazdei sale.

Dido dă din cap cu un aer înţelept.

— Bravo. Ridică paharul de prosecco şi-l îndreaptă spre Libby: Pentru Serenity Lamb. Şi pentru Miller Roe. Fie ca el să scoată la iveală adevărul despre tine.

16

A doua zi, Lucy se trezeşte la cinci şi jumătate dimineaţa. Coboară cu grijă din pat, iar câinele sare jos şi o urmează până în chicinetă cu ghearele ţăcănind pe linoleum. Giuseppe le-a lăsat pliculeţe de ceai, cafea granulată şi o pungă de plastic cu brioşe cu ciocolată. E şi o sticlă de lapte în frigider. Lucy pune la fiert o oală cu apă, apoi se aşază pe scaunul de plastic din colţ, holbându-se la fereastra acoperită cu o perdea. Peste o clipă se ridică şi trage în lături perdeaua, după care se aşază la loc să se uite la clădirea de vizavi, ale cărei geamuri întunecate reflectă portocaliul zorilor şi ale cărei ziduri cenuşii au căpătat o nuanţă roz efemeră. Cerul, de un albastru chimic, e plin de păsări care zboară în cerc. Traficul e încă liniştit, singurele zgomote sunt murmurul constant al apei care fierbe şi tânguiala flăcării de gaz de dedesubt.

Aruncă o privire la telefon. Nimic. Câinele o fixează cu subînţeles. Deschide uşa apartamentului, împinge pe tăcute uşa din spate care dă în stradă şi-i face semn să iasă afară. El trece pe lângă ea, îşi ridică piciorul lângă faţada clădirii, după care fuge înăuntru.

În cameră, Lucy îşi trage spre ea rucsacul şi deschide un buzunar interior cu fermoar. Acolo se află paşaportul ei. Îl deschide. După cum bănuia, a expirat cu trei ani în urmă. Îl folosise ultima oară când Marco avea doi ani, iar ea şi Michael îl duseseră la New York ca să-şi cunoască bunicii din partea tatei. Se despărţiseră la scurt timp după aceea, şi Lucy nu mai călătorise de atunci.

Michael fusese cel care-i comandase paşaportul. Făcea rezervarea pentru luna lor de miere în Maldive.

— Dă-mi paşaportul tău, iubito, îi zisese. Am nevoie de datele de acolo.

— N-am paşaport, îi răspunsese ea.

— Ei bine, o să trebuiască să ţi-l înnoieşti acum, altfel s-a zis cu luna de miere.

Oftase adânc.

— Ştii care-i treaba? N-am paşaport. Punct. N-am avut niciodată.

Michael încremenise, cu rotiţele minţii învârtindu-i-se nebuneşte.

— Dar…

— Am venit în Franţa ca pasageră într-o maşină. Când eram mult mai tânără. Nimeni nu mi-a cerut paşaportul.

— A cui maşină?

— Nu ştiu. O maşină.

— Adică maşina unui străin?

— Nu, nu chiar.

— Dar care era planul? Ce-ai fi făcut dacă-ţi cereau paşaportul?

— Nu ştiu.

— Şi cum ai trăit? Vreau să zic.

— Păi, aşa cum m-ai găsit, îi replicase ea lapidar. Cântând la vioară pentru câţiva bănuţi. Plătindu-mi cazarea cu noaptea.

— De când erai mică?

— De când eram mică.

Pe atunci avea încredere în americanul acela înalt, simpatic, cu un zâmbet cuceritor. Pe atunci era eroul ei, tipul care venise s-o asculte cântând în fiecare seară preţ de aproape o lună, cel care-i spusese că era cea mai frumoasă violonistă din câte văzuse, cel care o adusese în casa lui trandafirie elegantă şi-i dăduse prosoape pufoase cu care să se şteargă după ce stătuse jumătate de oră în cabina de duş cu mozaic poleit cu aur, cel care-i pieptănase şuviţele ude de păr şi o făcuse să se cutremure când o atinsese fugar pe umăr cu vârfurile degetelor, cel care-i dăduse hainele ei soioase slujnicei, ca să le spele, să le calce, să i le aducă înapoi împăturite în formă de evantai şi să le aşeze pe cuvertura patului din apartamentul de oaspeţi. Pe atunci, Michael era numai atingeri uşoare, fascinaţie şi blândeţe. Bineînţeles că avea încredere în el.

Prin urmare, îi spusese tot, întreaga poveste, iar el o privise cu ochii lui strălucitori de culoarea alunei şi-i şoptise:

— E în regulă, acum eşti în siguranţă. Eşti în siguranţă.

Şi apoi îi făcuse rost de un paşaport. Lucy nu ştia cum sau de la cine. Informaţiile din el nu erau întru totul precise: nu erau corecte nici numele, nici data naşterii, nici locul naşterii. Însă era un paşaport bun, un paşaport care o dusese până în Maldive şi înapoi, care o dusese în Barbados şi înapoi, până în Italia şi Spania şi la New York şi înapoi fără ca cineva să-i pună vreo întrebare.

Acum însă a expirat; n-are cum să facă rost de altul şi n-are cum să se întoarcă în Anglia. Asta ca să nu mai pună la socoteală şi faptul că n-are paşapoarte pentru copii şi pentru câine.

Închide la loc paşaportul şi oftează. Sunt două căi ca să treacă de acest obstacol, una e periculoasă şi ilegală, iar cealaltă e doar periculoasă. Alternativa e să nu plece deloc.

La gândul acesta, mintea i se umple cu imaginile părăsirii Angliei din urmă cu douăzeci şi patru de ani. Le face să se perinde în faţa ochilor pentru a mia oară: sunetul uşii închizându-se în spatele ei pentru ultima oară, şoapta: „O să mă întorc curând, îţi promit, îţi promit, îţi promit”, repetată continuu în timp ce alerga pe Cheyne Walk în toiul nopţii, cu inima bătând de să-i sară din piept, cu răsuflarea tăiată, coşmarul ei terminându-se şi totodată începând.

17

Au trecut aproape două săptămâni până când Phineas Thomsen a catadicsit să-mi vorbească. Sau poate că a fost invers, cine ştie. Sunt sigur că el ar avea o versiune proprie. Însă din câte îmi amintesc (şi, bineînţeles, e vorba doar de amintirile *mele),* a fost el.

Ca de obicei, stăteam în bucătărie cu mama, trăgând cu urechea la conversaţiile pe care le purta cu femeile care păreau să locuiască în casa noastră. Stabilisem cumva inconştient că singura cale de a afla ce se întâmpla în lume era să le ascult pe femei vorbind. Cei care ignoră sporovăiala femeilor sunt mai săraci din toate punctele de vedere.

Birdie şi Justin stăteau cu noi de aproape cinci luni, Thomsenii, de aproape două săptămâni. Conversaţia din bucătărie din acea zi anume era una care funcţiona într-un ciclu de patruzeci şi opt de ore: chestiunea spinoasă a locului unde urmau să stea Sally şi David. În momentul acela încă mă agăţam jalnic de iluzia că Sally şi David aveau să rămână doar puţin timp. La fiecare câteva zile apărea câte o posibilitate la orizont; era discutată pe larg şi senzaţia că Sally şi David erau pe punctul de a se muta plutea pentru o clipă în aer, până când, *poc,* se descoperea că „posibilitatea" avea un defect inerent şi se revenea la planşa de proiectare. În ziua aceea, „posibilitatea" era o casă plutitoare la Chiswick. Îi aparţinea unei paciente de-a lui David care pleca într-o excursie de un an şi avea nevoie de cineva care să aibă grijă de agamele ei cu barbă.

— Un singur dormitor, totuşi, le spunea Sally mamei şi lui Birdie. Şi încă unul minuscul. Evident, David şi cu mine am putea să dormim în camera de zi, dar acolo e cam înghesuit din cauza vivariilor.

— Doamne, a murmurat Birdie continuând să-şi jupoaie pielea uscată din jurul unghiilor; vedeam cum fragmentele aterizau pe spinarea pisicii. Câte sunt?

— Vivarii?

— Cum s-or chema. Da.

— N-am idee. Vreo şase. Probabil o să trebuiască să găsim o modalitate de-a le pune laolaltă.

— Şi copiii? a întrebat mama. O să vrea să împartă locul de dormit? Mai ales dacă e vorba de un pat dublu. Vreau să zic, Phin o să fie adolescent…

— Ah, o dureze foarte puţin. Numai până când găsim ceva permanent.

Am ridicat privirea. De obicei, acesta era punctul în care planul se destrăma. Momentul în care devenea limpede că era un plan stupid. Sally avea să spună cu stoicism: „Ei bine, nu e pentru totdeauna”, iar mama avea să-i replice: „Dar e ridicol, avem atât de mult loc aici! Nu trebuie să aveţi impresia că vă grăbeşte cineva”. Iar limbajul corporal al lui Sally avea să se îmblânzească, ea avea să surâdă şi, atingând-o pe mama pe braţ, avea să spună: „Nu vreau să profit prea mult de ospitalitatea voastră”. Iar superba mea mamă avea să-i răspundă, cu superbul ei accent german: „E absurd, Sally. Absurd. Luaţi-vă tot răgazul de care aveţi nevoie. O să apară ceva până la urmă. Ceva perfect”.

Aşa s-au petrecut lucrurile în acea după-amiază de la sfârşitul lui septembrie. Planul casei plutitoare a fost dezbătut şi respins într-un interval record de opt minute.

Trebuie să recunosc că prezenţa Thomsenilor mă descumpănea. Pe de o parte, aglomerau casa. Nu cu obiecte neapărat, ci cu persoanele lor, cu formele lor umane, sunetele, mirosurile, alteritatea lor. Sora mea şi Clemency formaseră o uniune diabolică, producând un zgomot imposibil de îndurat. Goneau prin casă de dimineaţa până seara punând în scenă jocuri stranii care presupuneau toate o gălăgie teribilă. Pe lângă asta, Birdie le învăţa să cânte la vioară, ceea ce era o adevărată tortură pentru urechile mele.

Apoi, desigur, era David Thomsen, a cărui prezenţă charismatică părea să impregneze fiecare colţişor al casei. Pe lângă dormitorul de la etaj reuşise cumva să pună stăpânire pe camera din faţă, unde se afla barul tatei,

transformând-o într-un fel de sală de gimnastică; la un moment dat îl observasem printr-o crăpătură din uşă încercând să-şi ridice de la podea întregul corp doar pe vârful degetelor.

Şi în capătul opus al acestor factori de perturbare se afla Phin. Phin, care refuza până şi să se uite la mine, darămite să-mi vorbească; Phin, care se purta ca şi când n-aş fi fost acolo. Şi cu cât insista să se poarte ca şi când n-aş fi fost acolo, cu atât mai puternică îmi era senzaţia că aş fi putut muri din cauză că mă ignora.

În cele din urmă, în ziua aceea, s-a întâmplat. Plecasem din bucătărie după ce se stabilise că Sally şi David aveau să rămână şi am dat nas în nas cu Phin, care venea din sens opus. Purta un tricou decolorat cu inscripţii şi blugi rupţi la genunchi. S-a oprit când m-a văzut şi, pentru prima oară, privirile ni s-au intersectat. Mi-am ţinut răsuflarea şi mi-am scotocit prin gândurile încâlcite, dar n-am găsit nimic de zis. Am făcut un pas la stânga; el a făcut un pas la dreapta lui. Mi-am cerut scuze şi m-am dat în dreapta. Am crezut c-o să-şi continue drumul fără o vorbă; în loc de asta, mi-a spus:

— Ştii c-o să rămânem aici, nu?

— Poftim?

— Nu băga în seamă tot ce zic părinţii mei despre faptul c-o să ne mutăm. Nu plecăm nicăieri. Ştii, am ajuns să stăm doi ani în casa aia din Bretania, deşi merseserăm acolo doar pentru o vacanţă.

A tăcut şi a ridicat din sprânceană. Fără îndoială trebuia să reacţionez cumva, însă eram stupefiat. Nu stătusem niciodată atât de aproape de o fiinţă atât de frumoasă. Răsuflarea lui mirosea a mentă.

Mă privea lung, şi am sesizat dezamăgirea care i-a străbătut chipul, nu neapărat dezamăgire, mai curând resemnare, ca şi când i-aş fi confirmat bănuielile că eram plicticos şi inutil, nedemn de atenţia lui.

— De ce nu aveţi o casă a voastră? l-am întrebat într-un târziu.

A dat din umeri.

— Pentru că tata e prea zgârcit ca să dea bani pe chirie.
— N-aţi fost niciodată proprietari?
— Ba da. O dată. El a vândut-o ca să putem călători.
— Păi şi şcoala?
— Care-i treaba cu şcoala?
— Când mergeţi la şcoală?
— N-am mai fost la şcoală de la şase ani. Învăţ cu mama.
— Uau! Şi prietenii? M-a privit chiorâş, aşa că am adăugat: Nu ţi-e dor de prietenii tăi?
Şi-a mijit ochii.
— Nu, mi-a răspuns simplu. Câtuşi de puţin.
Dădea semne că voia să plece. Nu voiam să plece. Voiam să-i simt răsuflarea mentolată şi să aflu mai multe despre el. Privirea mi-a căzut pe cartea din mâna lui.
— Ce citeşti?
S-a uitat în jos şi a întors-o spre mine. Era *Omul zar* de Luke Rhinehart, un roman despre care nu auzisem pe vremea aceea, dar pe care l-am citit de atunci de vreo treizeci de ori.
— E bună?
— Toate cărţile sunt bune, mi-a spus.
— Nu-i adevărat. Am citit unele îngrozitor de proaste.
Mă gândeam mai ales la *Anne de la Green Gables,* pe care fuseserăm obligaţi s-o citim în trimestrul precedent; era cea mai tâmpită şi mai plicticoasă carte din câte văzusem vreodată.
— Nu erau proaste, m-a contrazis el răbdător. Erau nişte cărţi care nu ţi-au făcut plăcere. Nu-i deloc acelaşi lucru. Singurele cărţi proaste sunt cele scrise atât de prost, încât nimeni nu le-ar publica. Orice carte care a fost publicată va fi o „carte bună” pentru cineva.
Am încuviinţat din cap. Părea o logică imbatabilă.
— Aproape am terminat-o, mi-a spus uitându-se la cartea din mâna lui. Poţi s-o iei tu după aceea, dacă vrei.
Am încuviinţat iarăşi.
— Sigur. Mulţumesc.
Şi apoi a plecat. Eu am rămas pe loc, cu tâmplele pulsându-mi, cu palmele umede, cu inima plină de un

sentiment extraordinar şi nou.

18

Miller Roe se ridică în picioare când o vede pe Libby apropiindu-se. Îl recunoaşte după poza de pe internet, deşi şi-a lăsat barbă între timp şi a pus câteva kilograme. Mănâncă un sendviş cu o mulţime de ingrediente, iar nişte sos i-a aterizat pe bărbie. Îşi şterge degetele pe un şerveţel înainte de a-i strânge mâna vizitatoarei.

— Libby, mă bucur enorm să te cunosc. Are accent londonez şi ochi albastru-închis. Mâna care a prins-o ca în menghină pe a ei este uriaşă. Te rog, ia loc. Ce pot să-ţi ofer? Sendvişurile sunt absolut bestiale.

Ea aruncă o privire la sendvişul unsuros de pe masă şi-i răspunde:

— Abia am luat micul dejun.

— Cafea, ceai?

— Un cappuccino ar fi minunat. Mulţumesc.

Îl priveşte dând comanda la bar în cafeneaua trendy de pe West End Lane unde el a propus să se întâlnească, fiind la jumătatea drumului dintre St. Albans şi South Norwood. Poartă blugi cu talie joasă şi un tricou decolorat, o geacă verde de bumbac şi bocanci. Are burtă şi o claie de păr negru şi des. E o prezenţă copleşitoare, amintind de un urs, dar nu lipsită de farmec.

Îi aduce cappuccino şi-l pune pe masă în faţa ei.

— Îţi sunt atât de recunoscător c-ai venit! Sper că ai călătorit bine.

Împinge sendvişul într-o parte, ca şi când n-ar avea de gând să mai mănânce.

— N-a fost nicio problemă, drumul a durat fix cincisprezece minute.

— De la St. Albans, da?

— Da.

— E un loc frumos.

— Într-adevăr. Îmi place mult.

— Aşadar, spune el privind-o lung, tu eşti bebeluşul.

Libby râde stingher.

— Se pare că da.
— Şi ai moştenit casa aia?
— Da.
— Uau! Trebuie să-ţi fi schimbat viaţa.
— În totalitate.
— Ai fost s-o vezi?
— Casa?
— Da.
— Da, de două ori.
— Dumnezeule! exclamă el trântindu-se pe spătar. Nici nu ştii cât m-am chinuit să-i conving să mă lase înăuntru. Mai aveam puţin şi-i ofeream primul meu născut tipului de la cabinetul de avocatură. Într-o noapte am încercat chiar să intru prin efracţie.
— Deci n-ai fost acolo niciodată?
— N-am avut şansa asta. Cu un zâmbet strâmb, adaugă: M-am uitat pe fereastră; i-am vrăjit pe vecinii din spate să mă lase să mă uit de la geamurile lor. Dar n-am pătruns niciodată înăuntru. Cum arată?
— E întunecoasă. O mulţime de lambriuri. Ciudată.
— Presupun că ai de gând s-o vinzi.
— O s-o vând, da. Însă... Libby îşi plimbă vârfurile degetelor pe marginea ceştii în timp ce-şi caută cuvintele. Mai întâi vreau să ştiu ce s-a întâmplat acolo.
Miller Roe scoate un fel de mormăit şi-şi freacă barba, dislocând pata de sos galben.
— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi. Articolul ăla mi-a mâncat doi ani din viaţă, doi ani de obsesii nebune, doi ani duşi pe pustii. Mi-a distrus căsnicia, şi tot n-am găsit răspunsurile pe care le căutam. N-am ajuns nici măcar pe-aproape.
Îi zâmbeşte. Are trăsături frumoase, observă ea. Încearcă să-i ghicească vârsta, dar e imposibil. Poate avea oricât între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani.
Scoate din poşetă cheile casei de pe Cheyne Walk şi le pune pe masă în faţa lui.
Cu ochi plini de jind, Miller întinde mâna spre ele.
— Ah, Dumnezeule! Pot?

— Sigur. Ia-le.

Se holbează la fiecare cheie pe rând, mângâie inelul care le ţine laolaltă.

— Un Jaguar?

— Se pare că da.

— Ştii, Henry Lamb, tatăl tău, era un tip cum nu întâlneşti prea des. În weekenduri se ducea la partide de vânătoare încheiate cu petreceri de pomină, iar în serile din timpul săptămânii chefuia la Annabel's.

— Ştiu, ţi-am citit articolul.

— Da. Sigur că l-ai citit.

Se lasă tăcerea. Miller îşi trage spre el sendvişul şi ia o îmbucătură. Libby soarbe din cafea.

— Ce ai de gând acum? o întreabă în cele din urmă.

— Vreau să-mi găsesc fratele şi sora.

— Deci n-au încercat niciodată să ia legătura cu tine?

— Nu. Niciodată. Care-i ipoteza ta?

— Am un milion de ipoteze. Dar marea întrebare este: ei ştiu că tu ai fost desemnată moştenitoarea casei? Şi, dacă da, ştiu că ai intrat în posesia ei?

— Nu ştiu, oftează Libby. Avocatul mi-a zis că fondul fiduciar fusese înfiinţat demult, când s-a născut fratele meu, care ar fi urmat să beneficieze de el când împlinea douăzeci şi cinci de ani. Însă nu s-a prezentat să-l revendice. Apoi ar fi trebuit să meargă la sora lui, dar nici ea nu l-a revendicat... şi, desigur, avocaţii n-aveau nicio modalitate de a-i contacta. Totuşi, e posibil să fi ştiut că moştenirea avea să ajungă la mine. Presupunând. Voia să spună: „Presupunând că încă mai sunt în viaţă”, dar îşi ia seama şi continuă: Mai era şi tipul acela care a murit odată cu părinţii mei. În articol ai scris c-ai urmărit o mulţime de fire care n-au dus nicăieri. N-ai reuşit să afli cine era?

— Nu, e teribil de frustrant, spune Miller trecându-şi degetele prin barbă. Deşi a apărut un nume la un moment dat. A trebuit să renunţ la căutările în direcţia asta, dar îmi stă pe creier. David Thomsen. Observându-i privirea întrebătoare, adaugă: Pe biletul de sinucidere erau nişte iniţiale, îţi aduci aminte? M.L., H.L., D.T. Prin urmare, le-am

cerut poliţiştilor lista persoanelor dispărute cu iniţialele D.T. David Thomsen era unul din cele treizeci şi opt de nume pe care mi le-au dat. Treizeci şi opt de bărbaţi dispăruţi cu iniţialele D.T. Zece în intervalul de vârstă estimat pentru cadavrul nostru. I-am eliminat unul câte unul. Dar ăsta mă fascina. Nu ştiu. Pur şi simplu, în povestea tipului ăstuia era ceva ce mi-a atras atenţia. Patruzeci şi doi de ani, din Hampshire. Nimic deosebit în copilărie şi adolescenţă. Dar nu apare nicăieri, în niciun act oficial, de când s-a întors în Marea Britanie din Franţa, în 1988, cu o soţie pe nume Sally şi doi copii, Phineas şi Clemency. Cei patru sosesc cu ferry-ul de la Saint-Malo la Portsmouth în… Îşi frunzăreşte câteva clipe carnetul, apoi reia: În septembrie 1988. Din momentul acela nu mai apare nicio urmă de-a lor: nici dosare medicale, nici impozite, nici cataloage şcolare, nici vizite la spital, nimic. Familiile lor i-au descris drept „singuratici” – fuseseră certuri şi supărări, se războiseră de-a dreptul pentru o moştenire sau ceva de genul ăsta. Aşa că nimeni nu s-a întrebat pe unde umblau. Asta a durat ani de zile, până când mama lui David Thomsen, simţind că i se apropie sfârşitul, hotărăşte că vrea să se împace cu el pe patul de moarte şi raportează la poliţie dispariţia fiului său şi a familiei acestuia. Poliţia face nişte căutări superficiale, nu găseşte niciun indiciu, după care mama lui moare şi nimeni nu se mai interesează vreodată de David ori de Sally Thomsen. Până la mine, în urmă cu trei ani, spune Miller posomorât. Nici nu ştii cât m-am chinuit să dau de ei! Phineas. Clemency. Sunt nişte nume neobişnuite. Ar fi trebuit să fie uşor de găsit. Dar nimic. Nicio urmă. Şi aveam nevoie să public articolul, aveam nevoie să-mi iau banii, aşa că am fost obligat să renunţ. Acum înţelegi? Înţelegi de ce mi-a luat doi ani, de ce am ajuns o epavă? De ce m-a părăsit nevasta? Făcusem o obsesie, devenisem un zombi. Nu mai vorbeam despre altceva, nu mă mai gândeam la altceva. Oftând, îşi trece degetele peste legătura de chei, apoi ridică privirea spre ea: Dar hai s-o facem. Hai să aflăm ce s-a întâmplat cu toţi oamenii ăştia. Hai să aflăm ce ţi s-a întâmplat ţie. Ne-am înţeles, Serenity Lamb? o întreabă

întinzându-i mâna.

— Ne-am înţeles, îi răspunde Libby strângându-i-o.

După micul dejun luat cu Miller Roe, Libby se duce direct la showroom. E numai noua şi jumătate, iar Dido abia dacă-i remarcă întârzierea. Când îi pică fisa, se holbează la ea şi-i şopteşte agitată:

— Ah, Doamne! Jurnalistul! Cum a mers?

— Nemaipomenit, îi răspunde Libby. Ne vedem în faţa casei în seara asta ca să începem ancheta.

— Doar tu şi cu el? întreabă Dido încreţindu-şi uşor nasul.

— Da.

— Hmmm. Eşti sigură că-i o idee bună?

— Poftim? De ce?

— Nu ştiu. Poate că nu-i ceea ce pare, îi spune Dido privind-o cu ochi mijiţi. Cred c-ar trebui să vin şi eu.

Libby clipeşte rar, apoi zâmbeşte.

— Tot ce trebuia să faci era să-mi spui că asta vrei.

— Nu ştiu la ce te referi, pufneşte Dido întorcându-se la laptopul ei. Nu vreau decât să am grijă de tine.

— Perfect, spune Libby zâmbind în continuare. Poţi să „ai grijă” de mine. Mă văd cu el la şapte. OK?

— Da, îi răspunde prietena ei fără să-şi ia ochii de la ecran. OK. Şi, apropo – ridică brusc privirea –, am citit toate romanele Agathei Christie. Toate. De doua ori. Aşa c-aş putea fi de ajutor.

19

Lucy îi lasă pe copii dormind, cu un bilet pe noptiera lui Marco: „Mă duc să rezolv cu paşapoartele. Stau cam două ore. Dă-i surorii tale să mănânce. Câinele e cu Giuseppe”.

Iese din casă la ora opt şi se îndreaptă spre gara din Nisa, aflată în partea opusă a oraşului. Face o pauză pe o bancă, delectându-se cu soarele blând al dimineţii care-i încălzeşte pielea. La nouă fără un sfert se îmbarcă în trenul către Antibes.

La puţin timp după ora nouă este în faţa casei lui Michael. Un strat metalic de muşte de carne acoperă rahatul lui Fitz din ajun. Cu un zâmbet fin, se îndreaptă foarte încet spre uşă, simţind cum fierea îi arde măruntaiele, şi apasă pe butonul soneriei.

Servitoarea o întâmpină zâmbind.

— Bună dimineaţa! Sunteţi soţia lui Michael! De dinainte! Mama fiului lui Michael. N-am ştiut că Michael are un băiat! Îşi ţine o mână pe piept şi pare sincer entuziasmată. Un băieţel atât de frumos! Intraţi, intraţi!

În casă e linişte.

— Michael e disponibil? întreabă Lucy.

— Da, da. Face duş. Puteţi să-l aşteptaţi pe terasă. E OK?

Joy o conduce pe terasă şi o invită să se aşeze, insistând să-i aducă o cafea cu amaretti pe farfurioară, deşi Lucy a cerut doar un pahar cu apă. „Michael nu merită o asemenea femeie”, se gândeşte. „Michael nu merită nimic.”

Îşi scoate din poşetă vechiul paşaport şi portofelul în care ţine pozele celor doi copii. Îşi bea cafeaua, dar nu se atinge de amaretti, pe care nu-i suportă. O prigorie colorată stă vigilentă pe ramura unui copac, pândind o posibilă pradă. Libby rupe biscuitul şi i-l aruncă pe jos, însă pasărea nu-l observă şi-şi ia zborul. Stomacul tinerei femei bolboroseşte şi se strânge. E nouă şi jumătate.

În fine, Michael îşi face apariţia, imaculat într-un tricou alb şi un şort verde-deschis, cu părul rărit încă ud de la duş

şi picioarele goale.

— Ei, ce surpriză, exclamă aplecându-se s-o sărute pe obraji. De două ori în două zile. E o adevărată sărbătoare! N-ai venit cu copiii?

— Nu, i-am lăsat să doarmă. Am stat până târziu azi-noapte.

— Data viitoare. Oferindu-i zâmbetul său larg, de revistă, se aşază picior peste picior. Deci, cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Ei bine. Cu privirea fixată asupra paşaportului, îşi adună curajul să continue: Trebuie să mă duc acasă. Prietena mea e bolnavă. S-ar putea să mai aibă foarte puţin. Vreau s-o văd înainte să… în caz că… înţelegi.

O lacrimă îi cade din ochiul stâng şi aterizează perfect pe coperta documentului. O şterge. Nu plănuise să plângă, dar aşa i-a venit.

— Ah, scumpo! Michael îşi pune mâna peste a ei, iar ea zâmbeşte crispat, încercând să pară recunoscătoare. E îngrozitor. De ce suferă? Cancer?

Lucy confirmă printr-o înclinare a capului.

— Ovarian. Îşi retrage mâna cu delicateţe şi o duce la gură ca să-şi înăbuşe un suspin. Vreau să plec săptămâna viitoare, însă mi-a expirat paşaportul. Şi copiii mei n-au avut niciodată. Mi-e atât de jenă să apelez la tine! Ai fost atât de generos ieri, cu banii pentru vioară! Nici nu mi-ar trece prin gând să te rog dacă aş avea altă variantă. Dar tu îi ştii pe oamenii aceia, nu? Cei care mi-au făcut rost de paşaportul ăsta.

Îşi trece un deget pe sub ochi, apoi îl priveşte; e demnă de milă, dar încă ispititoare, sau cel puţin aşa speră.

— Hm, nu chiar. Nu. Dar stai liniştită, o să încerc, îi spune Michael trăgând paşaportul spre el.

— Uite, am adus pozele. Şi, Doamne, ştiu că pare aiurea complet, dar am nevoie de unul şi pentru câine. Îi lipsesc nişte vaccinuri, aşa că nu pot să merg pe calea normală. Şi, oricum, cine ştie cât ar dura…

— Iei cu tine câinele? Ca să-ţi vezi o prietenă pe moarte?

— N-am de ales.

— Păi, l-aş putea ţine eu.

Încearcă să-şi ascundă oroarea pe care i-o trezeşte gândul că nepreţuitul ei Fitz ar putea să trăiască aici, cu monstrul acesta.

— Dar ce-o să faci tu cu un câine?

— Habar n-am. O să mă joc cu el? O să-l plimb? O să-l hrănesc?

— E mai complicat, să ştii. Trebuie să te scoli în fiecare dimineaţă şi să-l duci să-şi facă nevoile. Şi trebuie să-i culegi rahatul.

Michael îşi dă ochii peste cap.

— Lui Joy îi plac foarte mult câinii. Ar fi încântată să-l aibă în preajmă. La fel şi eu.

„Bineînţeles”, se gândeşte Lucy, „Michael are servitori care să culeagă rahatul de câine.” Cu voce tare spune:

— Totuşi, prefer să-l iau cu mine. Copiii sunt ataşaţi de el, şi eu.

— Să văd ce pot să fac. Cred că aş forţa lucrurile un pic cam mult dacă aş cere un paşaport pentru câine, dar o să încerc.

— Minunat! strigă ea, cu ochii măriţi de prefăcută recunoştinţă. Îţi mulţumesc din inimă, Michael. Nici nu ştii cât de uşurată sunt. Aseară am primit un mesaj despre starea prietenei mele şi n-am putut dormi toată noaptea, m-am tot frământat întrebându-mă cum o să ajung la ea. Mulţumesc!

— Stai blând, că încă n-am făcut nimic.

— Ştiu. Ştiu că n-ai făcut. Dar tot îţi sunt recunoscătoare!

Observă cum expresia lui, până atunci prietenoasă, devine sinistră.

— Foarte, foarte recunoscătoare?

Se forţează să zâmbească. Ştie încotro duc toate astea şi e pregătită.

— Foarte, foarte, foarte recunoscătoare.

— Ah! Michael se lasă pe spătar zâmbind. Îmi place cum sună asta.

Lucy îi întoarce zâmbetul şi-şi trece mâna prin păr.

Ochii lui se îndreaptă spre ferestrele oblonite de

deasupra; în spatele lor se află dormitorul matrimonial, locul unde au fost comise mai multe violuri conjugale. Apoi se întorc spre ea. Stăpânindu-se să nu tremure, tânăra femeie murmură:

— Poate data viitoare.

El ridică o sprânceană şi-şi trece braţul peste spătarul scaunului de alături.

— E un stimulent?

— Posibil.

— Îmi place stilul tău.

Lucy zâmbeşte. În clipa următoare se îndreaptă de spate, îşi ia poşeta şi, ridicându-se, îi spune:

— Acum însă trebuie să mă întorc la copiii mei adormiţi. Când crezi…? îl întreabă şovăielnic.

— Mă apuc de treabă chiar acum. Dă-mi numărul tău, te sun când am veşti.

— În momentul ăsta n-am telefon.

Michael se strâmbă.

— Dar tocmai mi-ai zis că ai primit aseară un mesaj despre prietena ta.

Poate că dormitul pe plajă timp de o săptămână e un calvar, dar îţi ascute prezenţa de spirit.

— A, mi-a fost transmis pe telefonul fix, într-un hostel. Cineva mi l-a lăsat. Pe o hârtiuţă.

— Înţeleg. Atunci cum pot să dau de tine? Să te sun la hostel?

— Nu, îi răspunde ea cu răceală. Nu. Dă-mi numărul tău. O să te sun de la o cabină telefonică. Vineri e bine?

El îşi scrie numărul şi-i întinde hârtia.

— Da, sună-mă vineri. Şi aici… Îşi vâră mâna în buzunar, scoate câteva bancnote de douăzeci de euro şi i le întinde. Ia-ţi un telefon, pentru numele lui Dumnezeu.

Lucy ia bancnotele şi-i mulţumeşte. Acum nu mai are nimic de pierdut. Tocmai şi-a vândut sufletul pentru un paşaport.

20

Lunile au trecut una după alta. Phineas a împlinit treisprezece ani; acum mărul lui Adam îi era proeminent şi deasupra buzei avea o mustăcioară blondă. Eu am crescut cu doi centimetri şi jumătate, iar părul îmi era în sfârşit destul de lung încât să-mi intre în ochi. Sora mea şi Clemency erau tot mai apropiate, într-un mod aproape nefiresc, împărtăşind un limbaj secret şi petrecând ore întregi într-o vizuină făcuta din cearşafuri şi scaune răsturnate în dormitorul gol de la mansardă. Trupa lui Birdie a scos un single prost care a ajuns pe locul 48 în topuri, ea a părăsit grupul furioasă, fără ca cineva din presa muzicală să observe ori să se arate interesat, şi a început să dea lecţii de vioară în salonul de muzică.

Între timp, Justin a transformat grădina tatei într-o întreprindere comercială, vânzându-şi leacurile din plante prin anunţuri la mica publicitate. Sally ne preda tuturor patru ore pe zi, la masa din bucătărie, iar David ţinea săptămânal trei cursuri de terapii alternative în sala de întruniri a unei biserici din World's End şi se întorcea cu buzunarele pline de bani.

Phin prezisese absolut corect toate aceste lucruri.

Thomsenii nu plecau nicăieri.

Acum, gândindu-mă la anii pe care i-am petrecut în casa de pe Cheyne Walk cu Thomsenii, pot să văd exact punctele de inflexiune, pivoţii în jurul cărora s-a răsucit soarta noastră, deformându-se atât de oribil. Îmi aduc aminte de cina de la Chelsea Kitchen, când l-am văzut pe tata prea slab ca să-şi dea seama că se iscase o luptă pentru putere pe care o pierduse deja. Şi mi-o amintesc pe mama ţinându-se departe de David, refuzând să strălucească de teamă să nu-i aţâţe dorinţa. Îmi aduc aminte unde a început totul, dar n-am idee cum am ajuns peste nouă luni în situaţia în care străinii să ocupe fiecare colţişor al casei fără ca părinţii mei să opună vreo

rezistenţă.

Tata se prefăcea interesat de diversele activităţi. Îşi făcea de lucru prin grădină cu Justin, chipurile fascinat de şirurile de plante şi ierburi aromatice; turna două degete de whisky în două pahare mari în fiecare seară la ora şapte şi se aşeza cu David la masa din bucătărie, purtând conversaţii căznite despre politică şi afaceri internaţionale. Ochii îi ieşeau uşor din orbite la efortul de a lăsa impresia că avea idee despre ce vorbea. (Toate opiniile tatei erau în alb sau negru; lucrurile erau fie corecte, fie greşite, fie bune, fie rele, nu exista nicio nuanţă în viziunea lui asupra lumii. Era jenant.) Uneori asista la lecţiile noastre în bucătărie şi părea extrem de impresionat de deşteptăciunea pe care o vădeam. Nu-mi puteam da seama ce se întâmplase cu el. Era ca şi cum Henry Lamb ar fi părăsit casa, dar şi-ar fi lăsat corpul în urmă. Voiam cu disperare să vorbesc cu el despre tot ce se petrecea, despre faptul că lumea mi se răsturnase cu susul în jos, dar mă temeam că astfel l-aş fi făcut să-şi piardă şi ultima fărâmă din sentimentul că era bun la ceva. Părea atât de vulnerabil! Pe la începutul verii l-am văzut la ora prânzului strângându-şi în mână fesul de mohair şi haina în timp ce-şi verifica portofelul la uşa din faţă. Terminaserăm lecţiile pentru ziua aceea şi mă plictiseam.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— La club, mi-a răspuns.

Ah, clubul lui! Nişte încăperi pline de fum de pe o străduţă ce se desprindea din Piccadilly. Fusesem acolo o dată, când mama era în oraş şi bona nu putuse să vină. În loc să rămână acasă cu doi copii mici şi enervanţi, tata ne urcase într-un taxi şi ne dusese la club. Lucy şi cu mine am primit limonadă şi alune şi am stat cuminţi într-un colţ, în timp ce tata fuma trabucuri şi bea whisky cu nişte bărbaţi pe care nu-i mai văzusem niciodată. Fusesem încântat, aş mai fi vrut să rămân acolo, mă rugasem ca bonele să nu mai vină niciodată.

— Pot să merg cu tine? M-a privit fără să înţeleagă, de parcă i-aş fi pus o întrebare grea de matematică, aşa că am

stăruit: Te rog! O să fiu cuminte. No să scot o vorbă.

A aruncat o privire spre scări, ca şi când soluţia dilemei sale ar fi putut să apară pe palier.

— Ai terminat cu şcoala?

— Da.

— Bine.

Mi-am pus haina, apoi am ieşit împreună, iar el a oprit un taxi.

La club n-a găsit niciun cunoscut. În timp ce aşteptam să ne vină comanda, m-a privit lung şi m-a întrebat:

— Aşadar, cum o duci?

— Sunt nedumerit, am început.

— Nedumerit?

— Da, în privinţa modului în care ni s-a transformat viaţa.

Mi-am ţinut răsuflarea. Era exact genul de abordare imprudentă care pe vremuri l-ar fi făcut pe tata să se încrunte la mine, apoi să se întoarcă spre mama şi s-o întrebe ameninţător dacă i se părea că tipul acela de atitudine era acceptabil, dacă aşa îşi educau ei copilul.

Acum însă s-a uitat la mine cu ochii lui albaştri apoşi şi mi-a răspuns simplu:

— Da.

Imediat după aceea şi-a ferit privirea.

— Şi tu eşti nedumerit?

— Nu, băiete, nu. Nu sunt nedumerit. Ştiu precis ce se întâmplă.

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună: că ştia ce se întâmpla şi controla situaţia, sau că ştia ce se întâmpla, dar nu putea face nimic ca să se opună.

— Atunci zi-mi şi mie, l-am rugat. Ce e?

Ne-au sosit băuturile: o limonadă pe un suport alb de hârtie pentru mine, un whisky şi apă pentru tata. Nu-mi răspunsese la întrebare, şi mă gândeam că n-avea s-o facă. Dar în clipa următoare a slobozit un oftat.

— Băiete, uneori în viaţă ajungi la o răscruce de drumuri. Mama ta şi cu mine am ajuns la o răscruce de drumuri. Ea voia s-o apuce într-o parte, eu voiam s-o apuc în cealaltă. Ea a câştigat.

Sprânceana mi-a ţâşnit în sus.
— Vrei să spui că mămica vrea ca toţi oamenii ăştia să stea la noi? Chiar îi vrea?
— Dacă-i vrea? a mormăit el posac, de parcă întrebarea mea ar fi fost cumva ridicolă.
— Vrea să trăiască laolaltă cu toţi oamenii ăştia?
— La naiba, habar n-am. Nu mai ştiu ce vrea mama ta. Uite, am un sfat pentru tine. Niciodată să nu te însori cu o femeie. Femeile or fi ele frumoase, dar te distrug.
N-avea nicio logică. Ce legătură exista între însurătoarea cu o femeie – un lucru pe care n-aveam nicio intenţie să-l fac, dar despre care credeam că n-avea alternativă; dacă nu te însurai cu o femeie, cu cine să te însori? – şi oamenii de la mansardă?
L-am fixat cu privirea, dorindu-mi să-l aud spunând ceva clar şi lămuritor. Dar tata nu avea inteligenţa emoţională sau, de la atacul cerebral, vocabularul care să-i permită să fie clar şi lămuritor. A scos un trabuc din buzunarul hainei şi s-a apucat să-l pregătească pentru fumat.
— Deci nu prea îi ai la suflet, mi-a zis în cele din urmă.
— Nu, i-am răspuns. O să plece vreodată?
— Ei bine, dacă aş avea un cuvânt de spus…
— Dar e casa ta. Fără îndoială ai tot dreptul să-i alungi!
Am încremenit, îngrijorat că mersesem prea departe, însă el n-a făcut decât să ofteze.
— Aşa s-ar fi zis, nu?
Obtuzitatea lui mă scotea din fire. Voiam să ţip.
— Nu poţi pur şi simplu să le spui să plece? Să le spui că vrem să avem casa iarăşi pentru noi? Că vrem să mergem iar la şcoală? Că nu-i mai vrem aici?
— Nu, a murmurat tata. Nu. Nu pot.
— Dar de ce?
Vocea mea se ridicase cu o octavă, şi l-am văzut pe tata încordându-se. S-a răstit la mine:
— Ţi-am zis. E mama ta. Are nevoie de ei. Are nevoie de el.
— De el? De David?
— Da, de David. Se pare că o face să se simtă mai bine,

să-şi accepte existenţa searbădă. Se pare că o ajută să-şi găsească „sensul vieţii”. Dar ai promis c-o să taci din gură, a mormăit el deschizându-şi ziarul. Ce-ar fi să te ţii de cuvânt?

21

Miller Roe stă cu ochii în telefon în faţa casei de pe Cheyne Walk. Arată încă şi mai şifonat decât dimineaţă, când s-au cunoscut la cafeneaua de pe West End Lane. Se îndreaptă când le vede pe Libby şi Dido apropiindu-se şi le zâmbeşte.

— Miller, ţi-o prezint pe Dido, colega mea… Se corectează imediat: *Prietena* mea. Dido, ţi-l prezint pe Miller Roe.

Îşi strâng mâinile, apoi se întorc cu faţa spre casă. Ferestrele ei strălucesc auriu în lumina amurgului.

— Dumnezeule, Libby Jones! exclamă Dido. Ai un palat în toată puterea cuvântului!

Libby zâmbeşte şi se apucă să descuie lacătul. Nu are niciun sentiment de proprietate când intră cu toţii în hol, privind în jur. Încă se aşteaptă ca avocatul să apară şi să le-o ia înainte cu paşi mari.

— Înţeleg ce voiai să spui când vorbeai despre tot lemnul de aici, spune Miller. Ştii, casa asta era plină de capete de animale împăiate şi cuţite de vânătoare. Erau şi două tronuri, chiar aici… Arată în părţile laterale ale scării şi adaugă strâmbându-se: Al lui şi al ei.

— Cine ţi-a spus despre tronuri? vrea să ştie Dido.

— Nişte vechi prieteni de-ai lui Henry şi de-ai Martinei, care au participat aici la nişte petreceri pe cinste în anii şaptezeci şi la începutul anilor optzeci. Când Henry şi Martina erau personalităţi mondene. Când copiii erau foarte mici. Se pare că erau nişte serate foarte extravagante.

— Şi unde au fost toţi prietenii ăştia când treburile s-au stricat? insistă Dido.

— Păi, nu erau prieteni adevăraţi. Erau părinţii colegilor de şcoală ai copiilor, vecini efemeri, figuri cosmopolite care umblau de colo colo. Nu le păsa de ei câtuşi de puţin. Erau doar oameni care i-au ţinut minte.

— Pe ei şi tronurile lor, completează Libby.

— Da, zâmbeşte Miller. Şi tronurile lor.

— Şi familia extinsă? întreabă Dido. Unde erau rudele?

— Henry nu avea familie. N-avusese fraţi sau surori, iar părinţii îi muriseră. Despre tatăl Martinei nu se mai ştia nimic. Mama ei se recăsătorise şi trăia în Germania cu noua ei familie. Aparent, tot încerca să reia legătura, iar Martina tot o respingea. Chiar şi-a trimis un băiat încoace, în 1992; a venit să bată la uşă în fiecare zi timp de cinci zile, însă nu i-a deschis nimeni. A spus c-a auzit zgomote, a văzut perdelele mişcându-se. Nu i s-a răspuns nici la telefon. Mama era măcinată de vinovăţie că nu se străduise mai tare să ajungă la fiica ei. Nu şi-a revenit niciodată. Pot…?

Coteşte spre stânga, în direcţia bucătăriei, iar cele două femei îl urmează.

— Deci aici învăţau copiii, spune el. Sertarele erau pline de hârtii, manuale şi caiete de exerciţii.

— Cine le preda?

— Nu ştim. Henry Lamb n-ar fi putut s-o facă. A picat toate probele de bacalaureat şi n-a mers la universitate. Engleza nu era limba maternă a Martinei, deci nici ea n-ar fi putut să-i înveţe. Aşadar, unul dintre acei misterioşi „alţii”, îmi imaginez. După toate probabilităţile, o femeie.

— Ce s-a întâmplat cu manualele şi caietele? întreabă Libby.

— N-am idee, spune Miller. Ar putea să fie încă aici?

Libby se uită la masa mare de lemn din mijlocul încăperii, cu două rânduri de sertare pe fiecare parte. Ţinându-şi răsuflarea, le trage pe rând, dar sertarele sunt goale. Oftează dezamăgită.

— Le-au luat poliţiştii, conchide Miller. Foarte probabil le-au şi distrus.

— Ce altceva au mai luat? se interesează Dido.

— Robele. Aşternuturile de pat. Toate echipamentele de farmacie, flacoanele, tăviţele şi ce-o mai fi fost. Săpun. Prosoape. Fibre, desigur, chestii de genul ăsta. Dar în rest nu era nimic oricum. Nu erau tablouri pe pereţi, nu erau jucării, nu erau pantofi.

— Nu erau pantofi? repetă uimită Dido.

Libby confirmă. A fost unul dintre cele mai şocante detalii

din articolul publicat de Miller în *The Guardian.* O casă plină de oameni, şi nicio pereche de pantofi.

Dido se uită în jur.

— Bucătăria asta trebuie să fi fost ultimul răcnet al modei în anii şaptezeci, remarcă ea.

— Aşa-i, încuviinţează Miller. Era culmea luxului. Practic tot ce se afla în casă înainte să se apuce de vândut provenea de la Harrods. Arhivistul departamentului lor de vânzări mi-a arătat facturile, începând cu data când Henry a cumpărat casa. Electrocasnice, paturi, abajururi, canapele, haine, livrări săptămânale de flori, programări la coafor, produse de toaletă, prosoape, mâncare, totul.

— Inclusiv leagănul meu.

— Da, inclusiv leagănul tău. Care a fost cumpărat, dacă ţin minte bine, în 1977, când Henry junior abia se născuse.

— Deci am fost al treilea bebeluş care a dormit în el?

— Da. Cred că da.

Se îndreaptă spre camera mică din faţa casei.

— Care-i teoria ta? întreabă Dido. Ce crezi că s-a întâmplat aici?

— În rezumat? Nişte oameni ciudaţi se mută la o familie bogată. Se petrec lucruri ciudate şi toată lumea moare, cu excepţia unor adolescenţi de care n-a mai auzit nimeni. Şi, desigur, cu excepţia bebeluşului. Serenity. Şi existau dovezi că altcineva a locuit aici. Cineva care a amenajat grădina de plante medicinale. Am petrecut o lună întreagă vânând fiecare comerciant de produse naturiste din Marea Britanie şi din străinătate care a trăit în Londra în perioada respectivă. Nicio urmă.

Încăperea în care se află are lambriuri de lemn şi podea de lemn. Pe peretele îndepărtat e un şemineu uriaş din piatră, iar pe celălalt, rămăşiţele unui bar din mahon.

— Aici au găsit diverse echipamente, spune Miller pe un ton grav. Întâi poliţiştii au crezut că erau instrumente de tortură, dar se pare că erau echipamente artizanale pentru calistenie. S-a constatat că trupurile a doi dintre sinucigaşi erau foarte suple şi musculoase. În mod clar, în camera asta îşi făceau exerciţiile. Poate ca să compenseze efectele

negative ale rămânerii în casă. Din nou, am petrecut o lună luând legătura cu fiecare profesor de calistenie pe care l-am putut găsi, ca să văd dacă vreunul era la curent cu utilizarea acestei tehnici în Chelsea în anii optzeci şi la începutul anilor nouăzeci. Din nou, nimic. Oftează, apoi se întoarce brusc spre Libby: Ai găsit scara secretă? Care duce în pod?

— Da, avocatul mi-a arătat-o când m-a adus aici.

— Ai văzut încuietorile? De pe uşile de la camerele copiilor?

Libby e străbătută de un fior.

— Pe atunci nu-ţi citisem articolul, aşa că nu m-am uitat. Iar ultima oară când am venit aici… Face o pauză, apoi reia: Ultima oară am crezut c-am auzit pe cineva la etaj. M-am speriat îngrozitor şi am plecat.

— Vrei să mergem să aruncăm o privire?

— OK.

— În casa părinţilor mei e o scară secretă din asta, spune Dido ţinându-se de balustradă în timp ce urcă pe scara îngustă. Mă speria teribil când eram mică. Îmi închipuiam că o stafie supărată avea să încuie ambele uşi, închizându-mă acolo pentru totdeauna.

Povestea prietenei sale o face pe Libby să grăbească pasul, aşa că gâfâie atunci când ajunge la mansardă.

— Eşti bine? o întreabă amabil Miller.

— Mm, îngaimă ea. Aproape.

El îşi duce mâna la ureche.

— Ai auzit?

— Ce?

— Scârţâitul?

Libby încuviinţează cu ochii măriţi.

— Asta fac casele vechi când e prea cald sau prea frig. Se plâng. Asta ai auzit data trecută. Protestele casei.

Îi vine să-l întrebe dacă atunci când le e cald casele vechi se apucă să şi tuşească, dar se abţine.

Miller îşi scoate din buzunar telefonul şi începe să filmeze în timp ce merge.

— Uau, şopteşte dintr-odată. Asta e. Asta e. Îndreaptă

camera de filmat spre uşa primei camere din stânga. Uitaţi-vă!

Pe exteriorul uşii e un zăvor. Cele două femei îl urmează la a doua uşă. Alt zăvor. Şi altul, şi altul.

— Toate cele patru uşi pot fi încuiate din afară. Aici crede poliţia că dormeau copiii. Aici au găsit pete de sânge şi urme pe pereţi. Uitaţi-vă, chiar şi la toaletă e un zăvor pe dinafară! Intrăm? le întreabă punând mâna pe clanţa uneia dintre camere.

Libby aprobă.

Când citise prima oară articolul lui Miller sărise peste paragrafele despre camerele de la mansardă, incapabilă să suporte gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla acolo. Acum vrea pur şi simplu să poată da totul la spate.

E o cameră destul de spaţioasă, zugrăvită în alb cu pete de galben la nivelul plintelor, cu o podea din scânduri fără covor, perdele albe zdrenţuite la geamuri, nişte saltele subţiri în colţ, nimic mai mult. Camera următoare e la fel. Şi următoarea. Libby îşi ţine respiraţia când ajung în a patra încăpere, convinsă că în spatele uşii va fi un bărbat. Însă nu e nimeni, doar o altă cameră goală şi albă cu perdele albe şi podea golaşă. Sunt pe cale să iasă când Miller se opreşte, se duce în colţul opus şi îndreaptă telefonul spre saltea.

— Ce-i?

Jurnalistul îndepărtează uşor salteaua de perete şi focalizează asupra unui obiect ascuns acolo.

— Ce este?

El culege obiectul respectiv şi-l arată spre camera de filmat a telefonului, apoi îl ridică la nivelul ochilor.

— E o şosetă.

— O şosetă?

— Da. O şosetă bărbătească.

E o şosetă în roşu şi albastru, o pată de culoare bizară pe fundalul alb al dormitoarelor de la mansardă.

— E ciudat, murmură Libby.

— E mai mult decât ciudat, spune Miller. E imposibil. Pentru că, uitaţi-vă.

Întoarce şoseta pe faţă şi le-o arată. Se vede clar logoul

Gap.

— Care-i treaba? întreabă Dido. Nu înţeleg.

— Ăsta e logoul Gap *de acum,* le lămureşte el. E folosit numai de doi ani încoace. Privind-o pe Libby în ochi, adaugă: Şoseta asta e recentă.

22

Vineri, Lucy îl sună pe Michael la ora cinci după-amiază de la cabina telefonică din apropiere. El îi răspunde imediat.

— Mă gândeam eu că eşti tu, spune, iar Lucy îi intuieşte zâmbetul lasciv.

— Cum o duci? îl întreabă cu voioşie.

— Grozav. Şi tu?

— La fel.

— Ţi-ai luat un telefon? Acum suni de pe un fix, nu?

— Un cunoscut o să-mi facă rost de un telefon, minte ea. Unul mai vechi, recondiţionat. Ar trebui să mi-l aducă mâine.

— Bine, spune Michael. Foarte bine. Şi, cum îmi dau seama că nu e un apel de politeţe, presupun că vrei să ştii dacă am făcut progrese cu mica ta *solicitare.*

Lucy chicoteşte binedispusă.

— Chiar aş vrea să ştiu.

— Ei bine, o să mă adori, Lucy Lou, pentru că ţi-am obţinut pachetul complet. Paşapoarte pentru tine, pentru Marco, pentru puştoaică, până şi pentru câine. De fapt, am plătit atât de mult, că mi-au dat gratis actele câinelui!

Simte cum fierea îi încheagă conţinutul stomacului. Nu vrea să se gândească la suma pe care a cheltuit-o Michael pentru paşapoarte şi la ce-o să-i ceară în schimb. Forţându-se să râdă, exclamă:

— Ah, ce tipi drăguţi!

— Drăguţi pe naiba. Peste câteva clipe, Michael adaugă: Vrei să treci pe-aici să le iei?

— Sigur! Nu azi, dar poate mâine, sau duminică?

— Vino duminică. Putem să luăm prânzul împreună. Duminica Joy are liber, aşa că o să avem tot domeniul la dispoziţie.

Fierea îi urcă din stomac până la baza gâtului.

— La ce oră? reuşeşte să-l întrebe cu aparentă nonşalanţă.

— Să zicem pe la unu. O să pun nişte fripturi pe grătar.

Tu ai putea să faci chestia aia care-mi plăcea teribil, cum se chema? Cu pâine şi roşii?

— Panzanella.

— Asta e. Doamne, ce bine-ţi ieşea!

— Mulţumesc. Sper că nu mi-am pierdut talentul.

— Talentul tău... Să ştii că talentul tău îmi lipseşte enorm.

Lucy izbucneşte în râs. Îi spune c-o să vină duminică la unu, îşi ia la revedere, apoi lasă telefonul, fuge la toaletă şi vomită.

23

Într-o după-amiază din vara anului 1990, când abia împlinisem treisprezece ani, am dat nas în nas cu mama pe palier. Aşeza teancuri de aşternuturi curate în dulap. Pe vremuri, lenjeria ne era luată săptămânal de o camionetă inscripţionată cu litere aurii şi adusă peste câteva zile în baloturi imaculate, legate cu panglici, sau atârnând pe umeraşe din lemn sub o folie de protecţie.

— Ce s-a întâmplat cu serviciul de spălătorie? am întrebat-o.

— Care serviciu de spălătorie?

Îşi lăsase părul lung. Din câte ştiam, nu se tunsese niciodată în cei doi ani de când ceilalţi oameni se mutaseră la noi. Birdie avea părul lung, la fel şi Sally. Mama arborase întotdeauna o tunsoare bob. Acum, pletele îi treceau de umeri şi erau despărţite de o cărare pe mijloc. Mă întrebam dacă voia să le imite pe celelalte femei, aşa cum eu încercam să-l imit pe Phin.

— Ţii minte? Bătrânul care venea în camioneta albă să ne ia rufele. Era atât de mititel, încât te temeai că n-o să le poată căra!

Privirea mamei s-a îndreptat agale spre stânga, de parcă şi-ar fi amintit un vis.

— Ah, da. Uitasem de el.

— Cum de nu mai vine?

Drept răspuns şi-a frecat vârfurile degetelor. Ştiam ce însemna gestul acela şi era ceva ce bănuiam de mult, însă era prima oară când primeam confirmarea. Eram săraci.

— Dar ce s-a întâmplat cu toţi banii tatei?

— Şşşş.

— Dar nu înţeleg!

— Şşşş! a făcut ea din nou.

M-a tras cu blândeţe în dormitorul ei şi m-a pus să mă aşez pe pat, apoi, ţinându-mă de mână, m-a privit stăruitor. Observând că nu era machiată, m-am întrebat când încetase s-o mai facă. Atâtea lucruri se schimbaseră atât de

lent într-o perioadă atât de lungă, încât uneori era greu să remarci transformările.

— Trebuie să-mi promiţi, să-mi juri că n-o să vorbeşti cu nimeni despre asta, m-a implorat mama. Nici cu sora ta, nici cu ceilalţi copii, nici cu adulţii. Cu nimeni, da?

Am încuviinţat din cap cu hotărâre.

— Şi ţi-o spun numai pentru că am încredere în tine. Pentru că mă bizui pe judecata ta. Prin urmare, n-o să mă dezamăgeşti, da?

Am dat din cap încă şi mai viguros.

— Banii tăticului s-au terminat acum multă vreme.

Am înghiţit în sec.

— Cum adică, toţi?

— În mare, da.

— Şi atunci din ce trăim?

— Tata şi-a tot vândut din acţiuni. Mai sunt încă două conturi de economii. Dacă putem trăi cu treizeci de lire pe săptămână, o să ne descurcăm cel puţin doi ani de-acum încolo.

— Treizeci de lire pe săptămână? Mă holbam la ea uluit. Mama cheltuia treizeci de lire pe săptămână numai pentru flori. Dar e imposibil!

— Nu e. Ne-am sfătuit cu David, şi el ne-a făcut un plan foarte detaliat.

— David? Dar ce ştie David despre bani? Nici măcar n-are o casă!

— Şşşş! Mama şi-a dus degetul la buze şi s-a uitat îngrijorată spre uşa dormitorului. Trebuie să ai încredere în noi, Henry. Noi suntem adulţii, iar tu trebuie să ai încredere că vom proceda corect. Birdie câştigă bani cu lecţiile ei de vioară. David câştigă bani din cursurile lui. Justin face o grămadă de bani.

— Da, dar nu ne dau nouă nimic din banii ăştia, nu?

— Ba da. Toată lumea contribuie. O să ne descurcăm.

În momentul acela am avut revelaţia. Mintea mi s-a limpezit brusc.

— Aţi format o comună? am exclamat îngrozit.

Mama a râs de parcă ar fi fost o sugestie ridicolă.

— Nu! Sigur că nu!

— Dar de ce nu poate tata să vândă casa? Am putea să ne mutăm într-un apartament. Ar fi chiar drăguţ. Şi nu ne-am mai face griji din cauza banilor.

— Dar nu e vorba numai de bani, scumpule, ştii asta, nu-i aşa?

— Atunci despre ce e vorba?

A oftat uşor în timp ce-mi dezmierda mâna cu degetul mare.

— Păi, cred că e vorba despre mine. E vorba despre felul în care mă simt, despre tristeţea care mă macină de atâta vreme, despre faptul că toate astea – a arătat în jur spre dormitorul luxos, cu draperiile grele şi candelabrul strălucitor – nu-mi aduc pic de fericire. Şi apoi a apărut David, care mi-a arătat un alt mod de trai, unul mai puţin egoist. Avem *prea mult,* Henry. Îţi dai seama de asta? Mult, mult prea mult, iar atunci când ai prea mult te trage în jos. Acum că banii s-au dus, e un moment potrivit să facem o schimbare, să ne gândim la ceea ce mâncăm şi ceea ce folosim şi ce cheltuim şi cum ne umplem timpul. Trebuie să dăruim lumii, nu să tot luăm de la ea. Ştii, David – vocea ei a sunat ca o linguriţă ciocnită de un pahar de vin când i-a rostit numele – îşi donează aproape toţi banii unor asociaţii caritabile. Iar acum, călăuziţi de el, şi noi facem asta. E atât de prielnic pentru suflet să ai grijă de oamenii în nevoie! Iar viaţa pe care o duceam înainte era una de risipă. Nu vezi în ce eroare trăiam? Dar acum, ghidaţi de David, putem începe să echilibrăm situaţia.

Mi-am luat un scurt răgaz ca să înţeleg bine ceea ce tocmai auzisem.

— Deci rămân la noi, am spus într-un târziu. Pentru totdeauna?

— Da, mi-a răspuns ea cu un zâmbet fin. Da. Sper.

— Şi suntem săraci?

— Nu. Nu suntem săraci, scumpule. Suntem despovăraţi. Suntem liberi.

24

Libby, Miller şi Dido scotocesc prin toată casa în căutarea locului pe unde a intrat misteriosul bărbat cu şoseta. În spatele casei există o uşă cu sticlă mată care dă spre nişte trepte de piatră ce coboară în grădină. E zăvorâtă din interior şi, se vădeşte când încearcă s-o deschidă, încuiată cu cheia. Tulpinile de glicină crescute în spaţiul dintre uşă şi tocul acesteia sunt groase, sugerând că n-a mai fost deschisă de multe săptămâni, poate chiar ani.

Împing ferestrele prăfuite, dar toate sunt încuiate. Se uită în colţurile întunecoase căutând uşi secrete, însă nu găsesc niciuna.

Iau la rând toate cheile din legătura lui Libby, şi până la urmă o dibuie pe cea care descuie uşa cu sticlă mată. Aceasta tot nu se clinteşte însă.

Miller se uită atent, cu nasul lipit de geam.

— Are un lacăt pe dinafară, le anunţă. Ai o cheiţă acolo?

Libby găseşte o cheie mai mică decât celelalte şi i-o întinde.

— Ce părere ai avea dacă aş sparge un ochi de geam?

— Să-l spargi? Cu ce?

Miller arată spre umărul lui.

— Dă-i drumul, îl îndeamnă ea crispată.

Jurnalistul foloseşte draperia uzată de creton ca să amortizeze impactul, iar sticla se sparge în două bucăţi aproape egale. Îşi vâră braţul prin gaură şi descuie lacătul cu cheiţa. În sfârşit, uşa se deschide, rupând ramurile glicinei.

— Aici, spune Miller înaintând pe iarbă. Aici cultivau plantele otrăvitoare.

— Otrava care i-a ucis pe părinţii lui Libby? întreabă Dido.

— Da. *Atropa belladonna.* Sau mătrăgună. Poliţia a găsit ditamai boschetul.

Se îndreaptă spre capătul grădinii, un loc umbrit şi răcoros sub coroana unui salcâm înalt. Acolo se află o bancă de formă curbată, corespunzând umbrei copacului,

orientată spre spatele casei. Chiar şi în vara aceea, cea mai caldă pe care a cunoscut-o Londra în ultimii douăzeci de ani, lemnul este jilav, cu pete de mucegai. Libby îşi trece uşor degetele peste braţul băncii. Şi-o imaginează pe Martina Lamb stând aici într-o dimineaţă însorită, cu o ceaşcă de ceai pusă acolo unde stau degetele ei acum, privind păsările care se rotesc pe cer. Îşi imaginează că-şi ţine cealaltă mână pe pântecul bombat de sarcină, zâmbind când simte bebeluşul foindu-se înăuntru.

În clipa următoare şi-o imaginează un an mai târziu, luând otravă în timpul cinei şi apoi culcându-se pe podeaua bucătăriei şi murind fără vreun motiv anume, lăsându-şi bebeluşul singur la etaj.

Îţi retrage mâna ca arsă şi se întoarce să se uite la casă.

De aici pot să vadă cele patru ferestre mari ale camerei de zi. Mai sunt patru ferestre mai mici deasupra, câte două în fiecare dormitor din spate, plus o ferestruică în mijloc, pe palier. Deasupra acestora, sub streaşină, sunt opt ferestre înguste, câte două pentru fiecare dormitor de la mansardă, şi una mică, circulară, în mijloc, acolo unde se află baia. Apoi, acoperişul plat, trei hornuri şi cerul albastru.

— Uitaţi-vă! strigă dintr-odată Dido ridicându-se pe vârful picioarelor şi gesticulând frenetic. Uitaţi-vă! E o scară? Sau o ieşire de incendiu?

— Unde?

— Acolo! Uitaţi-vă! Ascunsă după hornul ăla, cel roşu. Uitaţi-vă!

Libby vede sclipirea de metal. O urmăreşte până la o ieşitură din cărămidă, apoi deasupra streşinii, apoi la un burlan care merge până la altă proeminenţă din cărămidă pe latura casei, o scurtă trecere până la zidul grădinii, apoi în jos până la un fel de buncăr de beton, apoi în grădină.

Se răsuceşte. În spate e un frunziş des, mărginit de un zid vechi din cărămidă. Înaintează pe cărarea deja trasată, picioarele ei găsind peticele tasate dintre buruieni. E plin de pânze de păianjen care i se lipesc de haine şi în păr, dar continuă să meargă. Simte drumul acesta, îl are în minte, ştie ce caută. Peste câteva clipe o vede: o portiţă veche de

lemn, vopsită în verde-închis, atârnând în balamale, care dă spre grădina casei vecine.

Miller şi Dido stau în spatele ei ridicaţi pe vârfuri, uitându-se dincolo de portiţă. Libby o împinge cât de tare poate şi aruncă o privire în grădina vecinului.

E neîngrijită, lăsată de izbelişte. În mijlocul peluzei e un ceas solar şubred, se văd şi nişte alei prăfuite. Nu există mobilier de grădină, nici jucării. Pe lângă casă se întinde o cărare ce pare să ducă direct în stradă.

— M-am prins, spune Libby atingând lacătul care a fost deschis cu un cleşte. Uitaţi-vă. Oricine doarme în casă a intrat pe portiţa asta, a trecut prin grădină, s-a cocoţat pe chestia aia din beton, apoi pe zidul grădinii, a urcat pe burlan până pe platforma aia, acolo sus, după aia pe ieşitura de cărămidă şi pe scară. Trebuie numai să ne dăm seama unde duce scara.

Îl fixează cu privirea pe Miller.

— Nu sunt foarte agil, se grăbeşte el s-o informeze.

Libby se întoarce spre Dido, care-şi umflă obrajii şi bombăne:

— Hai să fim serioşi!

Intră în casă şi urcă la mansardă, unde găsesc imediat mica trapă de lemn din tavanul holului. Miller o ridică pe Libby pe umeri, astfel încât să poată împinge chepengul.

— Ce vezi?

— Un tunel plin de praf. Şi altă uşă. Ridică-mă mai mult.

Cu un geamăt, Miller se opinteşte iar. Libby se agaţă de o stinghie şi se trage în sus. Aici e atât de cald, încât hainele i se lipesc de corp din cauza transpiraţiei. Se târăşte prin tunel şi împinge următoarea trapă, moment în care lumina soarelui îi izbeşte ochii. Se află pe un acoperiş plat unde vede nişte plante ofilite în ghivece şi două scaune de plastic.

Se uită de jur-împrejur cu mâinile în şolduri: în faţă e verdeaţa scăldată în soare din Embankment Gardens, dincolo de ea, centura întunecată a fluviului. În spatele ei zăreşte reţeaua de străzi înguste care se întinde de aici până la King’s Road; o terasă plină cu băutori de bere, o

suprafaţă pestriţă alcătuită din curţi şi maşini parcate.

— Ce vezi? strigă Dido de jos.

— Văd totul, îi răspunde. Absolut totul.

25

Marco îşi priveşte mama cu ochii mijiţi.

— De ce nu putem să venim şi noi? Nu înţeleg.

Lucy îşi îndreaptă conturul de ochi uitându-se în oglinjoară şi oftează.

— De-aia, OK? Mi-a făcut o favoare imensă şi mi-a cerut să mă duc singură, aşa că mă duc singură.

— Dar dacă te răneşte?

Lucy îşi reprimă o tresărire.

— N-o să mă rănească, bine? Am avut o căsnicie foarte agitată, dar nu mai suntem căsătoriţi. Vieţile noastre au mers mai departe. Oamenii se schimbă.

Nu se poate uita la fiul ei în timp ce-l minte. I-ar observa frica din ochi. Ar intui ce are de gând să facă. Şi n-ar avea habar de ce, pentru că nu ştie nimic despre copilăria ei, despre coşmarul din care a fugit în urmă cu douăzeci şi patru de ani.

— Ai nevoie de un cod, îi spune Marco pe un ton autoritar. O să te sun, iar dacă eşti înspăimântată, îmi zici doar: „Ce face Fitz?” Bine?

Ea zâmbeşte şi dă din cap afirmativ.

— Bine.

Îl trage spre ea să-l sărute după ureche, iar băiatul nu se împotriveşte.

Peste câteva minute, în bucătărie, Stella şi Marco o privesc pregătindu-se de plecare.

— Eşti foarte drăguţă, mami, îi spune Stella.

Lui Lucy i se pune un nod în gât.

— Mulţumesc, scumpo. Mă întorc pe la patru cu paşapoartele voastre, aşa că o să putem începe să planificăm excursia la Londra.

Le zâmbeşte larg, iar Stella îi îmbrăţişează piciorul. După câteva clipe Lucy se desprinde şi iese din clădire fără să se uite în urmă.

Rahatul lui Fitz e încă acolo. Are de două ori mai multe

muşte pe el. Nu ştie de ce, dar i se pare o imagine liniştitoare.

Michael îi deschide uşa; are ochelarii de soare pe vârful capului şi poartă un şort lejer şi un tricou de un alb orbitor.

Îi ia din braţe punga cu provizii, peştele marinat, roşiile şi pâinea pe care le-a cumpărat pe drum, şi se întinde s-o sărute pe ambii obraji. Răsuflarea lui miroase a bere.

— Arăţi superb! Uau! Intră, intră.

Îl urmează în bucătărie. Pe blat sunt două fripturi pe un şervet de hârtie şi o sticlă de vin într-o frapieră de argint. Michael ascultă Ed Sheeran la sistemul de sonorizare Sonos şi pare să fie foarte binedispus.

— Ce-ai vrea să bei? Gin tonic? Bloody Mary? Vin? Bere?

— O bere, te rog.

Îi dă un Peroni. Ar fi trebuit să mănânce un mic dejun consistent, se gândeşte ea simţind cum prima sorbitură i se urcă la cap.

— Noroc, spune el ciocnindu-şi sticla de a ei.

— Noroc!

Pe blat se află un castron cu chipsurile lui favorite, cele striate. Lucy se grăbeşte să-şi ia o porţie generoasă. Are nevoie să fie destul de trează încât să păstreze controlul asupra situaţiei, dar destul de ameţită încât să-şi ducă la îndeplinire planul.

— Aşadar, cum merge scrisul? îl întreabă în timp ce scoate un tocător dintr-un sertar şi un cuţit din altul.

— Of, nu mă întreba, geme el dându-şi ochii peste cap. Hai să zicem că n-a fost o săptămână foarte productivă.

— Îmi imaginez că nu-i ceva atât de neobişnuit. E o chestie psihologică.

— Hm, pe de o parte. Pe de altă parte, toţi scriitorii buni reuşesc să treacă peste asta. E ca şi cum ai hotărî să nu ieşi la jogging pe motiv că plouă. E doar o scuză. Prin urmare, trebuie să mă străduiesc mai mult.

Îi zâmbeşte şi preţ de o secundă pare aproape modest, aproape real; preţ de o secundă, Lucy îşi spune că poate că ziua de azi n-o să se deruleze aşa cum s-a gândit ea, că poate o să ia prânzul împreună şi-o să stea de vorbă, iar el

o să-i dea paşapoartele şi-o s-o lase să plece cu o simplă îmbrăţişare în prag.

— Nu pot să nu-ţi dau dreptate, îi răspunde, simţind cum cuţitul perfect ascuţit alunecă prin roşiile coapte ca prin unt. În definitiv, e o slujbă ca oricare alta. Trebuie să fii punctual şi să-ţi faci treaba.

— Exact.

Michael îşi dă pe gât berea şi aruncă sticla goală în coşul pentru reciclare. Îşi scoate alta din frigider, apoi îi întinde una şi lui Lucy, însă ea clatină din cap arătându-i sticla pe care o ţine în mână, încă aproape plină.

— Hai, bea, o îndeamnă. Am la rece un Sancerre delicios, preferatul tău.

— Îmi pare rău, spune ea ducând sticla la buze. Am stat pe uscat destul de mult timp.

— A, da?

— Nu cu intenţie. Doar că n-am avut bani.

— Ei bine, atunci să numim asta Operaţiunea „Trage-o pe Lucy de pe uscat”, ce zici? Hai, dă berea pe gât.

Au ajuns în punctul acela, foarte aproape de amiciţie, dar deplasat deja în direcţia agresiunii. Nu e o invitaţie veselă, ci un ordin. Zâmbind, Lucy goleşte sticla pe jumătate.

Michael o priveşte atent.

— Bravo, îi spune. Bravo. Şi acum restul.

Cu surâsul transformat în rânjet, Lucy soarbe restul de bere, aproape înecându-se din cauza cantităţii prea mari.

— Ah, bravo! exclamă el încântat. Bravo! Îi ia sticla goală din mână şi se întoarce să scoată două pahare de vin dintr-un dulap. Ieşim? o întreabă arătând spre uşa care dă în grădină.

— Stai să termin cu astea, îi răspunde ea arătând spre roşiile tăiate doar pe jumătate.

— Le termini mai târziu. Hai să bem ceva mai întâi.

Îl urmează în curtea interioară ducându-şi poşeta şi castronul cu chipsuri.

Michael umple două pahare mari cu vin şi împinge unul peste masă înspre ea. După un nou toast, o ţintuieşte cu privirea.

— Aşa, Lucy Lou, povesteşte-mi. Ce-ai făcut în ultimii zece ani?

— Ha! De unde vrei să încep?

— Ce-ar fi să începi cu tipul cu care ai făcut fetiţa?

Stomacul lui Lucy se crispează. A ştiut din clipa în care Michael a zărit-o pe Stella c-o să şi-o imagineze obsesiv făcând sex cu alt bărbat.

— Ei, nu-i mare lucru de spus. A fost un dezastru. Dar am scos-o pe Stella de acolo. Iată, acum ştii.

Se apleacă spre ea, fixând-o cu ochii lui de culoarea alunei. Zâmbeşte, dar zâmbetul nu-i ajunge şi în privire.

— Nu, Lucy. Chiar nu ştiu. Cine era? Unde l-ai cunoscut?

Se gândeşte la paşapoartele care se află undeva în casă. Nu-şi permite să-l înfurie. Nu-i poate spune că tatăl Stellei a fost dragostea vieţii ei, cel mai frumos tip pe care l-a văzut vreodată, că era un pianist de mare talent a cărui muzică o emoţiona până la lacrimi, că i-a frânt inima, ale cărei fragmente le poartă cu ea în buzunare şi acum, la trei ani după ce l-a văzut ultima oară.

— Era un golan, spune într-un târziu, apoi se opreşte să ia o înghiţitură mare de vin. Doar un băiat drăguţ, un infractor, fără pic de creier. Mi-a fost milă de el. Nu mă merita, şi cu siguranţă n-o merita pe Stella.

A vorbit cu convingere, deoarece, în timp ce-l priveşte în ochi, Michael habar n-are că descrierea i se aplică lui însuşi.

Aparent satisfăcut, revine la atitudinea prietenoasă de mai devreme.

— Şi acum unde e idiotul ăsta?

— A fugit. S-a întors în Algeria. I-a frânt inima maică-sii, care dă vina pe mine. Ridicând din umeri, Lucy adaugă: Oricum avea s-o dezamăgească. Avea să dezamăgească pe toată lumea. Pur şi simplu aşa era el.

Michael se apleacă iarăşi spre ea.

— L-ai iubit?

Lucy pufneşte dispreţuitor.

— Dumnezeule! exclamă, gândindu-se tot la bărbatul din faţa ei. Nu!

El dă din cap aprobator.

— A mai fost şi altcineva? De-a lungul anilor.

E o altă minciună, dar una mai uşor de spus.

— Nu. Nimeni. Am trăit de pe o zi pe alta, cu doi copii mici. Chiar dacă aş fi întâlnit pe cineva, ştii, n-ar fi mers. Din punct de vedere logistic.

— Da, înţeleg. Să ştii însă, Lucy – o priveşte cu sinceritate –, oricând mi-ai fi cerut, te-aş fi ajutat. Tot ce trebuia să faci era să mi-o ceri.

Ea scutură din cap cu tristeţe.

— Da, ştiam eu, oftează el. Eşti prea mândră.

E atât de departe de adevăr, încât e aproape comic, însă ea confirmă:

— Mă cunoşti atât de bine!

— Dintr-o grămadă de puncte de vedere suntem cea mai proastă combinaţie, spune Michael râzând. Îţi aduci aminte ce făceam? Doamne, eram nebuni! Dar în alte privinţe eram – fir-ar să fie, eram bestiali, nu crezi?

Lucy se forţează să surâdă şi să-şi încline capul, dar nu reuşeşte să rostească „da”.

— Poate că ar fi trebuit să ne străduim mai mult, continuă el umplându-şi iarăşi paharul şi apoi umplându-l şi pe-al ei, deşi abia dacă a luat două înghiţituri.

— Uneori viaţa e aşa cum e, spune ea fără nicio noimă.

— Asta-i adevărat, Lucy, îi răspunde el ca şi când tocmai ar fi auzit ceva profund. După ce mai soarbe din vin reia: Spune-mi totul despre băiatul meu. E deştept? E sportiv?

„E cumsecade?” întreabă ea în gând. „E bun? Se ocupă de sora lui? Mă ajută să-mi păstrez echilibrul psihic? Miroase frumos? Are voce? Ştie să deseneze, să facă portrete frumoase? Merită mai mult decât o mamă ca mine şi viaţa de rahat pe care i-am oferit-o?”

— E isteţ, spune în cele din urmă. Mediocru la matematică şi ştiinţe, excelent la limbi străine, artă, engleză. Şi nu, nu e sportiv. Deloc.

Îl priveşte stăruitor, căutând o urmă de dezamăgire pe chipul lui. Însă Michael are o expresie pragmatică.

— Nu poţi câştiga peste tot. Şi puştiul e drăguţ. Au început să-l intereseze fetele?

— N-are decât doisprezece ani, îi răspunde Lucy cu o anume bruscheţe.

— E destul de mare. Dumnezeule, sper că nu-l bănuieşti c-ar fi gay, nu?

Îi vine să-i arunce vinul în faţă şi să plece. În loc de asta, îi spune:

— Cine ştie? N-am văzut niciun semn. Dar, aşa cum ziceam, subiectul încă nu-l interesează. Hotărăşte să schimbe subiectul: Oricum, ar trebui să mă întorc la panzanella. Trebuie ca aromele să aibă timp să se impregneze înainte s-o mâncăm.

Se ridică, iar Michael o imită zicând:

— Şi eu ar trebui să mă ocup de grătar.

Lucy dă să pornească spre bucătărie, însă bărbatul o prinde de mâini şi-o întoarce cu faţa spre el. Observă că ochii îi joacă din cap, deja şi-a pierdut concentrarea, deşi e numai unu şi jumătate. Îşi pune mâinile pe şoldurile ei şi o trage spre el. Apoi îi fereşte părul de pe ureche, se lipeşte de ea şi-i murmură:

— N-ar fi trebuit să te las să pleci.

Buzele lui se ating uşor de ale ei, după care o bate uşor pe fund şi-o urmăreşte cu privirea până intră în bucătărie.

26

La scurt timp după ce mama mi-a spus că David ne punea să ne donăm toţi banii asociaţiilor caritabile şi că urma să stea cu noi pentru totdeauna, l-am văzut sărutând-o pe Birdie.

Scena m-a revoltat din mai multe motive. În primul rând, aşa cum ştiţi, o găseam pe Birdie respingătoare. Gândul că buzele ei înguste şi tari se lipeau de gura mare, generoasă a lui David, mâinile lui se aşezau pe şoldurile ei osoase, limba ei dezgustătoare o vâna pe a lui în grota umedă formată de gurile lor... Câh!

În al doilea rând, eram tradiţionalist, aşa că dovada adulterului mă şoca până în măduva oaselor.

În al treilea rând – ei bine, al treilea aspect îngrozitor nu m-a frapat pe loc. Nici n-ar fi putut, pentru că implicaţiile scenei la care asistasem nu erau pe de-a-ntregul evidente. Dar e cert că m-a străbătut ceva învecinat cu oroarea când i-am zărit pe David şi Birdie sărutându-se, senzaţia instinctivă că aveau să scoată unul din celălalt nişte lucruri care ar fi fost mai bine să rămână îngropate.

S-a întâmplat într-o sâmbătă dimineaţă. Sally era plecată să facă poze undeva pe un platou de filmare. Justin se dusese să monteze o tarabă la piaţă unde urma să-şi vândă leacurile naturiste. Mama şi tata stăteau în grădină în halatele de casă, citind ziarele şi bând ceai din nişte căni mari. Dormisem până la opt şi jumătate, mai târziu decât de obicei. Întotdeauna m-am trezit devreme; chiar şi în adolescenţă, rareori mă prindea ora nouă în pat. Ieşisem din cameră frecându-mă somnoros la ochi când i-am văzut încolăciţi în pragul camerei lui David. Ea purta o cămaşă de noapte din muselină. El avea un halat negru din bumbac prins în talie cu un cordon. Piciorul ei era înfipt între genunchii lui. Pântecele le erau lipite. David îşi ţinea o mână pe gâtul ei palid, presărat cu aluniţe. Ea îşi ţinea o mână pe fesa lui stângă.

M-am retras imediat în camera mea, cu inima bătându-mi

tare, cu stomacul întors pe dos. Mi-am dus ambele mâini la gât, încercând să-mi reprim greaţa şi oroarea. „Futu-i”, am şoptit inaudibil, apoi am repetat mai tare. Peste câteva clipe am deschis uşa, însă plecaseră. Nu ştiam ce să fac. Trebuia să spun cuiva; trebuia să-i spun lui Phin.

Phin şi-a suflat şuviţele blonde din ochi. Culmea, devenea tot mai frumos pe măsură ce înainta prin pubertate. Avea numai paisprezece ani, şi deja trecuse de un metru optzeci. Nu-i ieşise niciun coş, din câte ştiam, iar dacă i-ar fi ieşit, aş fi observat, întrucât îmi făcusem aproape un hobby din studierea feţei lui.

— Trebuie să vorbim, i-am şuierat în culmea agitaţiei. E foarte, foarte important.

Ne-am dus în capătul grădinii, unde o bancă de formă curbată captura soarele dimineţii. Cum copacii erau plini de frunze şi de flori, nu puteam fi văzuţi din casă. Ne-am întors unul spre celălalt.

— Tocmai am văzut ceva, i-am spus. Ceva îngrozitor.

Phin şi-a mijit ochii. Se gândea probabil că aveam să-i spun că văzusem pisica înfruptându-se din untieră sau ceva la fel de infantil şi banal. Îmi dădeam seama că n-avea nicio încredere în capacitatea mea de a transmite veşti cu adevărat şocante.

— L-am văzut pe tatăl tău. Şi pe Birdie…

Expresia de nerăbdare indulgentă i-a dispărut de pe chip, făcând loc îngrijorării.

— Ieşeau din camera lui Birdie şi a lui Justin. Şi se sărutau.

A tresărit uşor la auzul acestor cuvinte. Reuşisem. În fine, după doi ani, Phin mă privea cu interes.

I-am văzut muşchiul maxilarului încordându-se.

— Ţi-a venit cumva ideea să mă minţi? a mârâit.

— Nici vorbă! Jur, i-am văzut! Chiar acum. Acum douăzeci de minute. Jur.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, şi am observat că se străduia din greu să le alunge. Unii îmi spun că n-am empatie. S-ar putea să fie adevărat. Nu m-am gândit nicio

clipă că Phin ar fi putut să fie mâhnit. Şocat, da. Scandalizat. Dezgustat. Dar nu mâhnit.

— Îmi pare rău, am îngăimat. Doar că…

A clătinat din cap. Părul lui splendid i-a căzut peste faţă, apoi s-a ferit iarăşi dezvăluind o expresie de bravură sumbră, sfâşietoare.

— E în regulă, mi-a răspuns. Mă bucur că mi-ai zis.

S-a lăsat tăcerea. Nu ştiam ce să fac. Beneficiam de atenţia lui integrală, dar îl rănisem. M-am uitat la mâinile lui mari, bronzate, pe care şi le frământa în poală; aş fi vrut să le mângâi, să le duc la buze, să-i alung durerea cu sărutări. Am simţit dorinţa fizică izbucnindu-mi în trup cu o forţă incredibilă, un dor de nesuportat.

Mi-am întors rapid privirea de la mâinile lui la pământul dintre picioarele mele goale.

— O să-i spui mamei tale? l-am întrebat în cele din urmă.

Şi-a scuturat capul. Părul i-a căzut din nou, ascunzându-i faţa.

— Aş omorî-o, mi-a spus cu simplitate.

Am încuviinţat, ca şi când aş fi ştiut la ce se referea. În realitate, habar n-aveam. Abia împlinisem treisprezece ani. Ştiam că vederea lui Birdie şi a lui David sărutându-se pătimaş în pijamale mă dezgustase profund. Ştiam că un bărbat nu trebuia să sărute o femeie care nu era soţia lui. Însă nu puteam să extrapolez aceste sentimente dincolo de mine. Nu-mi puteam imagina ce-ar fi simţit o altă persoană. Nu înţelegeam de ce ar fi vrut Sally să moară din cauză că soţul ei o sărutase pe Birdie.

— O să-i spui surorii tale?

— N-o să spun nimănui, ce dracu’? s-a răstit el. Şi nici tu n-o s-o faci. Serios. Să nu spui nimănui. Nu scoţi o vorbă dacă nu-ţi zic eu. OK?

Am încuviinţat iarăşi. Eram fericit să urmez indicaţiile lui Phin.

Intimitatea noastră începea să se evapore, o simţeam. Îmi dădeam seama că Phin era pe cale să se ridice şi să intre în casă şi că n-avea de gând să mă invite să-l însoţesc; avea să mă lase acolo, pe bancă, să mă holbez la

spatele casei cu vintrele clocotindu-mi de dorinţă. Şi ştiam că, în pofida celor întâmplate, aveam să revenim la normal, la reţinerea politicoasă pe care o manifestaserăm până atunci unul faţă de celălalt.

— Hai să ieşim azi, i-am spus cu răsuflarea tăiată. Hai să facem ceva.

S-a întors să se uite la mine.

— Ai bani?

— Nu, dar pot să fac rost.

— O să încerc şi eu să găsesc. Ne vedem în hol la zece.

S-a ridicat şi a pornit spre casă. L-am urmărit cu privirea, i-am urmărit curbura şirei spinării sub tricou, lărgimea umerilor, picioarele mari apăsând pământul, postura tragică a capului superb.

Am găsit nişte monede în buzunarele hainei Barbour a tatei. Am luat două lire din portofelul mamei. Mi-am pieptănat bretonul şi mi-am pus o jachetă cu fermoar pe care mi-o cumpărase de curând mama dintr-un magazin ieftin de pe Oxford Street, care era de o sută de ori mai frumoasă decât tot ce primisem vreodată de la Harrods sau Peter Jones.

Phin stătea pe tronul lui de la baza scărilor cu o carte în mână. Aşa mi-l imaginez şi acum, doar că în fanteziile mele îşi lasă cartea în poală şi se uită la mine, ochii i se luminează şi-mi zâmbeşte. În realitate, abia dacă a dat un indiciu că mă zărise.

S-a ridicat încet, apoi a aruncat o privire în jur.

— Liber, mi-a zis făcându-mi semn să-l urmez pe uşă.

— Unde mergem? l-am întrebat, chinuindu-mă să ţin pasul cu el.

L-am văzut oprindu-se pe trotuar şi ridicând braţul ca să oprească un taxi.

— Nu-mi permit să plătesc pentru taxi, i-am spus odată ce eram înăuntru. Am numai două lire cincizeci.

— Nu-ţi face griji, mi-a replicat el.

A scos din buzunar un sul de bancnote de zece lire şi m-a privit ridicând din sprânceană.

— Dumnezeule! Unde le-ai găsit?

— În ascunzătoarea tatei.

— Tatăl tău are bani ascunşi?

— Da. Crede că nimeni nu ştie. Dar eu ştiu tot.

— N-o să bage de seamă?

— Poate că da. Poate că nu. Oricum, nu poate să dovedească cine i-a luat.

Taxiul ne-a lăsat pe Kensington High Street. M-am uitat la clădirea din faţa noastră: o faţadă lungă, o duzină de ferestre arcuite deasupra, cuvintele „KENSINGTON MARKET” în litere cromate. Se auzea muzică dinăuntru, ceva metalic, bubuitor, enervant. L-am urmat pe Phin înăuntru şi m-am trezit într-un labirint sinistru de coridoare şerpuite, fiecare găzduind o mulţime de prăvălii în faţa cărora stăteau bărbaţi şi femei fără expresie, cu părul vopsit în culorile curcubeului, ochi daţi cu rimel, haine de piele rupte, buze albe, pânză sfâşiată, ciorapi de plasă, piercinguri în nas, piercinguri pe faţă, pantofi cu platformă, zgărzi, creste, chiloţi cu găuri, peroxid, pătrăţele roz, cizme din PVC până la coapsă, cizmuliţe, geci de baseball, favoriţi, cocuri înalte, rochii de seară, buze negre, buze roşii, gumă de mestecat, mâncând o chiflă cu şuncă, bând ceai dintr-o ceaşcă de porţelan cu degetul mic dat cu ojă neagră ridicat, ţinând un dihor de o lesă din piele cu ţinte.

Fiecare magazin avea muzica lui, aşa că pe măsură ce înaintam era ca şi cum am fi schimbat posturile de radio. Phin atingea diverse obiecte în trecere: o geacă de baseball vintage, o cămaşă mătăsoasă de bowling cu numele „Billy” brodat pe spate, o colecţie de discuri de vinil, o curea de piele cu ţinte.

Eu n-am atins nimic. Eram îngrozit. Dinspre următoarea prăvălie pe lângă care am trecut venea un miros puternic de tămâie. O femeie cu părul alb şi tenul alb stătea în faţă pe un scăunel; m-a privit fugar cu nişte ochi de un albastru glacial care mi-au oprit inima în loc.

În faţa magazinului de alături stătea o femeie cu un bebeluş în poală. Nu-mi puteam imagina că era un loc potrivit pentru un copil atât de mic.

Am rătăcit cam o oră pe coridoarele acestui loc straniu.

Ne-am cumpărat chifle cu şuncă şi un ceai foarte tare de la o cafenea bizară de la ultimul etaj şi ne-am uitat la oameni. Phin şi-a luat o eşarfă cu imprimeu în alb şi negru, ca acelea pe care le poartă bărbaţii în Sahara, şi câteva single-uri ale unor formaţii de care nu auzisem niciodată. A încercat să mă convingă să-l las să-mi cumpere un tricou negru cu şerpi şi săbii, dar am refuzat, deşi o parte din mine ar fi vrut să accepte. A probat o pereche de pantofi albaştri de năbuc cu talpă de crep pe care i-a numit „papuci de peşte”. Privindu-se în oglindă, şi-a aranjat părul de pe frunte într-un zuluf rebel, ceea ce l-a transformat instantaneu într-un idol al anilor ’50, o combinaţie între Montgomery Clift şi James Dean.

Eu mi-am cumpărat un bolo[4] având drept podoabă un cap de berbec din argint. A costat două lire, şi vânzătorul, care arăta ca un cowboy punk, mi l-a pus într-o pungă de hârtie.

O oră mai târziu am ieşit în normalitatea dimineţii de sâmbătă, printre familiile care făceau cumpărături şi trecătorii care urcau şi coborau din autobuze.

Am mers un kilometru şi jumătate până în Hyde Park, unde ne-am aşezat pe o bancă.

— Uite, mi-a zis Phin desfăcându-şi degetele de la mâna dreaptă.

Avea o punguţă de plastic mototolită în care se vedeau două pătrate minuscule de hârtie.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Acid. Cum nu păream să pricep, mi-a explicat: LSD.

Auzisem de LSD. Era un drog, o chestie de-a hipioţilor care dădea halucinaţii. M-am holbat la el.

— Ce. Dar cum…? De ce?

— Tipul din magazinul de discuri. Pur şi simplu mi-a zis că are aşa ceva. Nu i-am cerut eu. Probabil i-am părut mai mare decât sunt.

Mă zgâiam la pătrăţelele de hârtie din pungă în timp ce posibilele consecinţe îmi roiau prin minte.

---

[4] Accesoriu vestimentar masculin purtat în jurul gâtului, alcătuit dintr-un şnur din material textil sau piele şi o piesă ornamentală (n. tr.).

— Doar n-o să…?

— Nu. Cel puţin, nu azi. Dar altă dată, poate? Când suntem acasă? Te bagi?

Am aprobat din cap. Mă băgam în orice mi-ar fi oferit prilejul de a fi împreună cu el.

Phin a comandat sendvişuri pentru amândoi la un hotel elegant de lângă parc. Le-am primit pe farfurii cu margini de argint, însoţite de tacâmuri. Mă întrebam cum arătam acolo, aşezaţi lângă fereastră: băiatul-bărbat înalt, frumos, şi prietenul lui micuţ, cu faţă de bebeluş, într-o jachetă tricotată ponosită.

— Ce crezi că fac adulţii acum? l-am întrebat.

— Mă doare-n cot, mi-a răspuns.

— Poate c-au sunat la poliţie.

— Am lăsat un bilet.

— O! am exclamat, surprins de un asemenea gest conformist. Ce-ai scris?

— Am scris că eu şi cu Henry ieşim, o să ne întoarcem mai târziu.

„Eu şi cu Henry.” Mi-a crescut inima.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat în Bretania? De ce aţi plecat cu toţii?

— Nu vrei să ştii, mi-a răspuns clătinând din cap.

— Ba vreau să ştiu. Ce s-a întâmplat?

A oftat adânc.

— Tata a fost de vină. A luat ceva ce nu era al lui. După care a zis: „A, păi credeam că împărţim totul”, dar asta era un fel de moştenire de familie. Valora cam o mie de lire. S-a dus în oraş, a vândut chestia aia, apoi a pretins că văzuse pe „cineva” pătrunzând în casă şi furând-o. A ascuns banii. Stăpânul casei a aflat până la urmă, şi s-a dezlănţuit iadul. Am fost daţi afară a doua zi. Ridicând din umeri, Phin a adăugat: Au mai fost şi altele, dar treaba asta a pus capac.

Dintr-odată am înţeles de ce nu-l deranja deloc să fure de la tatăl lui.

David pretindea că lecţiile îi aduceau o grămadă de bani, dar cât puteai să câştigi de la o mână de hipioţi adunaţi la biserică de două ori pe săptămână? Oare se apucase să

vândă lucruri de-ale noastre? Deja o spălase pe creier pe mama, convingând-o să-i dea pe mână finanţele familiei. Poate că lua bani direct din contul nostru bancar. Sau poate că aceştia erau banii despre care mama credea că ajungeau la săraci prin intermediul asociaţiilor de caritate. Îndoielile mele vagi cu privire la David Thomsen au început să se coaguleze într-o suspiciune concretă.

— Îţi place de tatăl tău? l-am întrebat, jucându-mă cu salata de pe marginea farfuriei.

— Nu, mi-a răspuns simplu. Îl dispreţuiesc.

Am încuviinţat, bucuros că eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Şi ţie? Îţi place de tatăl tău? a vrut el să ştie.

— Tata e slab, i-am zis, şi chiar în acel moment mi-am dat seama cu o claritate orbitoare că era adevărat.

— Toţi bărbaţii sunt slabi. Ăsta e marele necaz. Sunt prea slabi ca să iubească aşa cum trebuie. Sunt prea slabi ca să-şi recunoască greşelile.

Forţa acelei afirmaţii m-a descumpănit. Era cel mai mare adevăr pe care-l auzisem vreodată. Slăbiciunea bărbaţilor stătea la rădăcina fiecărui lucru rău care se întâmplase de la începuturile lumii.

L-am urmărit pe Phin desprinzând două bancnote de zece lire din teanc ca să plătească pentru sendvişurile scumpe.

— Îmi pare rău că nu-mi pot plăti partea, i-am spus.

El a clătinat din cap.

— Tata o să vă ia totul şi după aia o să vă distrugă vieţile. Măcar atât pot să fac şi eu.

27

Libby, Dido şi Miller încuie uşa casei şi se duc la pubul pe care Libby l-a văzut de pe acoperiş. E plin, dar găsesc o masă înaltă pe terasă şi-şi trag scaune de la celelalte mese.

— Cine credeţi că e? întreabă Dido amestecând cu paiul în paharul de gin tonic.

— Nu e un tip fără adăpost, opinează Miller. Nu sunt destule catrafuse. Dacă ar locui acolo, ar avea mult mai multe lucruri.

— Deci crezi că e cineva care vine numai din când în când? spune Libby.

— Aşa bănuiesc.

— Deci sâmbătă *era* cineva la mansardă?

— Se pare că da. Observând că Libby se cutremură de groază, Miller adaugă: Uite ce cred eu. Te-ai născut în iunie 1993?

— În nouăsprezece iunie.

Se înfioară atunci când rosteşte data. Cum poate şti cineva? Poate că a fost inventată pur şi simplu. De serviciile sociale? De mama ei adoptivă? Simte că nu mai poate fi sigură de nimic.

— Aha. Fratele şi sora ta ţi-ar fi cunoscut data naşterii, din moment ce erau adolescenţi când ai venit pe lume. Şi dacă au aflat cumva că urma să intri în posesia casei la împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani, ar fi logic să vrea să se întoarcă. Pur şi simplu ca să te vadă.

Libby icneşte.

— Crezi c-ar putea fi fratele meu?

— Ar putea fi Henry, da.

— Dar dacă ştia că sunt eu şi era acolo, în casă, de ce n-a coborât să vorbim?

— Asta nu mai ştiu.

Libby îşi ia paharul de vin, îl duce la buze, apoi îl pune iarăşi pe masă.

— Nu, spune cu hotărâre. N-are nicio noimă.

— Poate n-a vrut să te sperie? sugerează Dido.

— Ar fi putut să-mi lase un bilet. Ar fi putut să ia legătura cu avocatul şi să-mi transmită prin el că vrea să ne vedem. În loc de asta, se ascunde la mansardă ca un ciudat.

— Păi, poate că e un ciudat, spune Dido.

— Ce-ai aflat despre el? îl întreabă Libby pe Miller. Pe lângă faptul că e fratele meu?

— Nu mare lucru. Ştiu că a mers la şcoala Portman House între trei şi unsprezece ani. Profesorii spun că era un băiat deştept, dar cam încrezut. N-avea prieteni. A plecat în 1988, i s-a oferit un loc la colegiul St. Xavier, dar nu s-a înscris acolo. Asta e cea mai recentă informaţie pe care o am despre Henry.

— Nu pricep, oftează Libby. Bântuie prin preajmă, se strecoară prin tunele şi tufişuri, se ascunde la etaj când ştie că sunt la parter. Eşti sigur că e vorba de Henry?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar cine ar mai fi putut să ştie că aveai să fii acolo? Cine ar mai fi putut să ştie cum să intre în casă?

— Unul dintre ceilalţi, spune ea. Poate că este unul dintre ceilalţi.

28

Lucy se uită la ceas pe telefon când atenţia lui Michael e distrasă de o viespe. O alungă cu şervetul, însă insecta nu se dă bătută.

E aproape trei. Lucy vrea să ajungă acasă înainte de patru. Are nevoie de paşapoarte, dar ştie că cerându-le şi-ar grăbi aterizarea inevitabilă în patul lui Michael.

Se apucă să cureţe farfuriile.

— Hai să le ducem înăuntru, îi spune, aşa o să scăpăm de viespea asta enervantă.

El are ochii sticloşi şi-i zâmbeşte recunoscător.

— E un plan bun. Cu ocazia asta bem şi nişte cafea.

Imediat ce intră în bucătărie, Lucy începe să aşeze vesela în maşina de spălat. Michael o urmăreşte în timp ce maşina de cafea macină boabele.

— Te ţii bine de tot, Luce. Arăţi grozav pentru o mamă a doi copii la patruzeci de ani.

— Treizeci şi nouă. Cu un zâmbet crispat, pune două furculiţe în coşul pentru tacâmuri. Dar îţi mulţumesc.

Atmosfera e încordată. Au amânat prea mult deznodământul. Au băut prea mult, au mâncat prea mult, au lâncezit prea mult în grădină.

— Trebuie să mă întorc la copii, spune ea într-un târziu.

— Ei, Marco e băiat mare. Poate să aibă grijă de surioara lui.

— Da, sigur, însă Stella devine neliniştită atunci când nu sunt în preajmă.

Observă cum maxilarul îi tresare. Lui Michael nu-i place să audă despre slăbiciunile altora. Le detestă.

— Deci, spune el oftând, îmi imaginez că vrei paşapoartele?

— Da. Te rog.

Inima îi bate atât de tare în cutia toracică, încât o poate auzi direct în urechi.

Michael îşi înalţă capul şi-i zâmbeşte.

— Dar nu te grăbi să pleci, bine?

Se duce în birou, iar Lucy îl aude deschizând şi închizând sertare. Se întoarce peste câteva clipe cu un săculeţ de pâslă pe care i-l flutură în faţa ochilor.

— Sunt un om de cuvânt, îi spune apropiindu-se de ea.

Tânăra femeie nu-şi dă seama ce are de gând. Se aşteaptă ca ea să-i smulgă săculeţul din mână? Să-l fugărească? Zâmbeşte nervos.

— Mulţumesc.

În secunda următoare Michael o lipeşte cu spatele de blatul din bucătărie, cu săculeţul de pâslă în mână, cu gura îndreptându-se spre curbura gâtului ei. Îi simte buzele pe piele. Îl aude gemând.

— Ah, Lucy, Lucy. Doamne, ce frumos miroşi! E atât de bine cu tine, îi şopteşte împingându-se în ea.

Geme iarăşi; gura lui o găseşte pe a ei, iar ea îi răspunde la sărut. De asta e aici. A venit aici ca să şi-o tragă cu Michael, şi acum o să şi-o tragă cu Michael. Şi-a mai tras-o cu el, aşa că poate s-o mai facă, sigur că poate, mai ales dacă-şi închipuie că e Ahmed, ba chiar şi un străin, atunci da, poate s-o facă, poate s-o facă. Îl lasă să-i bage limba în gură şi închide ochii strâns, strâns... Mâinile lui îi ridică şezutul, o cocoaţă pe blat, apoi Michael îi ia picioarele şi i le încolăceşte pe după trupul lui, îi strânge gleznele atât de tare încât o face să se strâmbe, dar Lucy nu se opreşte, continuă pentru că asta a venit să facă. În spatele lor, maşina de cafea bolboroseşte şi şuieră. Dă peste un pahar care se rostogoleşte pe blat şi se sparge la impactul cu fierbătorul. Încearcă să-şi ferească mâna de sticla spartă, dar Michael o împinge înspre ea, mâinile lui îi ridică fusta, căutând elasticul chiloţilor. Ar vrea să se îndepărteze de cioburi, însă nu vrea să strice momentul, trebuie ca lucrurile să se întâmple, astfel încât să-şi poată trage lenjeria la loc, să ia paşapoartele şi să se ducă acasă la copiii ei. Se concentrează ca să-l ajute să-i scoată chiloţii, dar simte un ciob apăsându-i-se de şale, aşa că încearcă pentru o ultimă oară să-şi schimbe poziţia. Michael se retrage brusc.

— Futu-i mama mă-sii, stai dracului într-un loc! Futu-i!

Se împinge iarăşi în ea, moment în care ciobul îi străpunge pielea. Lucy sare în sus şi ţipă de durere.

— Ce dracu' mai e acum? Să-mi bag picioarele!

Ca într-o filmare cu încetinitorul, îi vede mâna coborând spre faţa ei, apoi îşi simte dinţii sărind din loc, creierul lovindu-i-se de ţeastă în clipa când o loveşte.

Un pârâiaş de sânge cald i se scurge de la baza spatelui.

— M-am rănit, îi spune. Uite. Era un ciob şi…

El n-o ascultă. În loc de asta, o împinge iar pe blat, astfel că sticla îi sfâşie pielea în altă parte, şi apoi e înăuntrul ei, mâna lui îi apasă gura, nu aşa trebuia să fie. Trebuia să fie ceva consensual. Ea urma să-l lase. Acum însă o doare şi curge sânge şi-i poate simţi pielea arsă de pe mână, îi vede turbarea din ochi şi nu vrea decât paşapoartele, nenorocitele alea de paşapoarte, nu vrea asta, şi degetele ei găsesc un cuţit; e cuţitul cu care a tăiat roşiile, cuţitul care trecea prin ele ca prin unt, iată-l în mâna ei, şi-l înfige în trupul lui Michael, în spaţiul de sub tivul tricoului, locul acela moale şi alb unde pielea e fină ca de bebeluş, şi lama intră atât de uşor, încât aproape că nu-şi dă seama că a făcut-o.

Îi vede ochii înceţoşându-se o clipă derutaţi, apoi limpezindu-se a înţelegere. Michael se desprinde de ea şi se clatină în spate. Holbându-se la tăietura din care ţâşneşte sânge, o acoperă cu mâinile, însă şuvoiul e pompat ritmic.

— Să-mi bag picioarele, Luce. Ce-ai făcut? O priveşte cu ochi mari, fără să-i vină să creadă. Ajută-mă. Futu-i.

Lucy îi dă în grabă nişte şervete de bucătărie.

— Ţine-le strâns, îi spune cu răsuflarea tăiată, apasă-le pe rană.

El îi urmează sfatul, dar în clipa următoare picioarele i se înmoaie şi se prăbuşeşte pe podea. Lucy încearcă să-l ajute să se ridice, însă o respinge. Dintr-odată îşi dă seama că Michael e pe moarte. Se vede pe sine sunând la urgenţe. Îşi imaginează echipa de intervenţie sosind, întrebând-o ce s-a întâmplat. Le-ar spune că a violat-o. Ar exista dovezi. Ciobul încă înfipt în şalele ei ar fi o probă concludentă. Faptul că el are încă pantalonii în vine. Da, ar crede-o. Fără îndoială.

— Chem salvarea, îi spune lui Michael, ai cărui ochi se holbează în neant. Tu respiră. Respiră. Sun acum.

Îşi scoate telefonul din poşetă cu degete tremurânde, îl aprinde şi e pe punctul de a tasta prima cifră când are o revelaţie: poate că au s-o creadă, dar n-au să-i dea drumul. Va trebui să rămână în Franţa, să răspundă la o sumedenie de întrebări; va trebui să dezvăluie că se află aici ilegal, că nu există, copiii ei vor fi luaţi şi totul, absolut totul, se va destrăma rapid într-un coşmar oribil.

Degetul ei încă stă pe ecranul telefonului. Se uită la Michael, care tremură. Sângele încă îi curge din rană. Cuprinsă de greaţă, se răsuceşte gâfâind spre chiuvetă.

— Vai, Doamne. Vai, Doamne. Vai, Doamne!

Se întoarce, aruncă o privire către telefon, apoi către Michael. Nu ştie ce să facă. Şi atunci vede: vede cum viaţa părăseşte trupul bărbatului. Ştie ce înseamnă asta. Michael e mort.

— Vai, Doamne. Vai, Doamne. Vai, Doamne!

Îngenunchează să-i caute pulsul. Nimic. Se ridică vorbind singură:

— OK. OK. Să vedem. Cine ştie că eşti aici? Joy, poate că i-a zis lui Joy. Dar i-ar fi zis că urma să vină Lucy Smith. Da. Lucy Smith. Ăsta nu-i numele meu adevărat, iar acum nu mai sunt nici măcar Lucy Smith. Sunt... Mâinile ei tremurânde găsesc săculeţul de pâslă şi scot paşapoartele. Îl alege pe al ei şi citeşte numele: Sunt Marie Valerie Caron. Bine. Bine. Sunt Marie Caron. Da. Şi Lucy Smith nu există. Joy nu ştie unde stau. Dar... Şcoala! exclamă. Michael ştia la ce şcoală merge Marco. Dar i-ar fi spus lui Joy? Nu. Nu i-ar fi spus lui Joy. Sigur că nu. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, cei de acolo n-o ştiu decât pe Lucy Smith, nu şi pe Marie Caron. În plus, Stella merge la altă şcoală decât Marco şi nimeni în afară de mine şi de Samia nu ştie unde anume. Aşa, şi tipii cu paşapoartele? Nu. Sunt atât de adânc pitiţi în subteranele lumii interlope, că nimeni nu s-ar gândi nici măcar să-i caute. Copiii. Ştiau că am venit aici, însă n-ar spune nimănui. Perfect.

Umblă de colo colo în timp ce vorbeşte. Apoi se uită la

cadavrul lui Michael. Ar trebui să-l lase acolo? Astfel încât Joy să-l găsească mâine-dimineaţă? Sau să-l mute şi să şteargă toate urmele? Să-i ascundă corpul? E un tip masiv. Unde l-ar putea ascunde? N-ar reuşi să-l facă să dispară pentru totdeauna, dar ar putea câştiga timp ca să ajungă la Londra cu copiii.

În cele din urmă se hotărăşte: o să cureţe totul temeinic. O să-i târască trupul până în pivniţa de vinuri. O să-l acopere cu ceva. Joy o să vină mâine şi-o să creadă că s-a dus undeva cu treburi. N-o să-şi dea seama decât atunci când o să înceapă să miroasă. În momentul acela, Lucy şi copiii vor fi de mult plecaţi. Şi toată lumea va presupune că a fost ucis de cineva din mediile dubioase pe care le frecventa.

Deschide dulapul de sub chiuvetă. Scoate soluţia de curăţat cu clor. Desface un sul nou de şervete de hârtie.

Se apucă de făcut curăţenie.

29

Phin şi cu mine stăteam pe acoperiş. Phin descoperise calea de acces, eu habar n-aveam. Ca să ajungi acolo trebuia să împingi trapa din tavanul holului de la mansardă, să te caţări printr-un tunel îngust şi apoi să deschizi altă trapă care dădea spre un acoperiş plat cu o privelişte extraordinară peste fluviu.

Se părea că nu eram primii care să fi descoperit terasa secretă. Acolo se aflau deja două scaune de plastic, nişte ghivece cu plante ofilite şi o măsuţă.

Nu-mi venea să cred că tata nu ştia de locul acela. Se plângea mereu că grădina era orientată spre nord, că nu se putea bucura de soare înainte de apus. Şi totuşi acolo era o oază privată pe care soarele o scălda toată ziua.

Pătrăţelele de hârtie pe care le căpătase Phin la Kensington Market cu o săptămână în urmă erau alcătuite din patru pătrăţele încă şi mai mici unite. Fiecare bucăţică avea ştanţat un chip zâmbitor.

— Şi dacă o să avem un trip nasol? l-am întrebat, simţindu-mă ca un idiot că foloseam un asemenea limbaj.

— O să luăm câte jumătate fiecare, m-a liniştit Phin. Pentru început.

Am încuviinţat cu entuziasm. Aş fi preferat să nu iau deloc. Chiar nu eram genul ăla. Dar cel care mă îndemna era Phin, şi, ca să folosesc un clişeu de-al părinţilor, dacă mi-ar fi zis să sar pe geam, aş fi sărit.

L-am privit înghiţind pătrăţelul minuscul, apoi l-am imitat sub ochii lui. Cerul era albastru-acuarelă. Soarele nu era puternic, dar acolo sus ne încălzea pielea. O vreme n-am simţit nimic. Am vorbit despre ceea ce vedeam: oameni stând în grădină, bărci coborând alene pe Tamisa, centrala electrică de pe malul opus. După vreo jumătate de oră m-am relaxat, gândindu-mă că acidul era contrafăcut, că n-avea să se-ntâmple nimic, că scăpasem. Dar apoi am simţit cum sângele începea să mi se înfierbânte sub piele; am ridicat privirea spre cer şi am văzut că era plin cu vene albe

pulsânde care, cu cât mă uitam mai mult la ele, cu atât deveneau mai luminoase, cu irizaţii de sidef. Mi-am dat seama că cerul nu era nicidecum albastru, ci alcătuit dintr-un milion de culori care conspirau ca să creeze o nuanţă de bleu; cerul uneltea şi minţea, era de fapt mult mai inteligent decât noi, poate că toate lucrurile pe care le consideram neînsufleţite erau de fapt mai inteligente decât noi şi râdeau de noi. M-am uitat la frunzele din copaci, punându-le la îndoială verdeaţa. „Chiar sunteţi verzi?” m-am întrebat. „Sau de fapt sunteţi nişte particule minuscule de violet, şi roşu, şi galben, şi auriu care dau o petrecere şi râd, râd, râd?” Privindu-l pe Phin, am zis:

— Pielea ta chiar e albă?

S-a uitat în jos.

— Nu. E... A izbucnit în hohote de râs. Am solzi! Uită-te! Am solzi! Şi tu! A arătat spre mine în culmea veseliei. Ai pene! Dumnezeule, în ce ne-am transformat? Suntem nişte creaturi!

Preţ de un minut ne-am fugărit pe acoperiş scoţând sunete animalice. Eu îmi mângâiam penele. Phin a început să-şi fluture limba. Amândoi am rămas şocaţi de lungimea ei.

— Ai cea mai lungă limbă din câte am văzut!

— Asta pentru că sunt o şopârlă.

Şi-a rulat-o înapoi, după care a derulat-o iar sub privirea mea fascinată. Când limba şi-a făcut apariţia din nou, m-am aplecat şi am prins-o între dinţi.

— Au! a ţipat el apucând-o între degete şi râzând.

— Scuze, nu-s decât o pasăre tâmpită. Am crezut că era un viermişor.

Într-un final ne-am oprit din râs şi ne-am aşezat pe şezlongurile de plastic şi ne-am uitat, ne-am uitat, ne-am uitat la aurora boreală ce se învârtejea deasupra, mâinile ni se bălăngăneau alături, degetele ni se întâlneau din când în când, şi de fiecare dată când simţeam pielea lui Phin atingând-o pe a mea aveam senzaţia că însăşi fiinţa lui îmi pătrundea sub epidermă şi fragmente din esenţa lui pluteau rotindu-se prin esenţa mea, făcând o supă de mine

şi de el, şi totul era mult prea chinuitor, trebuia să mă branşez la fiinţa lui astfel încât să-i pot captura întreaga esenţă, şi degetele mele s-au înfăşurat peste degetele lui, şi el m-a lăsat, m-a lăsat să-l ţin de mână, şi l-am simţit revărsându-se în mine ca atunci demult când am mers cu barca pe canal şi un tip a deschis ecluza şi am văzut cum apa se revărsa dintr-o parte în cealaltă.

— Uite, i-am zis întorcându-mă spre el. Uite. Tu şi cu mine. Acum suntem aceeaşi persoană.

— Da? s-a mirat Phin privindu-mă cu ochii măriţi.

— Da, uită-te. Am arătat spre mâinile noastre. Suntem unul şi acelaşi.

Phin a aprobat din cap. Am rămas acolo mult timp, nu ştiu cât, să fi fost cinci minute, să fi fost o oră, ţinându-ne de mână, privind cerul, pierduţi în reveriile noastre induse pe cale chimică.

— N-avem un trip nasol, nu-i aşa? am zis în cele din urmă.

— Nu, a murmurat Phin. Avem un trip mişto.

— Cel mai mişto, am întărit.

— Da. Cel mai mişto.

— Ar trebui să locuim aici, am spus. Să ne aducem paturile şi să ne ducem viaţa aici.

— Asta ar trebui să facem. Chiar acum!

Am sărit în picioare şi ne-am năpustit prin chepeng în tunelul de deasupra mansardei. Am văzut pereţii tunelului palpitând, ca în interiorul unui corp; eram într-un gât, poate, sau într-un esofag. Aproape că am căzut prin trapă în hol, şi dintr-odată am avut senzaţia că eram în locul greşit, ca în *Doctor Who* când eroul deschide uşa de la Tardis şi nu ştie unde e.

— Unde suntem? l-am întrebat.

— Suntem jos, mi-a zis Phin. În lumea de jos.

— Vreau să mă întorc sus.

— Hai să ne luăm pernele. Repede.

Phin m-a tras de mână în camera lui, unde am înşfăcat pernele de pe pat. Ne pregăteam să urcăm iarăşi în tunel când David a apărut în faţa noastră.

Ieşise de la duş, era înfăşurat într-un prosop de la talie în jos, avea bustul gol. M-am uitat la sfârcurile lui. Erau tari şi închise la culoare.

— Ce puneţi voi la cale? ne-a întrebat, mutându-şi privirea inchizitorială de la unul la altul.

Vocea lui era ca un bubuit de tunet. Era înalt şi solid, tare, asemenea unei statui. Sângele mi s-a răcit instantaneu.

— Luăm perne, i-a zis Phin. Sus.

— Sus?

— Sus, a repetat Phin. Aici e jos.

— Jos?

— Jos.

— Ce naiba aveţi? s-a răstit David. Uită-te la mine. A prins în palmă bărbia lui Phin şi l-a privit fix în ochi. V-aţi drogat? Întorcându-se spre mine, şi-a dat seama care era răspunsul. Fir-ar să fie, amândoi! Ce dracu' aţi luat? Haşiş? Acid? Ce?

În curând am fost duşi la parter, părinţii mei au fost convocaţi, la fel şi mama lui Phin, şi David era tot în prosop, eu mă holbam în continuare la sfârcurile lui tari, simţind cum micul dejun mi se învolbura în burtă. Eram în salonul de zi înconjuraţi de portrete care se uitau la noi şi de animale moarte atârnate de pereţi, cu patru adulţi care ne puneau întrebări, întrebări, întrebări. „Cum?" „Ce?" „De unde?" „De unde aţi avut bani?" „Ştiau câţi ani aveţi?" „Aţi fi putut muri!" „Sunteţi prea tineri." „Ce naiba a fost în capul vostru?"

Chiar acesta a fost momentul în care Birdie a intrat în încăpere.

— Ce se petrece aici?

— Ah, pleacă, i-a zis Phin, n-ai tu nicio treabă.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu o persoană adultă, a mârâit David.

— Asta nu-i o persoană adultă, a ripostat Phin arătând cu degetul spre Birdie.

— Phin!

— Nu e adultă. Nu e nici măcar o fiinţă umană. E o

scroafă. Uită-te. Uită-te la pielea ei roz, la ochişorii ei. E o scroafă.

S-a auzit un icnet general. Mă zgâiam la Birdie, încercând să mi-o imaginez ca pe o scroafă. Dar arăta mai curând ca o pisică foarte bătrână, pisicile alea osoase cu blana căzută pe alocuri şi ochi urduroşi.

Apoi m-am uitat la Phin şi am văzut că se holba la taică-său, l-am văzut deschizându-şi gura larg şi râzând, după care l-am auzit spunând:

— Păi înseamnă că tu eşti un pupător de scroafe! Se tăvălea pe jos de râs. Ea e o scroafă, şi tu eşti un pupător de scroafe. Ştiai asta atunci când ai pupat-o? Ştiai că e o scroafă?

— Phin! a strigat Sally.

— Henry l-a văzut pe tata pupând-o pe Birdie. Săptămâna trecută. De asta am luat toţi banii tatei şi am ieşit în oraş fără să cerem voie. Pentru că eram supărat pe el. Dar acum ştiu de ce a pupat-o. Pentru că – de acum, Phin râdea atât de tare, că abia putea vorbi – voia să pupe o scroafă!

Şi eu voiam să râd, pentru că Phin şi cu mine eram una şi aceeaşi persoană, însă n-o mai simţeam, conexiunea aceea intensă dispăruse, tot ce simţeam acum era o oroare de gheaţă.

Sally a fugit din încăpere urmată de Phin şi de David, încă în prosop. M-am uitat stingher la Birdie.

— Îmi pare rău, i-am zis din cine ştie ce motiv.

Mi-a aruncat o privire confuză înainte de a pleca la rândul ei.

Rămăsesem doar cu părinţii mei. Tata s-a ridicat în picioare.

— A cui a fost ideea? Cu drogurile?

Am dat din umeri. Simţeam cum efectul acidului mă părăsea; încet, nesigur, reveneam la realitate.

— Nu ştiu.

— El a pus totul la cale, aşa-i?

— Nu ştiu, am repetat.

Tata a oftat din rărunchi.

— O să fie consecinţe, tinere, mi-a zis cu asprime. O să trebuiască să le discutăm. Deocamdată, ai nevoie de un pahar de apă şi de nişte mâncare. Ceva consistent. Nişte pâine prăjită, Martina?

Mama a încuviinţat, şi am urmat-o spăsit în bucătărie.

De la etaj se auzeau glasuri ridicate: vocalele cristaline ale lui Sally, bubuitul lui David, scâncetul lui Birdie. Auzeam zgomot de paşi, uşi deschizându-se şi închizându-se. Am schimbat o privire cu mama, care punea feliile de pâine în prăjitor.

— E adevărat? Ce-a zis Phin despre David şi Birdie?

I-am confirmat printr-o înclinare a capului.

Ea şi-a dres glasul, însă n-a spus nimic.

Peste câteva clipe am auzit uşa casei trântindu-se cu putere. M-am uitat pe furiş în hol şi l-am văzut pe Justin, cu mâinile pline de sacoşe de rafie. Se întorcea de la piaţă, unde vânduse la tarabă. În scurt timp, vocea lui s-a alăturat simfoniei de ţipete de la etaj.

Mama mi-a întins tartina, pe care am mâncat-o în tăcere. Îmi aminteam groaza stranie pe care o simţisem atunci când îi văzusem pe Birdie şi pe David sărutându-se, cu o săptămână în urmă, de parcă ar fi fost două chei care s-ar fi descuiat reciproc. Şi apoi m-am gândit la senzaţia pe care mi-o stârnise mâna lui Phin într-a mea pe acoperiş; şi noi eram două chei care se descuiau reciproc, însă lăsam să iasă ceva extraordinar şi bun.

— Ce-o să se întâmple? am întrebat-o pe mama.

— Nu ştiu. Dar nu e bine. Nu e bine deloc.

30

Michael e în pivniţă, iar Lucy deretică de peste o oră. Apucă sacul de gunoi de lângă uşa din faţă, care e plin cu şervete de hârtie îmbibate cu sânge, o pereche de mănuşi de menaj de-ale lui Joy şi toate resturile mesei lor: sticle goale de vin, sticle de bere, şerveţele, ce-a rămas din panzanella. Şi-a pansat tăieturile de pe spate cu plasturi din dormitorul lui Michael, şi în poşetă are trei mii de euro luaţi dintr-un sertar al noptierei.

Aruncă o privire la Maserati când trece pe lângă el pe alee. Pe neaşteptate, simte un val de tristeţe: Michael n-o să mai conducă niciodată o maşină de curse. Michael n-o să mai rezerve niciodată spontan un bilet de avion spre Martinica, n-o să mai destupe o sticlă de şampanie scumpă, n-o să-şi mai scrie cartea idioată, n-o să mai sară îmbrăcat în piscină, n-o să-i mai dea unei femei o sută de trandafiri roşii, n-o să i-o mai tragă nimănui, n-o să mai sărute pe nimeni…

N-o să mai rănească pe nimeni.

Senzaţia îi trece. Aruncă sacul de gunoi într-o pubelă imensă de la marginea plajei. Adrenalina îi galopează prin vene, menţinând-o puternică şi concentrată. Cumpără doua sacoşe pline cu gustări şi sucuri pentru copii. Marco îi trimite un mesaj la ora cinci: „Unde eşti?”

„La magazin”, îi răspunde. „Ajung imediat”

Copiii sunt bine. Nu le vine să creadă când se uită în pungile cu delicatese.

— Mergem în Anglia, le spune, străduindu-se să adopte un ton plin de voioşie. O să ne vedem cu fetiţa prietenei mele, ca să-i serbăm ziua.

— Bebeluşul! exclamă Marco.

— Da. Bebeluşul. Şi o să stăm în casa în care am locuit pe vremuri, când eram mică. Dar mai întâi o să avem parte de o aventură! Întâi mergem la Paris! Cu trenul! După care o să luăm alt tren, până la Cherbourg. De acolo o să luăm o

bărcuţă până pe o insulă mică numită Guernsey, unde o să stăm o noapte sau două într-o căsuţă minunată. Abia după aceea o să luăm altă barcă până în Anglia şi o să mergem cu maşina la Londra.

— Cu toţii? întreabă Stella. Chiar şi Fitz?

— Chiar şi Fitz. Dar trebuie să facem bagajele, bine? Şi trebuie să ne odihnim, deoarece o să fim la gară la mâine-dimineaţă la ora cinci! OK! Haideţi să mâncăm ceva, să ne spălăm, să facem bagajele şi să ne culcăm.

Îi lasă să-i îndeplinească instrucţiunile şi se duce în camera lui Giuseppe, unde câinele sare s-o întâmpine şi o linge pe faţă. Uitându-se la Giuseppe, se întreabă ce să-i spună. E loial, însă e bătrân şi uneori poate deveni confuz. Hotărăşte să-i îndruge o minciună.

— Mâine plecăm într-o mică vacanţă. Ne ducem în Malta, am nişte prieteni acolo.

— O, Malta e un loc magic, spune Giuseppe.

— Aşa e, confirmă ea, abătută că-l induce în eroare pe unul dintre cei mai cumsecade oameni din câţi cunoaşte.

— Dar e cald pe vremea asta, adaugă bătrânul. Foarte cald. Îşi coboară privirea spre câine. Vrei să am grijă de el cât eşti plecată?

„Câinele! Nu m-am gândit la nenorocitul de câine”, îşi spune panicată, dar peste câteva clipe îşi revine în fire.

— Îl iau cu mine. Pe post de sprijin moral. Pentru anxietatea de care sufăr.

— Suferi de anxietate?

— Nu. Dar asta le-am spus celor de la compania aeriană, şi au zis că pot să iau câinele.

Giuseppe o să înghită totul pe nemestecate. Habar n-are cum funcţionează lumea modernă. El trăieşte încă în 1987.

— E grozav, îi spune mângâind capul câinelui. Ai parte de vacanţă, băiete! De o vacanţă nemaipomenită! Cât o să fiţi plecaţi?

— Două săptămâni, îi răspunde Lucy. Poate trei. Poţi să închiriezi camera noastră, dacă vrei.

— Dar o să mă asigur că e liberă când vă întoarceţi, zâmbeşte el.

Lucy îi ia mâna între palme.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet.

Îl strânge în braţe cu putere; n-are absolut nicio idee dacă o să-l mai revadă. Iese din încăpere înainte ca el să-i poată vedea lacrimile.

31

— O să stau în casă peste noapte, spune Miller lăsându-şi jos halba goală. Dacă eşti de acord, bineînţeles.

— Unde o să dormi?

— N-o să dorm.

Expresia de pe chipul lui denotă hotărâre.

— În regulă, zice Libby. E în regulă.

Se întorc. Libby descuie iarăşi lacătul, trage panoul de lemn şi intră amândoi în casă. Un moment rămân nemişcaţi, cu ochii în tavan şi urechile ciulite, însă domneşte o linişte deplină.

— Ei bine, spune Libby privind spre Dido, ar fi vremea să mergem pe la casele noastre.

Prietena ei încuviinţează pe tăcute. Pornesc spre ieşire, dar în prag Libby se opreşte şi se întoarce către Miller.

— O să fii OK? Aici? Singur, singurel?

— Hei, uită-te la mine! Arăt de parcă m-aş teme să rămân singur într-o casă goală şi sinistră în care au murit trei sectanţi înveşmântaţi în robe?

— Vrei să stau şi eu?

— Nu. Du-te acasă, în pătuţul tău pufos.

Îşi trece degetele prin barbă în timp ce-o priveşte cu ochi rugători.

— Vrei să rămân, nu-i aşa? îl întreabă ea zâmbind.

— Nu. Nu, nu, nu.

Înveselită, Libby se uită la Dido.

— Te superi? Mâine mă prezint la prima oră, îţi jur!

— Rămâi liniştită, iar mâine vino când poţi. Nu te grăbi.

Abia a început să se întunece când Libby se îndreaptă spre casă după ce a condus-o pe Dido la staţia de metrou. Se lasă absorbită în atmosfera verii fierbinţi din Chelsea, cu şirurile de adolescente blonde în şorturi de blugi zdrenţuite şi pantofi de sport supradimensionaţi, şi camerele mobilate elegant ce se întrezăresc prin ferestrele tip ghilotină. O clipă îşi imaginează cum ar fi să trăiască aici, să facă parte

din această lume rarefiată, să fie o fată din Chelsea în toată puterea cuvântului. Vede cu ochii minţii casa de pe Cheyne Walk plină cu antichităţi, cu candelabre de cristal şi opere de artă modernă.

În momentul în care deschide uşa imobilului de la numărul şaisprezece, fantezia i se risipeşte ca un fum. Casa aceea este pângărită, blestemată.

Miller stă la masa din bucătărie. Când o aude intrând, ridică privirea spre ea şi-i spune:

— Uită-te repede la asta. Uită-te.

Îşi foloseşte telefonul pe post de lanternă ca să lumineze interiorul sertarului. Libby se apleacă să vadă mai bine.

— Uită-te, repetă Miller.

În capăt de tot, cineva a scrijelit cu un creion negru: „EU SUNT PHIN”.

32

Sally a plecat din casa noastră peste câteva săptămâni. La puţine zile după aceea, Birdie s-a mutat în camera lui David. Însă Justin a rămas, păstrând dormitorul pe care-l împărţise cu Birdie.

N-am fost pedepsit pentru incidentul cu tripul, după cum nici Phin n-a păţit nimic. Dar era limpede că pentru Phin pierderea mamei era mai gravă decât orice pedeapsă pe care ar fi putut-o născoci tatăl lui. Se învinovăţea pe el în primul rând, iar pe locul al doilea o învinovăţea pe Birdie, pentru care nutrea un dispreţ profund. N-o numea altfel decât „creatura”. Apoi îşi învinovăţea tatăl. Şi la urmă, din nefericire, mă învinovăţea pe mine. În definitiv, eu fusesem cel care-i oferise glonţul fatal pe care-l folosise ca să distrugă fără voie căsnicia părinţilor lui. Dacă nu i-aş fi spus, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat: ieşirea la cumpărături, acidul, după-amiaza oribilă cu dezvăluiri despre sărutarea scroafelor. Astfel, legătura pe care o înfiripaserăm pe acoperiş nu numai că s-a destrămat, ci a ars într-un nor de fum toxic.

Ar fi fost greu de negat că mi-o făcusem cu mâna mea. Gândindu-mă la motivaţiile care m-au împins să-i spun ce văzusem, la dorinţa mea de a-l impresiona, la lipsa mea de empatie şi incapacitatea de a intui ce durere îi provocam, responsabilitatea mea era evidentă. Şi am plătit pentru asta cu vârf şi îndesat. Pentru că, distrugând fără intenţie căsnicia părinţilor lui, îmi distrusesem fără intenţie întreaga viaţă.

La scurt timp după plecarea lui Sally am dat peste Justin la masa din grădină; organiza grămezi de ierburi şi de flori. Faptul că rămăsese sub acelaşi acoperiş cu iubita lui adulterină mi se părea trist şi uşor subversiv. Îşi continua ocupaţiile de dinainte, îngrijindu-şi şi recoltându-şi plantele, transformându-le în săculeţe de pânză cu prafuri şi sticluţe cu tincturi, cu etichete pe care scria „Spiţeria din Chelsea”.

Purta aceleaşi haine şi umbla de colo colo la fel; nu exista niciun semn exterior al vreunei tulburări lăuntrice. La cât de nefericit eram eu după încheierea relaţiei fulgurante cu Phin, eram curios să aflu ce-i trecea prin minte. Odată cu plecarea lui Sally şi cuplarea lui Birdie cu David, ca să nu mai pomenesc de faptul că părinţii mei deveneau nişte umbre tot mai mici ale fostelor lor personalităţi, părea în mod bizar unul dintre oamenii cei mai normali din casă.

M-am aşezat de cealaltă parte a mesei, iar el mi-a aruncat o privire afabilă.

— Salut, băiete. Cum merge treaba?

— Merge. Eram pe punctul să spun că mergea foarte bine, dar mi-am amintit că nu era deloc adevărat. Prin urmare, am zis: Ciudat.

M-a privit mai îndeaproape.

— Ei bine, nu încape nicio îndoială în privinţa asta.

Am rămas tăcuţi câteva clipe. Justin desprindea cu delicateţe bobocii de pe tulpini şi-i aşeza într-o tavă.

— Cum de-ai rămas aici? am zis în cele din urmă. Acum că tu şi Birdie...?

— E o întrebare foarte bună, mi-a răspuns ferindu-şi privirea. A mai pus un boboc în tavă, şi-a frecat degetele ca să le cureţe şi şi-a lăsat mâinile în poală. Poate pentru că, deşi nu mai suntem împreună, ea este în continuare în sufletul meu? Ştii, partea aceea din dragoste care nu e legată de sex nu moare automat. Sau cel puţin nu trebuie să moară.

Am încuviinţat din cap. În cazul meu era perfect adevărat. Deşi era foarte probabil că n-avea să mi se mai ivească prilejul să-l ţin de mână pe Phin ori să purtăm altă conversaţie plină de miez, asta nu diminua sentimentele pe care i le purtam.

— Crezi că v-aţi putea împăca?

Justin a oftat.

— Da. Poate. Dar poate că nu.

— Ce părere ai despre David?

— Ah. În limbajul său corporal au apărut nişte schimbări subtile. Şi-a strâns umerii, şi-a împletit degetele. Juriul şi-a

încheiat deliberările, a spus într-un final. Din unele puncte de vedere mi se pare extraordinar. Din altele. Clătinând din cap, mi-a mărturisit: Mă sperie îngrozitor.

— Da, am spus, mai tare şi mai înflăcărat decât aş fi vrut. Da, am repetat mai calm. Şi pe mine mă sperie îngrozitor.

— În ce fel, mai precis?

— Este... Mi-am ridicat ochii spre cer, căutând un cuvânt decent. E sinistru.

Justin a izbucnit în râs.

— Ei, da! Ai nimerit-o la fix! Sinistru. Uite, mi-a zis întinzându-mi un mănunchi de floricele galbene ce semănau cu margaretele şi un ghem de sfoară. Fă buchete mici şi leagă-le la nivelul tulpinilor.

— Ce-s astea?

— Gălbenele. Pentru iritaţiile de pe piele. Sunt nemaipomenite.

— Şi acolo? l-am întrebat arătând spre tava cu boboci mici şi gălbui.

— Ăsta e muşeţel. Pentru ceai. Miroase, m-a îndemnat dându-mi o floare. Nu e o minunăţie?

Eram de acord. Am înfăşurat nişte sfoară în jurul tulpinilor de gălbenele şi-am făcut o fundă.

— E bine?

— Perfect. Da. În clipa următoare a schimbat subiectul: Ia zi, am aflat despre tine şi Phin. Săptămâna trecută. Ştii tu, când aţi făcut tripul. Fără să-mi observe îmbujorarea, a continuat: Uau, eu nu m-am atins de droguri până aproape de optsprezece ani! Tu câţi ai? Doişpe?

— Treişpe, i-am răspuns cu hotărâre. Am treişpe ani.

— Atât de mic! Jos pălăria!

Nu înţelegeam. Era atât de clar că făcusem o prostie! Am zâmbit totuşi.

— Ştii, mi-a zis pe un ton conspirativ. Pot să cultiv orice aici. Practic orice. Ştii la ce mă refer?

— Nu.

— Nu cultiv doar chestii de leac. Pot să cultiv şi alte chestii. Orice vrei.

— Aha. După o clipă am zis: Adică droguri?

A izbucnit iarăşi într-un râs zgomotos.

— Păi, da. Chestii bune. Bătându-se uşor pe nas, a adăugat: Şi chestii rele.

În acel moment s-a deschis uşa din spatele casei. Ne-am întors amândoi ca să vedem cine era.

Erau David şi Birdie, înlănţuiţi pe după talie. Ne-au aruncat o privire fugară, apoi s-au dus să se aşeze în celălalt capăt al grădinii. Atmosfera s-a schimbat, de parcă un nor ar fi trecut prin faţa soarelui.

— Eşti bine? i-am şoptit lui Justin.

— Da, sunt OK.

Am stat o vreme acolo, fără să le putem ignora prezenţa, sporovăind despre diversele plante şi proprietăţile lor. I-am cerut lui Justin informaţii despre otrăvuri, iar el mi-a povestit despre *Atropa belladonna,* mătrăguna, care, potrivit legendei, a fost folosită de soldaţii lui Macbeth ca să otrăvească armata engleză, şi despre cucută, cu care a fost executat Socrate. Mi-a spus şi despre modul în care se folosesc ierburile fermecate, cu vrăji, şi afrodiziacele precum *Gingko biloba.*

— Cum ai aflat toate lucrurile astea? l-am întrebat.

Justin a ridicat din umeri.

— Din cărţi, în principal. Şi de la mama, căreia îi place să grădinărească. Am crescut printre plante. Deci a fost o evoluţie naturală, dacă stau să mă gândesc.

Nu mai făcuserăm deloc lecţii după plecarea lui Sally. Noi, copiii, umblaserăm liberi prin casă, plictisiţi şi fără stare. „Citeşte o carte”, era răspunsul pe care-l primeam de fiecare dată când ne plângeam că n-aveam nimic de făcut. „Fă nişte socoteli.”

Prin urmare, eram dornic să învăţ ceva nou, iar în rest nu mi se ofereau decât exerciţiile bizare ale lui David sau cântatul la vioară al lui Birdie.

— Există plante care îi determină pe oameni să facă, ştii tu, lucruri împotriva voinţei lor?

— Păi, sunt halucinogenele, bineînţeles, ciupercile magice şi altele de genul ăsta.

— Şi le poţi cultiva? Într-o grădină ca asta?

— Pot cultiva orice, băiete, oriunde.

— Pot să te ajut? Aş putea să te ajut să cultivi diverse chestii?

— Sigur, mi-a zis Justin. Poţi să fii micul meu ucenic. O să fie cool.

Nu ştiu ce discuţii intime aveau loc în spatele uşii sinistre de la dormitorul lui David şi al lui Birdie; nu-mi plăcea să mă gândesc prea mult la ceea ce se petrecea acolo. Am auzit lucruri care până şi acum, după aproape treizeci de ani, îmi dau fiori. Dormeam cu perna peste cap în fiecare noapte.

Dimineaţa coborau împreună, cu un aer satisfăcut şi superior. David era obsedat de părul lui Birdie, lung până la talie. I-l atingea permanent. Îl rula pe după degete, îşi plimba mâinile prin el, îi răsucea şuviţele în timp ce stăteau de vorbă. Odată l-am văzut ridicând o şuviţă şi ducând-o la nas ca s-o adulmece vrăjit.

— Părul lui Birdie e minunat, a spus într-o zi uitându-se la sora mea şi la Clemency, ale căror plete ajungeau abia până la umeri. Nu v-ar plăcea şi vouă să aveţi un asemenea păr, fetelor?

— În multe religii se consideră că femeile cu părul lung dau dovadă de un nivel înalt de spiritualitate, a adăugat Birdie.

Deşi nu erau deloc religioşi, David şi Birdie vorbeau necontenit despre religie la începutul relaţiei lor. Vorbeau despre sensul vieţii şi caracterul efemer al tuturor lucrurilor. Vorbeau despre minimalism şi feng shui. I-au cerut mamei acordul ca să-şi zugrăvească dormitorul în alb, să-şi mute patul de epocă în altă cameră şi să-şi pună salteaua direct pe podea. Detestau sprayurile, fast foodul, produsele farmaceutice, fibrele artificiale, pungile de plastic, maşinile şi avioanele. Vorbeau deja despre pericolul încălzirii globale şi erau îngrijoraţi de impactul amprentei lor de carbon. Din perspectiva scenariului apocaliptic vehiculat în prezent, în timpul acestei canicule teribile din 2018, cu oceanul plin de creaturi marine sufocate de

obiecte din plastic şi urşii polari care se sting pe calotele glaciare în curs de topire, ei erau cu mult înaintea timpului lor. Dar în contextul anului 1990, când lumea abia se dezmeticea în faţa noilor posibilităţi oferite de tehnologia modernă şi cultura perisabilităţii, cei doi reprezentau o anomalie.

Aş fi putut să am un anume respect pentru David şi Birdie şi angajamentul lor neştirbit pentru soarta planetei dacă David nu s-ar fi aşteptat ca toţi ceilalţi să trăiască în conformitate cu voinţa lui. Nu era de ajuns că el şi Birdie dormeau pe salteaua pusă pe jos. Cu toţii trebuia să dormim pe saltele puse pe jos. Nu era de ajuns că el şi Birdie evitau maşinile, aspirina şi peştele pane congelat. Cu toţii trebuia să evităm maşinile, şi aspirina, şi peştele pane congelat. Îmi era foarte clar că prezicerea pe care o făcusem subliminal cu câteva săptămâni în urmă, când îi văzusem sărutându-se, se îndeplinise. Birdie descuiase ceva cumplit în David, iar acum voia ca el să controleze totul.

33

Se întunecă abia pe la zece. Libby şi Miller discută peste masa din grădină în penumbra tot mai densă, fără să-şi dea seama că s-a lăsat noaptea decât atunci când nu-şi mai văd reciproc albul ochilor. Atunci aprind lumânări a căror flacără tresare şi dansează în vânticelul slab. Şi-au petrecut ultima oră de lumină căutând prin casă, şi despre asta vorbesc acum.

În afară de cuvintele „EU SUNT PHIN" scrijelite în sertarul mesei au găsit aceeaşi inscripţie la baza căzii de la mansardă, pe tocul unei uşi şi într-un şifonier încastrat în perete dintr-o cameră de la primul etaj. Au găsit câteva coarde de vioară într-un salonaş de la parter şi un stativ pentru partituri înghesuit într-un dulap. Au găsit un teanc de scutece flauşate, ace de siguranţă, cremă împotriva iritaţiilor şi body-uri în şifonierul din camera unde fusese descoperită Libby în leagăn. Au găsit nişte cărţi gri şi mucegăite într-un cufăr din holul din spate, cărţi despre proprietăţile vindecătoare ale plantelor, cărţi despre vrăjitoria medievală, cărţi de farmece. Erau învelite într-o pătură veche şi acoperite cu perne decorative care probabil că ornaseră pe vremuri nişte piese de mobilier de grădină.

Au găsit o verighetă subţire între o scândură din podea şi plintă. Avea un marcaj pe care Miller l-a fotografiat, apoi a mărit imaginea. La o căutare pe Google au descoperit că fusese ştanţat în 1975, anul în care se căsătoriseră Henry şi Martina. Un lucru minuscul, ferit de ochii hoţilor şi poliţiştilor în ascunzătoarea lui întunecoasă timp de douăzeci şi cinci de ani sau mai mult.

Libby şi-a pus verigheta pe inelarul mâinii stângi. Verigheta mamei sale. Îi vine perfect. O răsuceşte pe deget în timp ce stau de vorbă.

Se opresc din când în când, pregătiţi să audă zgomot de paşi prin tufişuri. Miller se duce periodic până în fundul grădinii căutând vreo umbră nelalocul ei, vreun semn că cineva ar fi intrat pe portiţa din zidul din spate. Iau cu ei

pernele pe care le-au găsit în cufăr, sting lumânările şi se aşază în colţul peluzei cel mai îndepărtat de uşa din spate a casei. Vorbesc în şoaptă, când Miller se holbează dintr-odată la ea şi-şi duce degetul la buze.

— Ssst! Ochii lui se întorc spre capătul grădinii. E ceva acolo.

Libby se îndreaptă de spate să vadă mai bine, şi în clipa următoare zăresc amândoi un bărbat traversând peluza, un tip înalt şi slab cu părul scurt, ochelari ce reflectă razele lunii, adidaşi albi şi o geantă pe umăr. Îşi aruncă geanta pe buncărul de beton, apoi se cocoaţă şi el. Îl aud căţărându-se pe burlan până la proeminenţa de la primul etaj, după care, mişcându-se foarte încet, îl observă dispărând pe acoperiş.

Inima tinerei femei bate ca un ciocan pneumatic.

— Dumnezeule, şopteşte. Dumnezeule! Ce facem?

— N-am nici cea mai mică idee, îi răspunde Miller tot în şoaptă.

— Să ne ducem peste el?

— Nu ştiu. Tu ce părere ai?

Ea clatină din cap. E pe jumătate îngrozită şi pe jumătate disperată să-l vadă pe bărbatul acela de aproape.

Se uită la Miller. El o s-o ocrotească. Sau cel puţin o să dea impresia că e capabil s-o ocrotească. Intrusul e mai mic decât el şi poartă ochelari. În cele din urmă se hotărăşte.

— Da, hai să intrăm. Să vorbim cu el.

Miller încremeneşte de uimire, dar peste câteva clipe îşi revine.

— Bine, aşa facem.

Întunericul din casă e disipat doar de lumina ceţoasă a lămpilor stradale şi de reflexia argintie a lunii în apele fluviului. Libby merge în spatele lui Miller, întru câtva liniştită de masivitatea lui. Se opresc un moment la baza scării, după care urcă încet, cu paşi siguri, până la primul etaj. Aici e mai multă lumină, luna se vede prin fereastra mare dinspre stradă. Amândoi se uită în sus, apoi unul la celălalt.

— OK? şopteşte Miller.

— OK, îi răspunde Libby.

Chepengul din tavan e deschis, iar uşa băii de la mansardă e închisă. Pot auzi sunetul urinei lovindu-se de vasul de toaletă, jetul final, robinetul în funcţiune, o tuse scurtă. Apoi uşa se deschide şi un bărbat iese pe palier. E drăguţ, acesta este primul gând al lui Libby. Un tip drăguţ, cu părul blond tuns îngrijit, o faţă tinerească, bărbierită, braţe musculoase, un tricou gri, jeanşi negri strâmţi, ochelari la modă, adidaşi de marcă.

Văzându-i, sare în sus şi-şi duce o mână la piept.

— Ah, pe toţi dracii!

Libby tresare şi ea, la fel şi Miller. Se holbează unii la alţii preţ de câteva clipe.

— Tu eşti…? o întreabă tipul în cele din urmă, chiar atunci când Libby rosteşte:

— Tu eşti…?

Arată unul spre altul, după care se întorc spre Miller, de parcă acesta le-ar putea oferi răspunsul căutat. Apoi bărbatul se răsuceşte spre Libby:

— Tu eşti Serenity?

Libby încuviinţează din cap.

— Tu eşti Henry?

Bărbatul îi priveşte fără să înţeleagă. Într-un târziu, expresia de pe chip i se limpezeşte.

— Nu, nu sunt Henry. Sunt Phin.

PARTEA A DOUA

34

Mama, fiind nemţoaică, ştia cum să organizeze un Crăciun perfect. Era specialitatea ei. Casa era împodobită încă de la începutul lui decembrie cu decoraţiuni făcute din portocale confiate, pânză cu imprimeu în pătrăţele roşii şi conuri de brad pictate, iar aroma de turtă dulce, *stollen*[5] şi vin fiert plutea prin toate încăperile. Nu accepta beteala sclipitoare şi ghirlandele de hârtie, nici cutiile de bomboane Quality Street ori Cadbury's.

Până şi tatei îi plăcea Crăciunul. Avea un costum de Moş Crăciun pe care-l îmbrăca în fiecare an când eram mici, şi nici acum nu pot să-mi explic cum de amândoi ştiam că era el şi totuşi n-aveam nici cea mai vagă idee că era el. Privind în urmă, îmi dau seama că era acelaşi gen de autoamăgire care ne-a făcut să cădem în plasa lui David Thomsen. Te uitai şi vedeai un om ca oricare altul, dar, în acelaşi timp, găseai în el răspunsul la toate problemele.

Tata n-a îmbrăcat costumul în acel an. A spus că eram prea mari pentru aşa ceva, şi probabil avea dreptate. Dar a zis şi că nu se simţea prea bine. Asta n-a împiedicat-o pe mama să organizeze Ajunul conform obiceiului. Ne-am reunit în jurul bradului (mai mic decât în alţi ani) şi ne-am despachetat cadourile (mai puţine decât în alţi ani) în vreme ce la radio răsunau colinde, iar focul trosnea în şemineu. După jumătate de oră, chiar înainte să ne aşezăm la masă, tata a spus că mergea să se odihnească puţin, întrucât avea o durere cumplită de cap.

Peste treizeci de secunde era pe podeaua salonului de zi, pradă unui atac cerebral.

În momentul acela n-am ştiut că era un atac cerebral. Credeam că are un fel de criză. Sau un infarct miocardic. Doctorul Broughton, medicul lui personal, a venit să-l examineze purtând ţinuta de Crăciun, un pulover roşu de lână şi un papion cu frunze de ilice. Îmi amintesc expresia de pe faţa lui când tata i-a spus că nu mai avea asigurare

[5] Prăjitură cu fructe tradiţională germană (n. red.).

privată de sănătate, cât de repede a ieşit din casă, cum s-a lepădat de atitudinea lui onctuoasă ca de o cărămidă. L-a trimis direct la spital într-o ambulanţă a NHS şi a plecat fără să-şi ia rămas-bun.

Tata s-a întors acasă a doua zi de Crăciun. Medicii au spus că era în regulă, că o vreme urma să aibă unele dificultăţi cognitive, unele probleme motorii, dar creierul lui avea să se repare de la sine, că avea să revină la normal în câteva săptămâni. Poate chiar mai devreme.

La fel ca în cazul primului atac cerebral, nu s-a mai refăcut complet. Problema se agravase. Folosea cuvintele greşit. Sau nu şi le putea găsi deloc. Petrecea zile întregi în fotoliul din camera lui mâncând biscuiţi cu gesturi foarte lente. Uneori râdea în cele mai nepotrivite momente. Alteori nu se prindea de glumă.

Se mişca încet. Evita scările. Nu mai ieşea din casă.

Cu cât tata devenea mai slab, cu atât mai puternică era influenţa lui David Thomsen asupra noastră.

În mai 1991, când am împlinit paisprezece ani, aveam deja reguli noi. Nu e vorba doar de regulile fireşti în orice familie, cum ar fi „nu pune picioarele pe mobilă” sau „ai voie să te uiţi la televizor numai după ce-ţi faci temele”. Nu e vorba de regulile după care ne ghidaserăm toată viaţa. Nu, acum aveam nişte reguli demente, despotice, scrise cu markerul negru pe un poster mare lipit pe peretele bucătărie. Mi le amintesc şi astăzi:

Nimeni nu se tunde FĂRĂ PERMISIUNEA lui David şi/sau Birdie.

Nimeni nu se uită la televizor.

Niciun vizitator FĂRĂ PERMISIUNEA lui David şi/sau Birdie.

Este interzisă frivolitatea.

Este interzisă lăcomia.

Nimeni nu iese din clădire fără PERMISIUNEA EXPRESĂ a lui David şi/sau Birdie.

Este interzisă carnea.

Sunt interzise produsele animale.

Sunt interzise pielea/năbucul/lâna/penele.
Sunt interzise recipientele din plastic.
Maximum patru obiecte aruncate la gunoi pe zi de persoană, inclusiv reziduuri alimentare.
Sunt interzise hainele colorate artificial.
Sunt interzise medicamentele.
Sunt interzise chimicalele.
O spălare sau un duş DE PERSOANĂ PE ZI.
O spălare pe cap pe săptămână.
TOŢI REZIDENŢII trebuie să petreacă minimum două ore pe zi cu David în sala de exerciţii.
TOŢI COPIII trebuie să petreacă minimum două ore pe zi cu Birdie în sala de muzică.
Mâncarea trebuie să fie gătită exclusiv din ingrediente bio.
Este interzisă încălzirea electrică sau cu gaz.
Este interzis ţipatul.
Sunt interzise înjurăturile.
Este interzis alergatul.

Această listă de reguli fusese destul de scurtă la început, fiind completată pe măsură ce controlul lui David asupra gospodăriei noastre se intensifica.

În acest stadiu, Sally mai venea pe acolo o dată sau de două ori pe săptămână, ca să-i ia pe copii la ceai. Dormea pe canapeaua unei prietene din Brixton şi se chinuia din răsputeri să găsească un loc destul de spaţios încât să încapă cu toţii. Phin era în culmea tristeţii după ce-şi vedea mama. Se încuia în camera lui şi refuza să mai vină la masă. De fapt, din cauza lui au fost instituite majoritatea regulilor. Toanele lui i se păreau insuportabile lui David, care nu tolera risipa de mâncare, nici uşile pe care nu putea să le deschidă când avea chef. Îl scotea din minţi tot ce nu corespundea direct cu viziunea lui asupra lumii. Şi, mai mult decât orice, îl scoteau din minţi adolescenţii.
Au fost adăugate două noi reguli:

Este interzisă încuierea uşilor.

La TOATE MESELE trebuie să participe TOŢI membrii gospodăriei.

Într-o dimineaţă, la scurt timp după a cincea oară când Phin se întorsese de la ceaiul cu mama lui şi încălcase regula care interzicea încuierea uşilor, l-am găsit pe David la etaj, demontând zăvoarele din camera băiatului. Lucra cu falca încleştată, strângând tare între degete mânerul şurubelniţei.

De pe pat, Phin îl privea cu braţele încrucişate la piept.

La ora cinei, când Phin stătea în continuare pe pat cu braţele încrucişate, tăcut şi sumbru, David l-a prins de cot, l-a târât la parter şi l-a azvârlit într-un scaun.

A împins cu putere scaunul până la masă, apoi i-a pus în faţă un castron mare conţinând dovleac cu curry şi orez. Braţele lui Phin au rămas încrucişate. David s-a ridicat în picioare, a umplut lingura cu mâncare şi i-a dus-o la gură. Phin şi-a strâns buzele a refuz. Auzeam lingura lovindu-i-se de dinţi. Atmosfera era şocantă. În momentul acela, Phin avea cincisprezece ani şi jumătate, dar arăta mult mai mare. Era înalt şi puternic. Situaţia risca să capete o turnură violentă, m-am gândit. Însă Phin a rămas neclintit, cu ochii sfredelind peretele de vizavi, cu faţa crispată de furie şi hotărâre. În cele din urmă, David a renunţat să-şi mai hrănească fiul cu forţa şi a aruncat lingura cât colo; curry-ul a format o semilună galbenă urâtă pe zugrăveală, iar tacâmul a aterizat cu un scrâşnet metalic pe podea.

— Du-te în camera ta! a zbierat David. Acum!

O venă îi pulsa la tâmplă. Gâtul îi era încordat şi stacojiu. Nu mai văzusem niciodată un om atât de furios.

— Cu plăcere, a şuierat Phin.

Mâna lui David şi-a făcut apariţia; apoi, ca într-o filmare cu încetinitorul, în momentul în care Phin trecea pe lângă el palma i s-a lipit de ceafă. Phin s-a întors; ochii lui i-au întâlnit pe ai tatălui său, şi am văzut o ură absolută circulând între ei.

Phin şi-a continuat drumul. I-am auzit paşii siguri şi fermi pe trepte. Cineva şi-a dres glasul. I-am văzut pe Birdie şi pe

David schimbând o privire.

Expresia lui Birdie, înţepată şi dezaprobatoare, spunea: „Pierzi controlul. Fă ceva”. Expresia lui David, plină de furie, spunea: „Asta am de gând”.

Când s-a terminat cina m-am dus în camera lui Phin. Stătea pe pat cu genunchii la bărbie.

— Ce-i? m-a întrebat posomorât.

— Eşti bine?

— Tu ce crezi?

Am mai făcut un pas în încăpere. Mă aşteptam să-mi ceară să plec, dar n-a făcut-o.

— Te-a durut? Unde te-a lovit? am vrut să ştiu.

Părinţii mei, oricât de ciudaţi ar fi fost, nu mă loviseră niciodată. Nici măcar nu-mi puteam imagina aşa ceva.

— Nu prea.

Am mai înaintat puţin.

Apoi, dintr-odată, Phin s-a uitat la mine şi starea aceea magică a revenit. Mă vedea. Cu adevărat.

— Nu pot să rămân aici, mi-a zis clătinând din cap. Trebuie să scap cumva.

Inima mi s-a oprit în loc. Fără el n-avea niciun rost să visez la un viitor mai bun.

— Unde te duci?

— Nu ştiu. La mama.

— Dar…

Eram pe cale să spun că mama lui dormea pe o canapea din Brixton, însă el mi-a luat-o înainte:

— Nu ştiu, bine? Pur şi simplu trebuie să scap din locul ăsta. Nu mai pot sta aici.

— Când?

— Acum.

Se uita la mine printre genele lui imposibil de lungi. Am încercat să-i descifrez expresia, şi mi s-a părut că văd o provocare.

— Vrei… ar trebui… să vin cu tine?

— Nu! Ce dracu’? Nu!

M-am retras în carapace. Nu. Bineînţeles că nu.

— Ce să le zic? Atunci când mă întreabă?

— Nimic, a scrâşnit el. Nimic. Nu le spune nimic.

Am încuviinţat cu ochii măriţi de stupefacţie. L-am urmărit aruncându-şi diverse lucruri într-un sac de sport: chiloţi şi şosete, un tricou, o carte, o periuţă de dinţi. S-a întors spre mine şi, văzând că mă uitam la el, mi-a zis:

— Pleacă. Te rog.

Am ieşit din cameră şi am mers încet până la scara de serviciu, unde m-am aşezat pe o treaptă şi am tras uşa după mine fără s-o închid. Prin crăpătură l-am văzut pe Phin dispărând prin chepeng la mansardă. Nu-mi puteam închipui ce făcea sau unde se ducea. Preţ de o clipă m-am gândit că poate avea de gând să trăiască pe acoperiş. Dar, deşi ne aflam în luna mai, încă era răcoare: i-ar fi fost imposibil. Apoi, auzind nişte zgomote de afară, m-am repezit în camera lui Phin şi, cu mâinile făcute căuş la fereastră, m-am uitat în grădina din spate. Iată-l: traversa ca o săgeată curtea plină de verdeaţă până la umbra copacilor, şi dintr-odată a dispărut.

M-am întors spre încăperea goală. I-am luat perna şi mi-am dus-o la faţă, umplându-mi nările cu mirosul lui.

35

E încă beznă când Lucy pleacă din Casa Albastră a doua zi dimineaţă. Copiii sunt somnoroşi şi tăcuţi. Ţinându-şi răsuflarea, îi întinde banii pentru bilete unei femei care arată de parcă i-ar cunoaşte secretele cele mai ascunse. Îşi ţine iarăşi răsuflarea când urcă în tren, şi din nou când controlorul intră în vagon şi le cere biletele. Ori de câte ori trenul încetineşte, Lucy îşi ţine răsuflarea şi se uită în jur după un girofar sau chipiul bleumarin al unui jandarm. La Paris se aşază cu copiii şi câinele în colţul cel mai liniştit al celei mai liniştite cafenele ca să aştepte trenul de Cherbourg. Şi apoi teama paralizantă revine, fiecare lucru care i se pare ieşit din comun o face să împietrească. La prânz, când urcă în vagon, şi-o imaginează pe Joy în casa lui Michael, începând să se întrebe unde este, iar adrenalina îi goneşte atât de iute şi cu atâta forţă prin trup, încât are senzaţia c-ar putea muri. Colindă cu mintea prin casa lui Michael, căutând detaliul pe care l-a uitat, fanionul roşu care-i va spune lui Joy să se uite imediat în pivniţă. Dar nu, e sigură, absolut sigură, n-a uitat niciun indiciu, nicio urmă. Şi-a cumpărat răgazul de care avea nevoie. Cel puţin o zi. Poate trei sau patru zile. Chiar şi atunci, oare Joy le-ar da poliţiştilor vreo informaţie despre ea, despre femeia drăguţă pe nume Lucy, mama fiului lui Michael, care să le trezească bănuielile? Nu, le-ar vorbi despre contactele dubioase ale lui Michael cu lumea interlopă, despre tipii cu un aer brutal care veneau uneori la uşă ca să discute „afaceri". I-ar orienta într-o direcţie cu totul diferită, şi în cele din urmă, când îşi vor da seama c-au ajuns într-o fundătură, Lucy nu va fi de găsit nicăieri.

Pe seară, când trenul intră în Cherbourg, inima ei şi-a regăsit ritmul normal şi are destulă poftă de mâncare încât să termine croasantul pe care şi l-a cumpărat la Paris.

În staţia de taxiuri se urcă într-o vechitură de Renault Scenic, iar Lucy îi cere şoferului să-i ducă la Diélette. Aşezat în poala ei, câinele îşi odihneşte bărbia pe geamul deschis

la jumătate. E târziu. Ambii copii au adormit.

Diélette este un oraş-port minuscul, plin de verdeaţă, situat pe coline. Singurii pasageri ai ultimului ferry spre Guernsey sunt vilegiaturiştii britanici, în majoritate familii cu copii mici. Lucy strânge paşapoartele cu putere în mâinile transpirate. Documentele sunt franceze, dar ea e englezoaică. Ambii copii au nume de familie diferite de al ei. Stella are pielea de altă culoare decât ea. Cară nişte rucsacuri burduşite şi sunt atât de obosiţi, încât par bolnavi. Iar paşapoartele lor sunt false. Lucy e convinsă că vor fi opriţi, traşi deoparte, interogaţi. A planificat acest itinerariu lung şi sinuos până la Londra ca să-şi piardă urma, însă chiar şi aşa, atunci când îi arată actele inspectorului din port inima îi bate atât de tare, încât îşi imaginează că bărbatul i-o poate auzi. El frunzăreşte paşapoartele comparând fotografiile cu figurile lor, după care i le dă înapoi şi le face semn din ochi că pot trece.

Şi apoi sunt pe mare, pe spuma tulbure, gri-albăstruie a Canalului Mânecii, şi Franţa rămâne în curând în spatele lor.

O ţine pe Stella pe genunchi la pupa ferry-ului, astfel încât fetiţa să poată vedea cum ţara în care s-a născut, singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată, se micşorează până la un punct luminos la orizont.

— Pa, pa, Franţa, spune Stella fluturând din mână. Pa, pa, Franţa.

36

Libby se uită la Phin.

Phin se uită la ea.

— Pe vremuri am locuit aici, îi spune, deşi nimeni nu i-a cerut să explice cine e. Adaugă repede, înainte ca Libby să poată formula un răspuns: Eşti chiar drăguţă.

— Oh, face ea.

Phin se întoarce spre jurnalist şi-l întreabă:

— Tu cine eşti?

— Salut, spune Miller întinzându-i mâna. Sunt Miller Roe.

Phin îl scrutează întrebător.

— De unde ştiu numele ăsta? Cum Miller se mulţumeşte să dea din umeri stingher, continuă: Eşti jurnalistul ăla, nu-i aşa?

— Da.

— Articolul ăla a fost o porcărie. Te-ai înşelat în toate privinţele.

— Da, îmi dau seama acum, murmură Miller.

— Nu-mi vine să cred cât de drăguţă eşti, spune Phin revenind la Libby. Semeni perfect cu…

— Mama?

— Da. Cu mama ta.

Libby se gândeşte la pozele mamei sale cu părul vopsit în negru à la Priscilla Presley şi ochii puternic conturaţi. Se simte măgulită.

— Ce faci aici? îl întreabă.

— Te aşteptam pe tine.

— Dar am fost aici în urmă cu câteva zile. Te-am auzit la etaj. De ce n-ai coborât atunci?

— Am coborât, îi spune el ridicând din umeri. Dar când am ajuns la parter plecaseşi deja.

— Ah.

— Vreţi să…? îi îndeamnă arătând spre scară.

Îl urmează până în bucătărie, unde Miller şi Libby iau loc vizavi de el. Libby îi studiază chipul. Trebuie să fi trecut de patruzeci de ani, însă arată mult mai tânăr. Are nişte gene

uimitor de lungi.

— Aşadar, toate astea sunt ale tale, conchide el desfăcându-şi larg braţele.

— Da. Deşi, ca să fiu cinstită, ar fi trebuit să aparţină şi fratelui şi surorii mele, nu?

— Asta e, paguba lor. Ah, şi presupun c-ar trebui să-ţi urez „La mulţi ani!” Cu o mică întârziere.

— Mulţumesc. De când n-ai mai fost pe-aici?

— De zeci de ani.

Se lasă o tăcere lungă şi foarte încordată. Phin o sparge spunând:

— Îmi închipui că vrei să-mi pui unele întrebări.

Miller şi Libby fac schimb de priviri, apoi tânăra femeie încuviinţează din cap.

— Păi, ce-ar fi să mergem în altă parte? propune Phin. Stau chiar pe cealaltă parte a Tamisei. Am vin la rece. Şi o terasă. Şi două pisici umflate ca nişte perne.

Cei doi schimbă iarăşi o privire.

— N-o să vă omor, îi asigură Phin. Şi nici pisicile mele n-o s-o facă. Haideţi, o să vă povestesc totul de-a fir a păr.

Peste douăzeci de minute, Libby şi Miller îl urmează pe Phin la ieşirea dintr-un lift modern şi apoi pe un coridor cu pardoseală din marmură.

Apartamentul lui este chiar în capăt.

Luminile se aprind automat atunci când îi conduce din vestibul într-un salon cu glasvand şi în final, pe o terasă cu vedere spre fluviu.

Totul este deschis la culoare. O blană de oaie imensă acoperă spătarul unei canapele crem foarte lungi. Un aranjament extravagant de crini şi trandafiri stă într-o vază care n-ar fi nelalocul ei în showroomul Northbone Kitchens.

Phin apasă pe butonul unei telecomenzi ca să deschidă uşa terasei şi-i invită să se aşeze pe cele două canapele între care se află o măsuţă joasă. În timp ce-l aşteaptă să aducă vinul, Libby şi Miller se privesc uimiţi.

— Locul ăsta trebuie să valoreze vreo două milioane de dolari, spune jurnalistul.

— Cel puţin. Libby se ridică să admire priveliştea. Uite! Se vede casa! Suntem fix în dreptul ei!

Miller i se alătură.

— Ei bine, îmi închipui că nu-i o coincidenţă.

— Crezi că o supraveghează?

— Bineînţeles. Din ce alt motiv şi-ar fi ales un apartament poziţionat în felul ăsta?

— Ce părere ai despre el? îi şopteşte Libby.

Miller dă din umeri.

— Cred că e un pic…

— Ciudat?

— Da, un pic ciudat. Şi un pic…

În momentul acela Phin îşi face apariţia ţinând într-o mână o frapieră cu o sticlă de vin şi trei pahare, iar cu cealaltă mână strângând la piept o pisică. Pune frapiera pe masă şi face prezentările:

— Faceţi cunoştinţă cu Mindy, le spune ridicând lăbuţa pisicii în semn de salut. Mindy, ţi-i prezint pe Libby şi pe Miller.

Fără să-i bage în seamă, pisica încearcă să se smulgă din îmbrăţişarea lui.

— Foarte bine, îi zice Phin. Poartă-te ca o javră, vezi dacă-mi pasă. Apoi se întoarce spre ei: E preferata mea. Întotdeauna mă îndrăgostesc de fiinţe care nu mă pot suporta. De asta-s burlac. Deschide sticla şi le umple paharele. Sănătate! În cinstea revederilor!

După ce ciocnesc se lasă o tăcere apăsătoare.

— E o privelişte incredibilă, spune Miller în cele din urmă. De când stai aici?

— Nu de mult. De fapt, construcţia blocului s-a încheiat anul trecut.

— E extraordinar, nu-i aşa, că se află chiar peste apă de Cheyne Walk.

Phin dă din cap aprobator.

— Voiam să fiu pe-aproape atunci când aveai să te întorci, îi spune lui Libby.

O altă pisică persană vine pe terasă. Aceasta este obeză şi are ochi proeminenţi.

— Ah, iată-l şi pe domnul Buricul-Pământului, exclamă Phin. A prins de veste că am musafiri. Culege de jos felina uriaşă şi şi-o aşază în poală. El e Dick. I-am zis aşa pentru că era singura modalitate să mă asigur că mă aleg şi eu cu ceva[6].

Libby râde şi soarbe din pahar. În alte condiţii, ar fi fost o seară minunată: doi tipi drăguţi, o seară caldă de vară, o terasă superbă cu vedere la Tamisa, un pahar cu vin alb rece. În aceste condiţii însă, totul pare distorsionat şi vag ameninţător. Până şi pisicile.

— Aşadar, zice Miller, dacă ai de gând să ne povesteşti ce s-a întâmplat în casa de pe Cheyne Walk, o să ne ceri discreţie, sau pot să-mi fac treaba de jurnalist?

— Cum vrei.

— Pot să te înregistrez? întreabă Miller scoţându-şi telefonul din buzunarul de la spate.

— Sigur, îi răspunde Phin în timp ce mângâie motanul pe spinare. De ce nu? Nu mai am nimic de pierdut. Dă-i drumul.

Miller butonează telefonul o vreme. Libby observă că mâna îi tremură uşor, dându-i în vileag entuziasmul. Mai soarbe o gură de vin ca să-şi calmeze la rândul ei nervii. Apoi Miller pune telefonul pe masă şi spune:

— Deci. Ai zis că articolul meu e greşit de la un cap la altul. Putem porni de aici?

— Bineînţeles.

Motanul gras sare din poala lui Phin, care-şi scutură absent pantalonii de păr.

— În timp ce mă documentam pentru articol am dat peste un tip pe nume David Thomsen. Thomsen cu „e”.

— Da, era tatăl meu.

Libby vede un soi de uşurare plină de triumf inundând chipul lui Miller. Respirând adânc, el continuă:

— Şi mama ta – Sally?

— Da, Sally e mama mea.

— Şi Clemency…?

— Sora mea, da.

---

[6] În engleză (arg.), *dick* = „penis” (n. tr.).

— Şi al treilea cadavru…

— Era al tatei. Perfect. Ce păcat că nu te-ai prins de toate chestiile astea înainte să-ţi scrii articolul!

— Într-un fel, m-am prins, dar n-am putut să dau de niciunul dintre voi. V-am căutat luni de zile, însă n-am găsit nicio urmă. Ce s-a întâmplat cu voi?

— Păi, ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Habar n-am ce s-a ales de mama şi de Clemency.

— N-aţi păstrat legătura?

— Nici vorbă. Nu le-am mai văzut din adolescenţă. Din câte ştiu, mama trăieşte în Cornwall, şi presupun că acolo stă şi sora mea. Ridicând din umeri, îşi ia paharul de vin şi adaugă: Penreath. Sunt destul de sigur că stă la Penreath.

— Ah, face Miller. E o informaţie extrem de importantă, mersi!

— Cu plăcere. Frecându-şi mâinile, Phin îl îndeamnă: Întreabă-mă altceva! Întreabă-mă ce s-a întâmplat în noaptea când au murit toţi.

— Foarte bine. Ce s-a întâmplat atunci? În noaptea când au murit toţi?

Phin îi fixează cu o privire răutăcioasă, apoi se apleacă în faţă astfel încât gura să-i fie aproape lipită de microfonul jurnalistului.

— În primul rând, n-a fost sinucidere. A fost crimă.

37

Phin a fost plecat o săptămână. Mi-era teribil de greu să îndur absurditatea întregii situaţii în lipsa lui. Cu el în preajmă, fiecare drum la bucătărie conţinea posibilitatea de a-i vedea chipul, fiecare dimineaţă începea cu perspectiva unor întâlniri fugare. Fără el eram într-o casă întunecată plină de străini.

Iată însă că după o săptămână am auzit uşa de jos trântindu-se şi voci urcând din hol: Phin se întorsese. Sally era în spatele lui, adresându-i-se pe un ton ridicat lui David, care stătea cu braţele încrucişate pe burtă.

— *Nu* i-am spus eu să vină. Pentru numele lui Dumnezeu, e ultimul lucru pe care l-aş fi făcut! E deja destul de rău că stau eu pe capul lui Toni. Băiatul meu adolescent mai lipsea!

— De ce n-ai sunat? a vrut să ştie David.

— Mi-a zis că eşti la curent! De unde era să ştiu? Şi te-am sunat acum, nu?

— Am crezut c-a fost omorât. Am fost teribil de îngrijoraţi.

— *Îngrijoraţi?* Tu şi cu mai cine, în Paştele mă-sii?

— Noi, a spus David. Noi toţi. Şi te rog să nu mai foloseşti un asemenea limbaj în casa noastră.

— Phin mi-a zis că l-ai lovit.

— Ah, nu l-am *lovit,* ce Dumnezeu? A fost o palmă.

— I-ai dat o palmă?

— Fir-ar să fie, Sal, n-ai nicio idee, nici cea mai mică idee cum e să trăieşti cu copilul ăsta. E obraznic. Fură. Ia droguri. Se poartă urât cu ceilalţi locatari…

Sally şi-a ridicat mâna între ei.

— Ajunge. E un adolescent. E băiat bun, dar e adolescent, n-ai ce-i face.

— Asta o fi adevărat în viziunea ta cam jalnică. Dar restul lumii e de altă părere. N-are nicio scuză. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să mă port în halul ăsta când aveam vârsta lui. E diabolic.

Am văzut-o pe Sally prinzându-l pe Phin de umăr. I-am văzut maxilarul încleştându-se. Apoi a zis:

— Mâine vizitez un apartament. În Hammersmith. Două dormitoare. Putem începe să-i luăm pe copii cu rândul.

David o privea neîncrezător.

— Cum o să plăteşti chiria?

— Lucrez şi fac tot timpul economii.

— Ei, o să vedem. Dar, serios, nu cred că Phin e în siguranţă la tine. Eşti prea moale cu el.

— Nu sunt moale, David, sunt iubitoare. Ai putea să încerci şi tu chestia asta la un moment dat.

Sally a stat vreo două ore. Atmosfera era toxică. Birdie n-a coborât din camera ei, dar am auzit-o tuşind, oftând şi mergând de colo colo ostentativ. Când Sally a plecat în cele din urmă, Birdie s-a năpustit pe scări şi s-a aruncat în braţele lui David şoptindu-i melodramatic:

— Eşti bine, iubitule?

David a încuviinţat stoic.

— Sunt bine. Pe urmă, privindu-l fix pe Phin, şi-a îngustat ochii şi a rostit cuvintele care au marcat începutul transpunerii coşmarului în realitate: Lucrurile o să se schimbe pe-aici. Ţine minte.

Primul lucru care s-a schimbat a fost că Phin era încuiat în camera lui ori de câte ori David sau Birdie nu-l puteau supraveghea. Cumva, adulţii s-au aliat pentru a ne convinge că era o măsură firească, explicabilă, chiar benefică. „E pentru propria lui siguranţă”, aşa suna mantra.

I se permitea să iasă ca să facă duş, să lucreze în grădină, să ajute la bucătărie, să ia lecţii de vioară, să mănânce şi să participe la cursurile lui David.

Cum deja ne petreceam cea mai mare parte a timpului în camerele noastre, la început n-a fost atât de sinistru pe cât o sugerează descrierea. Privind în urmă, e foarte ciudată uşurinţa cu care copiii pot accepta cele mai bizare scenarii. Totuşi, văzută acum, în alb şi negru, situaţia este într-

adevăr şocantă.

Într-o zi, la scurt timp după ce Phin se întorsese cu mama lui, stăteam pe pat cu picioarele încrucişate şi citeam o carte pe care mi-o împrumutase el cu câteva săptămâni înainte. Am tresărit când l-am văzut în prag, pentru că era seara târziu şi presupuneam că uşa lui fusese deja încuiată pentru noapte.

— Cum…?

— Justin m-a adus sus după cină, mi-a explicat el. Întâmplător cu intenţie, a uitat să încuie uşa.

— Dragul de Justin, am zis. Ce-o să faci? N-o să fugi, nu?

— Nu. Acum n-are niciun rost. Mama se mută săptămâna viitoare în apartament, aşa că o să stau cu ea. Toată porcăria asta o să se termine.

Mă simţeam de parcă mi-ar fi tras un pumn în gât. Cu voce spartă, i-am replicat:

— Dar tatăl tău. O să te lase?

— Mă doare-n fund dacă mă lasă ori nu. Fac şaişpe ani în decembrie. Vreau să stau cu mama. N-are ce să-mi facă.

— Şi Clemency?

— Vine şi ea.

— Crez că şi tatăl tău cu Birdie o să se mute de-aici? După plecarea ta şi a lui Clemency?

A izbucnit într-un râs aspru.

— Nu, nici gând. S-a înfipt aici, toată casa se învârte în jurul lui.

S-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, Phin a reluat:

— Ţii minte noaptea aia? Când am urcat pe acoperiş? Când am luat acidul?

Am încuviinţat cu entuziasm. Cum aş fi putut să uit?

— Ştii că mai e un pătrăţel acolo.

— Un…?

— Un pătrăţel de acid. Tipul de la Kensington Market mi-a dat două doze. Am luat doar una.

Am lăsat informaţia să-mi pătrundă în creier.

— Vrei să spui…?

— Păi, toată lumea crede că-s încuiat cu şapte lacăte.

Fetele dorm. Nimeni n-o să urce acum. Ai putea să mergi jos şi să le spui tuturor că te culci, apoi să vii încoace cu un pahar de apă. Te aştept aici.

Evident, am făcut exact cum mi-a spus.

Am luat o pătură şi ne-am pus nişte pulovere. Eu am trecut primul prin chepeng, Phin mi-a dat apa, după care a venit şi el. Era iulie, dar aerul era umed şi răcoros. Phin a găsit săculeţul pe care-l lăsase într-un ghiveci. De fapt, nu voiam să iau drogul. Speram că-şi pierduse cumva toxicitatea în toate lunile acelea cât stătuse afară, pradă elementelor naturii. Speram că o rafală de vânt avea să-l ducă departe. Sau că Phin avea să-l pună la loc, zicând: „N-avem nevoie de asta. Ne avem unul pe celălalt."

Am măturat frunzele moarte de pe scaunele de plastic şi ne-am aşezat.

Phin şi-a pus pătrăţelul în palmă.

Cerul era extraordinar. Albastru regal, ambră arsă, roz aprins. Se reflecta perfect în apa fluviului. În depărtare strălucea Podul Battersea.

Am văzut că şi Phin privea cerul. Era altfel decât ultima oară când fuseserăm acolo. Phin era altfel. Mai gânditor, mai puţin rebel.

— Ce crezi c-o să faci când o să fii mare? m-a întrebat.

— Ceva legat de computere, i-am zis. Sau poate regie de film.

— Sau poate amândouă?

— Da, am spus încântat. Să fac filme cu ajutorul computerului.

— Cool.

— Şi tu?

— Vreau să trăiesc în Africa. Să fiu ghid de safari.

Am râs.

— De unde ţi-a mai venit şi asta?

— Am fost odată la un safari cu ai mei. Aveam şase ani. Am văzut nişte hipopotami făcând sex. Asta ţin minte cel mai bine. Şi-l mai ţin minte pe ghid, un englez teribil de cool. Îl chema Jason.

În momentul acela am sesizat în glasul lui o undă de

nostalgie care m-a făcut să mă simt mai aproape de el într-un mod pe care nu-l înţelegeam.

— Le-am spus părinţilor mei că asta voiam să fac în viaţă. Tata mi-a zis că n-o să mă îmbogăţesc niciodată conducând turişti prin savană într-un Land Rover. De parcă banii ar fi tot ce contează... Oftând, a aruncat o privire la pătratul de hârtie din palmă. Deci, îi dăm drumul?

— Doar o bucăţică, i-am zis. Puţin, puţin de tot.

Următoarele două ore s-au desfăşurat ca un vis frumos. Am privit cerul până când toate culorile s-au unit într-un negru profund. Am rostit aiureli nemaipomenite despre sensul existenţei. Am râs până ne-a luat sughiţul.

La un moment dat, Phin a spus:

— Trebuie să vii pe la mine când mă mut la Hammersmith. Trebuie să vii şi să stai o vreme.

— Da. Da, mi-ar plăcea mult.

Peste câtva timp l-am întrebat:

— Ce-ai face dacă te-aş săruta?

Phin a râs şi a râs şi a râs până când s-a înecat şi a început să tuşească. Nu mai putea de bucurie, iar eu îl priveam cu un zâmbet orb, încercând să-i descifrez reacţia.

— Zău, am insistat. Ce-ai face?

— Te-aş arunca de pe acoperişul ăsta, mi-a zis, încă zâmbind. Răsfirându-şi degetele, a adăugat: Fleaşc!

M-am străduit să râd. Amuzant, n-am ce zice!

Apoi mi-a spus:

— Hai s-o întindem de-aici.

— Încotro?

— O să-ţi arăt. Vino după mine.

Şi m-am dus după el. Cât de prost puteam să fiu! L-am urmat pe palierul mansardei, afară pe geam, apoi în jos pe latura casei într-o cascadorie oribilă care mi-a adus tot conţinutul stomacului în gât.

— Ce faci? îl tot întrebam în timp ce unghiile mele săpau în cărămidă, iar pantalonii mi se sfâşiau la contactul cu colţurile de zidărie. Unde mergem?

— E ruta mea secretă! mi-a zis, privindu-mă cu ochi răvăşiţi. Mergem la Tamisa! Nimeni n-o să ştie!

Când am aterizat pe iarbă sângeram în trei locuri, însă nu-mi păsa. L-am urmat când a trecut printr-o poartă de existenţa căreia habar n-aveam, în capătul grădinii noastre. Dintr-odată, ca în Narnia, eram în grădina altcuiva, iar apoi Phin m-a luat de mână şi m-a tras după două colţuri, prin bezna magică din Chelsea Embankment, peste patru benzi de circulaţie până pe malul fluviului. Acolo mi-a dat drumul la mână. Preţ de o clipă am rămas neclintiţi, unul lângă celălalt, privind viermii aurii şi argintii care se zvârcoleau la suprafaţa apei. Mă uitam la Phin, care era mai frumos ca oricând în lumina aceea întunecoasă, mişcătoare.

— Nu te mai holba la mine, mi-a zis.

Tot ce-am făcut a fost să-l privesc şi mai atent.

— Vorbesc serios. Nu te mai holba!

Nu eram în stare să-l ascult.

Atunci m-a împins, cu ambele mâini, m-a împins tare în apa neagră, şi apoi eram dedesubt, cu urechile pline de bule de aer, şi hainele mi s-au îngreunat şi mi s-au lipit de piele, şi am încercat să ţip, dar în loc de asta am înghiţit apă, şi mâinile mele au încercat să găsească malul, şi picioarele mele au lovit un neant dens şi cleios. Şi apoi ochii mi s-au deschis şi am văzut chipuri: o constelaţie de feţe înnegrite rotindu-se în jurul meu, şi am încercat să le vorbesc, am încercat să le cer ajutor, dar s-au întors, şi apoi urcam, cu o durere cumplită la încheietură, chipul lui Phin deasupra mea, trăgându-mă pe treptele de piatră şi pe mal.

— Nebunule, mi-a spus râzând, de parcă eu aş fi ales să cad în Tamisa, de parcă totul fusese o glumă.

L-am împins.

— Jigodie! am ţipat, iar vocea mea, care încă nu se schimbase, era ascuţită, de nesuportat. Jigodie nenorocită!

Am trecut ca o furtună pe lângă el, peste patru benzi de circulaţie, atrăgându-mi claxoane furioase, şi am alergat până la uşa casei.

Phin m-a urmărit şi m-a ajuns din urmă gâfâind.

— Ce dracu' faci?

Ar fi trebuit să mă opresc în acel moment. Ar fi trebuit să respir adânc, să evaluez situaţia şi să iau altă decizie. Dar

eram atât de furios, nu doar din cauză că fusesem împins în apa îngheţată şi mizerabilă a Tamisei, ci mai ales din cauza anilor în care Phin fusese când cald, când rece cu mine, dându-mi o fărâmă de atenţie când avea interesul şi ignorându-mă complet în restul timpului. M-am uitat la el, şi era uscat şi frumos, iar eu eram ud şi urât; m-am răsucit şi am apăsat ferm butonul soneriei.

Mă privea fix. Părea să delibereze dacă să rămână ori să fugă. În clipa următoare însă, uşa s-a deschis şi David a apărut în prag. S-a uitat de la mine la Phin şi iar la mine, umerii i s-au ridicat, gura i s-a strâns, arăta ca un animal în cuşcă pe punctul de a sări la atac. Scrâşnind din dinţi, cu o voce tunătoare, a spus doar atât:

— Intră acum înăuntru!

Phin s-a întors şi a luat-o la fugă, dar tatăl lui era mai înalt şi mai bine antrenat decât el; l-a prins înainte să ajungă la colţul străzii şi l-a trântit la pământ. Priveam înspăimântat, cu dinţii clănţănindu-mi în ţeasta de copil, cu braţele strânse în jurul trupului.

Chiar atunci, mama s-a ivit la uşă.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? m-a întrebat, uitându-se peste creştetul meu. Ce-aţi făcut?

— Phin m-a împins în Tamisa, m-am bâlbâit printre dinţii care mi se ciocneau cu zgomot.

— Doamne sfinte, a murmurat ea trăgându-mă în casă. Doamne sfinte! Hai, intră, scoate-ţi hainele. Ce naiba…

N-am intrat şi nu mi-am scos hainele. Am rămas în prag, uitându-mă cum David îşi trăgea fiul pe trotuar de parcă ar fi fost o pradă abia vânată.

„Asta e deci”, mi-am zis. „Asta e.”

38

Miercuri dimineaţă, după două nopţi într-o pensiune fără pretenţii şi o traversare agitată a ultimei părţi din Canalul Mânecii, Lucy închiriază o maşină la Portsmouth şi porneşte spre Londra.

Era iarnă când a plecat din Anglia, şi în mintea ei acolo e mereu frig, copacii sunt mereu golaşi, oamenii sunt mereu înfofoliţi ca să se apere de vremea neprielnică. Însă Anglia trece printr-o vară lungă şi fierbinte; străzile sunt pline de oameni bronzaţi şi fericiţi în pantaloni scurţi şi cu ochelari de soare, trotuarele sunt acoperite de mese, fântânile colcăie de copii, iar în faţa magazinelor au fost instalate şezlonguri.

Stella se uită pe geam ţinându-l pe Fitz în poală. Ea n-a ieşit niciodată din Franţa. N-a fost niciodată mai departe de Coasta de Azur. Scurta ei viaţă s-a derulat în întregime pe străzile Nisei, între Casa Albastră, apartamentul lui Mémé şi grădiniţă.

— Cum ţi se pare Anglia? o întreabă Lucy privind-o în retrovizor.

— Îmi place. Are culori frumoase.

— Culori frumoase, zici?

— Da. Copacii sunt extra verzi.

Lucy zâmbeşte. Marco, pe post de copilot, îi indică traseul spre autostradă sugerat de Google Maps.

Trei ore mai târziu, Londra apare sub forma unui şir de vitrine sărăcăcioase.

Îl observă pe Marco întorcându-se să se uite pe geam; se aşteaptă să vadă Palatul Buckingham şi Big Ben, dar n-are parte decât de Dixie Fried Chicken şi nişte magazine de electrocasnice la mâna a doua.

În cele din urmă trec fluviul şi-i întâmpină o zi splendidă: Tamisa străluceşte diamantin în soare, casele de pe Cheyne Walk sunt absolut impresionante în lumina aceea.

— Am ajuns, îl anunţă pe Marco. Aici e.

— Care dintre ele? întreabă el nevenindu-i să creadă.

— Aceea, îi spune arătând spre numărul şaisprezece.

Tonul ei e lejer, dar inima îi bate dureros la vederea casei.

— Cea cu panoul în faţa uşii?

— Da, confirmă Lucy, preocupată să găsească un loc de parcare.

— E mare!

— E mare, într-adevăr.

Totuşi, în mod bizar, acum, privind-o cu ochi de adult, i se pare mai mică. În copilărie credea că e un palat. Acum poate să vadă că e doar o casă. O casă superbă, dar nimic mai mult.

Lămurită că n-are nicio şansă de a găsi un loc în apropiere ca să lase maşina, o ia spre celălalt capăt al King's Road, într-o zonă din World' End unde trebuie să-şi descarce o aplicaţie pe telefon ca să poată parca.

Sunt treizeci de grade, e la fel de cald ca în sudul Franţei.

Când ajung pe Cheyne Walk, sunt toţi lac de sudoare, iar câinele gâfâie.

Panoul de lemn e încuiat cu un lacăt. Se înşiră în faţa lui şi studiază clădirea.

— Eşti sigură că aici e? o întreabă Marco. Dar cum e posibil ca cineva să locuiască aici?

— Acum nu locuieşte nimeni. Dar o să intrăm şi o să-i aşteptăm pe ceilalţi să sosească.

— Cum o să intrăm?

Lucy trage aer în piept şi spune:

— Veniţi după mine.

39

Libby se trezeşte a doua zi scăldată de razele soarelui. Îşi plimbă mâna pe podea, lângă pat, apoi pe noptieră în căutarea telefonului. Nu e acolo. Evenimentele din noaptea trecută i se învălmăşesc în minte într-o ceaţă deasă. Se ridică rapid şi priveşte în jur. Se află într-o cameră mică, zugrăvită în alb, pe un pat din lemn foarte jos cu o saltea enormă. Tot acolo e şi Miller.

Îşi ridică instinctiv cearşaful până la gât înainte de a-şi da seama că e îmbrăcată; poartă bluza şi lenjeria de aseară. Îşi aminteşte vag că şi-a dat jos pantalonii scurţi în timp ce Miller era la baie şi s-a ascuns sub pătură. Îşi aminteşte vag că şi-a frecat dinţii cu pastă; încă îi mai simte gustul. Îşi aminteşte vag o mulţime de lucruri.

E în apartamentul lui Phin.

E în pat cu Miller.

Amândoi sunt îmbrăcaţi şi dorm unul cu capul la picioarele celuilalt.

Aseară, Phin le-a tot umplut paharele de vin. Şi a insistat, până dincolo de limita firescului, ca ei să rămână peste noapte.

— Nu pleca, îi spusese. Te rog. De-abia te-am găsit. Nu vreau să te pierd iar.

— N-o să mă pierzi. Suntem practic vecini, uite!

Arătase peste fluviu la şirul de case elegante între care se afla numărul şaisprezece.

— Vă rog, se pisicise el bătând din genele atât de lungi, încât îi atingeau sprâncenele perfect pensate. O să fie mai bine decât să dormiţi pe saltelele alea ponosite. Haideţi! O să vă fac un mic dejun delicios! Am avocado. Asta vă place vouă, milenialilor, nu?

— Eu prefer ouăle, spusese Miller.

— Eşti milenial? ripostase Phin privindu-l răutăcios cu ochii mijiţi.

— La mustaţă. Dar am ratat momentul de glorie al avocadoului.

Libby se uită la ceasul de pe noptieră şi-şi dă seama că, dacă pleacă în opt minute, poate să ajungă la serviciu la nouă. Oră târzie pentru ea, dar acceptabilă din perspectiva telefoanelor şi a clienţilor care ar putea să-şi facă apariţia.

Îşi pune pantalonii scurţi şi coboară din patul jos.

Miller se foieşte.

Îi aruncă o privire.

Observă un fragment de tatuaj pe braţul lui, acolo unde s-a ridicat mâneca tricoului. Nu suportă tatuajele, ceea ce nu-i măreşte deloc şansele de a-şi găsi un partener de viaţă în vremurile astea. Dar Miller e drăguţ, nu poate să nu remarce. Blând şi sexy.

Îşi mută privirea de la silueta lui adormită şi se duce în vârful picioarelor în baia pe care-şi aminteşte vag că a folosit-o azi-noapte. Imaginea din oglindă arată destul de bine. Brushingul din dimineaţa precedentă a rezistat tuturor aventurilor din ultimele două zile. Îşi freacă iarăşi dinţii cu pastă şi se clăteşte cu apă de la robinet. Îşi prinde părul într-o coadă de cal şi se dă cu deodorantul găsit în dulăpiorul din baie.

Când se întoarce în dormitor, Miller e treaz.

— Bună dimineaţa, îi spune zâmbitor.

Îşi întinde braţele deasupra capului, astfel că Libby îi poate vedea tatuajul în întregime. E o chestie celtică. Ar fi putut fi mai rău.

— Trebuie să plec, îi spune luându-şi geanta.

— Unde?

— La muncă.

— Dumnezeule, chiar faci asta? Nu crezi că şefa ta ţi-ar da liber până la prânz?

Libby ezită. Bineînţeles că şefa i-ar da liber, însă ea nu funcţionează aşa. O irită până şi numai să se gândească la asta.

— Nu, îi răspunde într-un final. Vreau să mă duc. Am o zi plină, am întâlniri fixate cu nişte clienţi.

— Nu vrei să dezamăgeşti pe nimeni?

— Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni.

Miller aruncă de pe el cearşaful, dezvăluind că poartă

nişte boxeri roşu cu albastru şi are picioare solide de rugbist.

— Păi atunci, dă-mi treizeci de secunde şi vin cu tine.

— Ştii cumva pe unde mi-e telefonul?

— N-am nicio idee, îi spune el dându-se jos din pat şi trăgându-şi pantalonii.

Părul îi e ciufulit. Şi barba îi e ciufulită. Libby îşi înăbuşă un zâmbet.

— Ai de gând să te uiţi în oglindă?

— Ar trebui? o întreabă, nepărând să înţeleagă.

Tânăra femeie îşi aminteşte cât e ceasul şi decide să nu mai piardă vremea.

— Nu. Arăţi bine. Hai să ne găsim telefoanele şi s-o întindem de-aici.

Pune mâna pe clanţă şi-o apasă. Uşa nu se deschide. Apasă iar. Din nou, nimic. Mai apasă de patru ori.

Apoi se întoarce spre Miller şi-i spune:

— E încuiată.

40

David l-a ţinut încuiat pe Phin timp de o săptămână după noaptea în care m-a împins în fluviu. O săptămână întreagă. Într-un fel mă bucuram, pentru că nu m-aş fi putut uita în ochii lui Phin. Mă împinsese în Tamisa, dar ceea ce făcusem eu fusese mult, mult mai rău.

Sufeream. Sufeream de remuşcări, de regrete, de furie, de neputinţă şi de dor. Mâncarea i se aducea în cameră şi i se permitea să meargă la toaletă de două ori pe zi, când David aştepta în faţa uşii cu braţele încrucişate pe burtă ca un paznic răuvoitor.

În acele zile, atmosfera din casă era greoaie şi imposibil de descifrat. Totul pornea de la David. Radia o energie întunecată teribilă şi toţi evitau să-l supere, inclusiv eu.

Într-o după-amiază, pe când sortam plante cu Justin, am aruncat o privire spre fereastra lui Phin din spatele casei.

— Ţi se pare în regulă că David îl ţine pe Phin încuiat?

Justin a dat din umeri.

— Ar fi putut să te omoare, amice. Ai fi putut să te îneci.

— Da, ştiu. Dar nu m-a omorât. Nu m-am înecat. Pur şi simplu… nu e în regulă.

— Ei bine, probabil că eu n-aş fi făcut aşa, dar n-am copii, nu ştiu cum e. Îmi închipui că David îşi „face datoria”, atâta tot.

A schiţat semnul ghilimelelor în aer când a rostit cuvintele respective.

— Îşi face datoria? m-am mirat. Ce vrei să spui?

— Păi, ştii tu, i se pare că trebuie să aibă un control deplin asupra celor mai mici detalii.

— Îl urăsc, am zis, simţind că emoţia era pe cale să mă copleşească.

— În cazul ăsta suntem doi.

— De ce nu pleci?

S-a uitat întâi la mine, apoi la uşa din spate.

— Am de gând, mi-a şoptit. Dar să nu zici nimănui, da?

Am încuviinţat din cap.

— E o mică fermă. În Ţara Galilor. O femeie pe care am cunoscut-o la piaţă mi-a vorbit despre ea. Caută pe cineva care să amenajeze o grădină de ierburi aromatice. O să fie ca aici, masă şi casă gratis, dar fără un stăpân care să-şi vânture puţa ca pe o sabie tot timpul, mi-a zis privind cu subînţeles către casă.

Am zâmbit. „Stăpân care-şi vântură puţa ca pe o sabie". Îmi plăcea.

— Când pleci?

— În curând. Foarte curând. Dintr-odată, ca şi cum tocmai i-ar fi venit ideea, m-a întrebat: N-ai vrea să vii cu mine?

Am clipit şocat.

— În Ţara Galilor?

— Da. În Ţara Galilor. Ai putea fi în continuare micul meu ucenic.

— Dar n-am decât paisprezece ani.

Fără să facă vreun comentariu, a dat din cap şi şi-a văzut mai departe de plantele lui.

Abia mai târziu am înţeles ce voise să-mi spună. Nu mă invita în Ţara Galilor ca să fiu micul lui ucenic; nu mă invita pentru că avea nevoie de mine. Mă invita deoarece credea c-aş fi fost mai în siguranţă acolo decât în propria casă.

Justin a dispărut peste două zile. N-a spus nimănui ce intenţii avea şi a plecat atât de devreme, încât nici măcar David nu se trezise. Cum, după tot ce se întâmplase cu Phin, învăţasem să nu vorbesc mai mult decât era cazul, n-am menţionat nimănui despre mica fermă din Ţara Galilor. Aveam impresia că Justin nu voia să se ştie unde se ducea. În ziua aceea am intrat în camera lui. Venise cu foarte puţine lucruri, şi plecase cu încă şi mai puţine. M-am apropiat de pervaz, unde erau înşirate cărţile lui. *Manualul Modern de Vrăjitorie şi Farmece. Wicca*[7] *pentru începători.*

---

[7] Wicca sau wiccanismul este o mişcare religioasă bazată pe „străvechea religie păgână", cu elemente de şamanism, druidism şi mitologie greco-romană, nordică, slavă şi celtică (n. tr.).

Manualul wicca de vrăji pentru plante medicinale.

Eram sigur că mi le lăsase anume.

M-am uitat pe hol şi, asigurându-mă că nu era nimeni prin preajmă, am ascuns cărţile sub pulover.

Eram pe cale să plec când atenţia mi-a fost atrasă de ceva ce se afla pe noptieră. Ceva mic, cu blană. Întâi am crezut că era un şoarece mort, dar la o inspecţie mai atentă mi-am dat seama că era o lăbuţă de iepure prinsă de un lanţ. Aveam o idee vagă că trebuia să poarte noroc, la fel ca trifoiul cu patru foi.

Am vârât-o iute în buzunar şi am fugit în camera mea, unde am ascuns totul sub saltea.

Întotdeauna am sperat c-o să primesc veşti de la Justin.

După ce cadavrele au fost descoperite, în timp ce poliţiştii îşi efectuau ancheta şi încercau să-i găsească pe „copiii dispăruţi în condiţii tragice" ai familiei Lamb, am tot aşteptat ca Justin să apară la ştirile de la ora şase ca să vorbească despre perioada cât a stat la noi, despre faptul că David Thomsen obişnuia să-şi încuie fiul adolescent şi să le spună tuturor ce să poarte, ce aveau şi ce n-aveau voie să facă.

De atunci l-am căutat pe Google de multe ori, dar n-am găsit nicio urmă, nicăieri. Îmi închipui că fie a murit, fie a emigrat într-un loc obscur şi izolat, fie a hotărât să păstreze tăcerea şi să nu se implice, deşi ştia ce se întâmplase. Oricare ar fi adevărul, în secret eram uşurat. Pe de altă parte, îmi era dor de el. La început nu-mi plăcuse, dar se dovedise a fi cea mai mică dintre problemele mele.

Timpul a trecut repede. Vara a făcut loc toamnei, apoi iernii. Mă ocupam de grădina lui Justin, încurajat de David, pentru care această activitate se potrivea cu ideologia lui. Copiii trebuiau să muncească sârguincios făcând lucruri folositoare. Nu trebuiau să deprindă aptitudini care să-i ducă spre căile malefice ale capitalismului. Habar n-avea de cărţile de sub patul meu sau de aptitudinea foarte

specială pe care o dezvoltam. În fiecare seară îi aduceam persoanei care era la rând la bucătărie mănunchiuri de busuioc şi mentă, gest pentru care eram felicitat. Birdie chiar mi-a pregătit o baie caldă la un moment dat, când m-a văzut stând în ploaie ca să acopăr nişte răsaduri delicate.

— Faci treabă bună, mi-a spus întinzându-mi un prosop pe când urcam scările. David e foarte mulţumit de tine.

„David e foarte mulţumit de tine” Aş fi vrut s-o muşc, ca un câine.

După cum era de aşteptat, Sally nu obţinuse apartamentul din Hammersmith şi dormea tot pe canapeaua din Brixton; acum spunea că avea de gând să se mute în Cornwall.

A apărut într-o seară, cu Phin şi Clemency după ea, cu trei ore întârziere după ce-i dusese la petrecerea unei prietene unde în mod clar băuse din greu. Mai văzusem adulţi beţi de multe ori, pe vremea când părinţii mei erau încă sociabili şi dădeau petreceri în fiecare weekend. Dar nu sunt sigur că am văzut vreodată pe cineva atât de beat cum era Sally în seara aceea.

— Nu-mi vine să cred, l-am auzit pe David spunând pe un ton mânios. Nu-mi vine să cred că-ţi închipui că cineva i-ar lăsa pe copiii ăştia să stea cu tine. Uită-te în ce hal eşti!

— Tu vorbeşti? i-a replicat Sally. Uită-te în ce hal eşti tu! Cine te crezi? Eşti jalnic. Jalnic. Tu şi urâta aia. Şi cine ştie cu cine ţi-o mai tragi? Cine ştie?

L-am văzut pe David încercând s-o mâne spre uşă. Îmi dădeam seama că voia din tot sufletul s-o lovească şi se străduia din răsputeri să se abţină.

Atunci însă s-a ivit mama.

— Îţi fac o cafea, a spus atingând-o pe Sally pe umăr şi aruncându-i lui David o privire de avertizare. Haide, totul o să fie bine.

Ca şi când n-aş fi fost la curent cu drama în plină desfăşurare, am intrat în bucătărie peste câteva clipe.

— Vreau doar să-mi iau nişte apă, am zis, deşi nimănui nu-i păsa.

M-am prefăcut că plec, dar m-am ascuns după uşa

cămării. Sally plângea pe tăcute, apăsându-şi o batistă pe faţă. Am auzit-o spunând:

— Te rog, ai grijă de ei. Te rog, ai grijă de ei în locul meu. Nu ştiu dacă voi fi vreodată în stare să… Restul cuvintelor ei au fost înghiţite de sirena unui vas care trecea pe fluviu. Sunt atât de îngrijorată! Phin mi-a povestit cum a fost încuiat în cameră. Înţeleg că a făcut un lucru rău, desigur. La o adică, Dumnezeule, ştiu că Henry ar fi putut să moară. Dar e atât de… dur? Nu-i aşa? Să încui un copil în felul ăsta? E un tip atât de dur…

— Ştii cum e David, i-a zis mama. Ăsta e modul lui de a ţine totul laolaltă. El ne-a salvat, Sally. Chiar a făcut-o. Înainte de venirea lui mi se părea că viaţa n-are niciun rost. Dar acum mă trezesc în fiecare dimineaţă fericită de existenţa pe care o duc. Mulţumită de mine însămi. Nu iau nimic de la planetă. Nu jefuiesc pământul. Nu contribui la încălzirea globală. Copiii mei nu vor ajunge să stea la nişte birouri acoperite cu sticlă şi să ia bani de la săraci. Îmi pare rău că David n-a intrat în vieţile noastre mult mai devreme.

41

Libby bate cu pumnii în uşă. Miller i se alătură, însă e o uşă solidă, ignifugă. Jurnalistul se duce la fereastră ca să vadă dacă pot scăpa pe acolo, dar e închisă ermetic, şi solul se află la zece etaje mai jos.

Îşi caută iar telefoanele peste tot, însă nu reuşesc să dea de ele.

După o jumătate de oră încetează să mai bată şi se aşază înfrânţi pe podea, cu spinările lipite de piciorul patului.

— Acum ce facem? vrea să ştie Libby.

— Hai să mai stăm jumătate de oră, după aia o să încerc s-o dobor.

— De ce nu încerci s-o dobori acum?

— Nu-s atât de puternic pe cât par. M-am accidentat la spate demult, aşa că trebuie să am grijă.

— Zece minute, acceptă ea.

— Bine, zece minute.

— Oare ce planuri are cu noi?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Crezi c-o să ne omoare?

— Ah, mă îndoiesc.

— Şi atunci de ce ne-a încuiat aici?

— Din întâmplare, poate?

Libby îl priveşte nevenindu-i să creadă.

— Doar nu crezi aşa ceva, nu?

Ceasul arată că e ora 7.37. Tot mai calculează cât o să întârzie la serviciu când răsună o bătaie în uşă care-i face să tresară şi să se îndrepte de spate. Apoi se aude o voce. E Phin, care vorbeşte cu una dintre pisicile lui. Se reped amândoi la uşă şi încep iarăşi s-o izbească violent cu pumnii.

Peste câteva clipe se deschide, iar Phin îşi vâră capul înăuntru.

— Vai, Doamne, exclamă ducându-şi mâna la gură. Vai, Doamne! Îmi pare atât de rău! Sufăr de somnambulism, e absolut îngrozitor. Mi s-a întâmplat să intru peste musafirii

mei – ba chiar am încercat să urc în patul unuia o dată. Aşa că v-am încuiat înainte să mă duc la culcare. Iar azi-dimineaţă, când m-am trezit – la o oră imposibilă –, m-am hotărât să ies să alerg. Am uitat complet de voi. Ah, ce rău îmi pare! Haideţi acum, veniţi să luăm micul dejun.

— N-am timp, am întârziat la muncă, îi spune Libby.

— Ei, sună-i şi spune-le ce-ai păţit! Sunt sigur c-au să înţeleagă. Haide, am suc de portocale şi tot restul. Şi azi e o vreme minunată. Putem să mâncăm pe terasă. Vă rog!

Se pisiceşte iarăşi, la fel cum a făcut în ajun. Libby se simte prinsă în capcană.

— De ce nu ne-ai spus aseară? De ce nu ne-ai spus c-o să ne încui? Sau de ce nu ne-ai zis să încuiem noi pe dinăuntru?

— Era foarte târziu, şi eram foarte beat şi foarte prost.

— Ne-ai speriat cumplit, să ştii. Eram îngrozită.

Libby simte cum tensiunea ultimelor momente începe să se disipeze.

— Vă rog să mă iertaţi, suspină el. Sunt un idiot. Nu m-am gândit. Dormeaţi, şi n-am vrut să vă trezesc. Pur şi simplu am încuiat, fără să-mi dau seama. Haideţi să mâncaţi ceva.

Libby şi Miller fac schimb de priviri. Înţelegând că el ar vrea să rămână, tânăra femeie dă din cap aprobator.

— Bine, dar numai o gustare rapidă. Şi, Phin?

— Da, răspunde el bătând iarăşi din gene.

— Unde-s telefoanele noastre?

— Cum, nu sunt în camera voastră?

— Nu. Nici al meu, nici al lui Miller.

— Păi, trebuie să le fi lăsat afară seara trecută. Hai să le căutăm.

Îl urmează pe coridor până în camera de zi.

— Oh, face el vesel. Aici erau. Le-aţi pus la încărcat în bucătărie. Trebuie să fi fost foarte, foarte beţi aseară ca să fim atât de organizaţi. Mergeţi pe terasă şi luaţi loc, vă aduc imediat micul dejun.

Se aşază unul lângă altul pe canapea. Soarele străluceşte pe cealaltă parte a fluviului, reflectându-se în ferestrele

caselor de pe Cheyne Walk. Libby îl simte pe Miller trăgându-se mai aproape de ea.

— Nu cred nicio iotă, îi şopteşte la ureche. Povestea cu „eram beat, aşa că v-am încuiat în cameră fără să vă zic” e o goangă, la fel cum e şi faza cu mobilele puse la încărcat. Oi fi fost eu beat aseară, dar ţin minte c-aveam telefonul în mână când am mers la culcare. Miroase de la o poştă.

— Ştiu, murmură ea. E ceva ce nu se leagă.

Îşi aprinde telefonul şi-o sună pe Dido, însă apelul ajunge la căsuţa vocală, aşa că-i lasă un mesaj:

— E o poveste lungă, dar sunt încă în Chelsea. Ai putea s-o rogi pe Claire să-i primească pe soţii Morgan la zece? Are toate detaliile. Şi cele mai noi oferte de preţ sunt în sistem. Trebuie doar printate. O să vin înainte de următoarea întâlnire, promit. Îmi pare rău, o să-ţi explic totul când ne vedem. Şi dacă nu ajung până la zece jumate, sună-mă. Dacă nu răspund – se uită repede în spate, unde-l vede pe Phin la blatul din bucătărie, tăind pâine –, sunt în Battersea, într-un bloc aflat fix vizavi de casă. OK? Nu ştiu ce număr are clădirea, dar sunt cam la etajul zece. Ne vedem curând. Îmi cer scuze. Pa!

Pune capăt apelului şi se uită la Miller, care îi zâmbeşte cu tandreţe.

— O să am grijă să nu păţeşti nimic. O să mă asigur că ajungi la muncă pentru următoarea întâlnire. Vie şi nevătămată. Bine?

Inundată de un val de afecţiune, îi zâmbeşte la rândul ei şi dă din cap a confirmare.

Phin îşi face apariţia cu o tavă pe care o aşază între ei. Omletă, avocado zdrobit presărat cu seminţe, un teanc de felii de pâine cu secară prăjite, o bucată de unt şi o carafă cu suc de portocale de la gheaţă.

— Ei, ce părere aveţi? le spune întinzându-le câte o farfurie.

— E grozav, exclamă Miller frecându-şi mâinile, după care începe să-şi umple farfuria cu felii de pâine.

— Cafea? Ceai?

Libby cere cafea peste care toarnă puţin lapte. Ia o felie

de pâine, însă constată că n-are poftă de mâncare.

Se uită la Phin. Ar vrea să-l întrebe ceva despre povestea pe care le-a spus-o aseară, dar nu-i e foarte clar ce; subiectul se mişcă încontinuu la marginea minţii ei. Ceva legat de o femeie pe nume Birdie care cânta la vioară. Ceva legat de o pisică. Ceva legat de o listă de reguli şi un sacrificiu păgân şi ceva foarte, foarte grav legat de Henry. Însă totul este atât de vag, încât e ca şi cum Phin nu le-ar fi spus nimic. În cele din urmă ia cuvântul:

— Ai vreo poză cu voi toţi când eraţi copii?

— Nu, îi răspunde el cerându-şi parcă scuze. Nici măcar una. Nu uita, nu era nimic în casă când am plecat. Tata a vândut tot, până la ultimul mărunţiş. Şi ce n-a vândut a dus la magazinele de caritate. Dar… Face o pauză, apoi reia: Ţineţi minte cântecul ăla din anii optzeci… Nu, sigur că nu, sunteţi mult prea tineri. Dar era un cântec interpretat de o trupă pe nume Original Version. A stat săptămâni întregi pe primul loc în topuri în vara de dinainte de mutarea noastră în casă. Birdie, femeia despre care v-am vorbit aseară, a fost membră a trupei o vreme. Atât Birdie, cât şi Justin. Iar videoclipul a fost filmat pe Cheyne Walk. Vreţi să-l vedeţi?

Libby rămâne fără aer. În afară de poza părinţilor ei în ţinute de seară din articolul publicat de Miller în *The Guardian,* până acum n-a mai avut nicio posibilitate de a vedea locul care i-a marcat într-atât viaţa.

Se duc în camera de zi, unde Phin îşi conectează telefonul la televizorul uriaş cu ecran de plasmă. Lansează o căutare pe YouTube, apoi apasă pe „play”.

Libby recunoaşte imediat piesa. Niciodată n-a ştiut cum se cheamă ori cine cântă, însă o ştie foarte bine.

La începutul clipului, trupa cântă pe malul fluviului. Toţi membrii ei sunt îmbrăcaţi la fel, în pantaloni de tweed, bretele, şepci şi bocanci. Sunt mulţi, vreo zece, dintre care două femei; una cântă la vioară, cealaltă, la un fel de tobă.

— Acolo, spune Phin oprind derularea înregistrării şi arătând spre televizor. Aceea cu părul lung e Birdie.

Libby se uită atent la femeia de pe ecran. O făptură sfrijită, cu bărbia abia conturată şi o expresie serioasă. Îşi

ţine vioara strâns la nivelul gâtului şi priveşte imperios spre cameră.

— Asta e Birdie?

Nu poate s-o asocieze pe femeia aceea fragilă, deloc impresionantă cu bestia sadică din povestea pe care le-a spus-o Phin aseară.

Phin încuviinţează din cap.

— Da. O jigodie de o răutate incredibilă.

Porneşte iarăşi clipul. Trupa e acum în interior, într-o casă splendidă cu tablouri în ulei şi mobilă barocă, tronuri cu catifea roşie, săbii strălucitoare, lambriuri lustruite, draperii somptuoase, capete de elan, vulpi împăiate şi candelabre de cristal. Camera de filmat îi urmăreşte pe cântăreţi prin casă în timp ce pozează pe o scară bogat ornamentată, se năpustesc pe coridoarele lambrisate, se duelează cu săbiile, probează un coif de cavaler şi călăresc tunul din grădină, în cele din urmă ajungând în faţa unui şemineu imens în care ard o mulţime de lemne.

— Doamne, ce frumos era! murmură Libby.

— Nu-i aşa? Şi javra aia a distrus totul împreună cu taică-meu.

Privirea lui Libby se întoarce la ecran. Zece tineri, o casă plină de viaţă, şi bani, şi energie, şi căldură.

— Nu înţeleg cum s-a ajuns acolo unde s-a ajuns.

42

Soarele după-amiezii e încă fierbinte când Lucy, copiii şi câinele se îndreaptă spre blocul din spatele casei de la numărul şaisprezece de pe Cheyne Walk. Traversează rapid spaţiul verde până la uşa şubredă din spate, apoi, într-o tăcere deplină, trec prin zona cu copaci până pe peluza îngălbenită de vremea caniculară.

Tânăra femeie observă cu surprindere că uşa din spate a casei e descuiată. Un ochi de geam e spart, iar spărtura pare recentă. Un fior îi străbate şira spinării.

Îşi vâră mâna atentă să nu se taie şi răsuceşte mânerul pe dinăuntru. Răsuflă uşurată când uşa se deschide: nu va trebui să se caţăre pe zidul lateral până pe acoperiş.

— Mă sperie, şopteşte Stella urmând-o în casă.

— E destul de înspăimântător, confirmă Lucy.

— Ba e grozav, spune Marco trecându-şi mâna peste un calorifer imens şi uitându-se în jur.

În timp ce-i conduce pe copii prin casă, Lucy are impresia că niciun ghemotoc de praf, nicio pânză de păianjen n-au fost clintite de când a fost ea aici ultima oară. E ca şi când ar fi intrat în stază, aşteptând-o pe ea să se întoarcă. Mirosul de praf şi igrasie e şi el familiar. Modul în care lumina străbate ca o lamă camerele întunecate, sunetul paşilor ei pe podea, umbrele de pe pereţi. Totul e exact la fel, se gândeşte plimbându-şi degetele peste diverse suprafeţe.

Într-o săptămână a revenit în cele două locuri cruciale din viaţa ei, Antibes şi Chelsea, cele două locuri unde a fost rănită, unde a fost călcată în picioare, de unde a fost obligată să evadeze. Povara acestor experienţe îi apasă inima.

După turul casei se aşază în grădină la umbra răcoroasă a tufişurilor lăsate de izbelişte.

Lucy îşi priveşte fiul, care explorează grădina cu un băţ în mână. Poartă un tricou negru, şi pentru o clipă ea îşi imaginează că e Henry, ocupându-se de ierburile lui. Dă să

sară în picioare ca să-i vadă mai bine faţa, dar în momentul acela îşi aduce aminte: Henry e acum un bărbat în toată puterea cuvântului. Nu mai e un puşti.

Încearcă să-şi închipuie cum arată, dar nu reuşeşte. Îl poate vedea numai aşa cum l-a văzut în acea ultimă noapte când au fost cu toţii împreună, cu obrajii luminaţi de flacăra instabilă a lumânării, cufundat într-o tăcere de rău augur.

— Ce-i asta? strigă Marco.

Lucy îşi duce mâna la frunte şi mijeşte ochii într-acolo, apoi se ridică şi se îndreaptă spre el.

— Ah, e vechea grădină de plante medicinale. Unul dintre cei care locuiau aici cultiva diverse ierburi.

Marco se opreşte şi, ţinând băţul ca pe un toiag între picioare, se uită la casă.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Ce vrei să spui?

— Îmi dau seama că a fost ceva oribil. De când am venit eşti neliniştită şi mâinile îţi tremură. Mereu mi-ai spus că mătuşa ta te-a adus în Franţa pentru că erai orfană, dar încep să mă gândesc că trebuie să se fi petrecut ceva cumplit pentru ca ea să facă aşa ceva. Şi cred că s-a întâmplat în casa asta.

— O să vorbim despre asta mai târziu. E o poveste foarte lungă.

— Unde sunt părinţii tăi?

Lucy are senzaţia că s-a rupt un stăvilar, că puştiul o s-o asalteze cu toate întrebările pe care până acum nici măcar nu s-a gândit să i le pună.

— Unde-s înmormântaţi? insistă el.

— N-am nicio idee, îi răspunde ea cu un zâmbet crispat.

Când era mai tânără obişnuia să consemneze totul pe hârtie. Îşi cumpărase un carnet liniat şi un pix, şi de câte ori avea un răgaz se aşeza undeva, oriunde, şi scria şi scria, şi scria tot ceea ce-i venea în minte. Phin legat de o ţeavă în camera lui, adulţii morţi, camioneta aşteptând în umbră cu motorul pornit şi drumul lung prin noapte, tăcerea ca de după explozia unui obuz, apoi aşteptarea, aşteptarea ca

lucrul acela să se întâmple, dar nu s-a întâmplat, şi acum, după douăzeci şi patru de ani, tot îl mai aşteaptă, şi e atât de aproape, încât îi poate simţi gustul pe limbă.

Aceasta era povestea pe care o scria iar şi iar. O scria şi apoi rupea foile din carnet, le mototolea într-un ghemotoc şi le arunca la coş, în mare, într-o curte interioară jilavă. Le dădea foc sau le uda, sau le rupea în bucăţele. Dar avea nevoie să scrie, astfel încât să construiască o poveste în locul adevărului despre viaţa ei.

În tot acest timp, adevărul îi făcea nervii să vibreze, îi strângea stomacul, îi bubuia în inimă, o bântuia în vise, o îngreţoşa la trezire şi-o împiedica să adoarmă seara.

Ştiuse mereu că singurul lucru care ar fi adus-o înapoi la Londra, în locul acela unde se întâmplaseră atâtea lucruri cumplite, era bebeluşul.

Dar unde e? A fost aici, asta e clar. A găsit dovezi ale unei prezenţe recente. Sunt băuturi în frigider, pahare murdare în chiuvetă, plus spărtura din uşa din spate.

Acum, tot ce are de făcut este să aştepte ca bebeluşul să se întoarcă.

43

Următorul lucru care s-a întâmplat a fost că mama a rămas însărcinată.

Ei bine, nu se punea problema ca bebeluşul să fie al tatei. Tata abia dacă se putea ridica din fotoliu. Iar anunţul, atunci când s-a făcut, nu m-a surprins câtuşi de puţin, deoarece îmi devenise deja oribil de limpede că mama era obsedată de David.

O văzusem în prima seară retrăgându-se din faţa lui, şi ştiusem că o făcea pentru că era atrasă de el. Şi văzusem că atracţia iniţială se transformase în pasiune pe măsură ce tata slăbea, iar influenţa lui David devenea mai puternică. Vedeam că mama căzuse sub vraja lui David, că era gata să sacrifice totul pentru el şi aprobarea lui, inclusiv propria familie.

Mai târziu am observat şi alte lucruri.

Am auzit uşi deschizându-se şi închizându-se la ore târzii din noapte. Am văzut o roşeaţă pe gâtul mamei, am simţit momente încărcate de tensiune, am auzit şoapte pătimaşe, am adulmecat mirosul lui în părul ei. Am văzut-o pe Birdie privind-o pe mama cu atenţie, am văzut ochii lui David zăbovind pe nişte părţi din trupul mamei care n-ar fi trebuit să-l intereseze. Orice se întâmpla între mama şi David era animalic şi viu şi se răspândea în toate colţurile casei.

Anunţul s-a făcut la fel ca toate anunţurile, la cină. David a fost cel care ne-a dat vestea, desigur, şi în momentul acela stătea între Birdie şi mama ţinându-le pe amândouă de mână. Era atât de mândru, atât de mulţumit de sine, încât aproape că puteai să-i vezi sângele pulsându-i sub epidermă. Ce tip! Două puicuţe dintr-o lovitură, iar acum şi-un ou la clocit. Ce tip!

Sora mea a început să plângă, iar Clemency a fugit de la masă. Peste câteva clipe am auzit-o vomitând la toaletă.

Mă holbam îngrozit la mama. Deşi vestea nu mă surprindea întru totul, eram uimit că fusese de acord să fie anunţată atât de public, cu un asemenea entuziasm. Ar fi

trebuit să se gândească, fără îndoială, că o discuţie între patru ochi ar fi fost o modalitate mai bună de a-şi înştiinţa copiii. Nu era deloc jenată? Nu-i era ruşine?

Se pare că nu. A luat-o de mână pe sora mea şi i-a spus:

— Draga mea, întotdeauna ai vrut un frăţior sau o surioară!

— Da. Dar nu aşa! Nu aşa!

Sora mea a avut întotdeauna o aplecare spre dramatism, dar de data asta nu pot spune că o condamnam.

— Şi tata? am murmurat deznădăjduit.

— Tata ştie, mi-a spus mama luându-mă şi pe mine de mână. Tata înţelege. Tata vrea să fiu fericită.

David stătea între Birdie şi mama şi ne privea atent. Îmi dădeam seama că, lăsând-o să ne aline, pur şi simplu îi făcea un hatâr mamei. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de părerea noastră despre el şi despre fapta lui respingătoare de-a o penetra şi lăsa gravidă pe mama noastră. Nu-i păsa de nimic altceva în afară de el însuşi.

M-am uitat la Birdie. În mod bizar, avea un aer triumfător, de parcă acesta ar fi fost rezultatul unui plan măreţ născocit de ea.

— Nu pot să fac copii, a zis, ca şi când mi-ar fi citit gândurile.

— Deci ce-i mama? m-am trezit vorbind pe un ton cam ridicat. Un incubator uman?

David a oftat. Şi-a atins buzele cu partea laterală a degetului, un gest pe care-l făcea adesea şi care mă enervează şi acum la alţii.

— Familia asta are nevoie de un nucleu, a spus el. De o inimă. De o raţiune. Casa asta are nevoie de un bebeluş. Extraordinara voastră mamă face asta pentru noi toţi. Este o zeiţă.

Birdie l-a aprobat dând din cap cu înţelepciune.

În acel moment, Clemency s-a întors de la baie; era pământie la faţă şi părea să se simtă rău. S-a trântit pe scaun posomorâtă.

— Scumpo, i-a zis David. Încearcă să priveşti lucrurile din alt unghi. Asta va reuni familiile noastre. Voi patru veţi avea

un frăţior sau o surioară în comun. Două familii unite, a încheiat el întinzându-se s-o ia de mână.

Sora mea a izbucnit iarăşi în plâns; Clemency şi-a tras mâna, cu pumnul strâns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi cazul să vă maturizaţi! s-a răstit Birdie exasperată.

L-am văzut pe David aruncându-i o privire severă, pe care ea i-a întors-o sfidătoare, azvârlindu-şi în spate coama impresionantă.

— O să vă ia câteva zile să vă obişnuiţi cu ideea. Înţeleg, ne-a spus David. Dar trebuie să aveţi încredere în mine. Am ajuns la un punct de cotitură în viaţa noastră. Bebeluşul acesta o să fie viitorul comunităţii noastre. Bebeluşul acesta va fi totul.

Mama s-a mărit într-un hal pe care nu-l credeam posibil. Ea, care fusese întotdeauna atât de zveltă, cu şoldurile fine şi talia lungă şi îngustă, era dintr-odată cea mai rotundă persoană din casă. Era hrănită tot timpul şi nu avea voie să facă nimic.

Se părea că „bebeluşul" avea nevoie de o mie de calorii suplimentare pe zi; în timp ce noi ciuguleam fără chef din orezul indian cu ciuperci şi supa de morcovi, mama se îndopa cu spaghetti şi mousse de ciocolată. Am menţionat deja cât de slabi eram acum cu toţii? Nu că vreunul dintre noi ar fi fost supraponderal la început, în afară de tatăl meu. Însă eram de-a dreptul emaciaţi atunci când mama fusese pusă la îngrăşat ca o capră destinată sacrificării. La aproape cincisprezece ani încă purtam hainele care-mi veneau cu patru ani în urmă. Clemency şi sora mea arătau de parcă ar fi suferit de anorexie, iar Birdie era cât o nuieluşă. Să vă vând un pont: mâncarea vegană trece glonţ prin tine, nimic nu se depune. Dar atunci când hrana aceea ţi-e dată în porţii meschine şi ţi se spune permanent să nu dai dovadă de lăcomie cerând supliment, când un bucătar urăşte untul, aşa că nu e niciodată destulă grăsime (şi copiii trebuie să mănânce grăsime), altul urăşte sarea, deci felurile n-au niciun gust, iar un altul refuză să mănânce

grâu pentru că-i umflă stomacul ca pe un balon, deci nu e niciodată destul amidon şi nu te saturi niciodată, ei bine, rezultatul este un grup de oameni foarte slabi, subnutriţi.

La scurt timp după descoperirea cadavrelor, când jurnaliştii roiau în jurul casei cu microfoane şi camere de luat vederi, o vecină a apărut la ştiri minunându-se de cât de slabi arătam cu toţii.

— M-am întrebat, a zis vecina (pe care n-o mai văzusem în viaţa mea), dacă erau trataţi aşa cum se cuvine. M-am îngrijorat puţin. Erau cu toţii atât de slabi! Dar nu e bine să-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala, nu?

Nu, misterioasă vecină, sigur că nu e bine.

În timp ce noi ne ofileam, mama căpăta proporţii tot mai mari. Birdie i-a făcut nişte tunici dintr-o stofă neagră de bumbac pe care o cumpărase în baloturi cu câteva luni în urmă, la reduceri, ca să facă sacoşe pe care să le vândă la Camden Market. Vânduse nici mai mult, nici mai puţin decât două bucăţi înainte de a fi alungată de alţi vânzători care aveau autorizaţie să ţină un stand, şi renunţase instantaneu la proiect. Dar acum cosea cu fervoare, disperată să fie parte integrantă din ceea ce i se întâmpla mamei. În curând, şi David, şi Birdie au început să se îmbrace în tunici negre. Şi-au donat toate celelalte haine unor asociaţii caritabile. Arătau absolut ridicol.

Ar fi trebuit să ghicesc că n-avea să treacă mult timp până să ni se ceară să ne îmbrăcăm şi noi aşa.

Într-o zi, Birdie a intrat în camera mea cu nişte saci de gunoi.

— Ne donăm toate hainele, mi-a zis. Sunt oameni care au nevoie de ele mult mai mult decât noi. Am venit să te ajut să le împachetezi.

În retrospectivă, e incredibil cât de uşor am capitulat. Nu mi-am însuşit niciodată etosul lui David, însă mă temeam de el. Îl văzusem trântindu-l pe Phin pe jos în faţa casei în acea noapte cumplită din urmă cu un an. Îl văzusem lovindu-l. Ştiam că era capabil de alte lucruri, mai grave. Şi mă temeam la fel de tare de Birdie. Ea era cea care dezlănţuise monstrul dinlăuntrul lui. Prin urmare, deşi

adesea mă plângeam sau bombăneam, nu refuzam niciodată să îndeplinesc instrucţiunile. Aşa se face că, într-o după-amiază de marţi de la sfârşitul lui aprilie, m-am trezit golindu-mi sertarele şi comodele în nişte saci de gunoi; adio blugii mei preferaţi, adio hanoracul acela drăguţ de la H&M pe care mi-l dăduse Phin când îi spusesem că-mi plăcea. Adio tricouri, pulovere şi pantaloni scurţi.

— Dar ce-o să port pe-afară? am întrebat-o. Nu pot să ies în pielea goală.

— Uite, mi-a zis întinzându-mi o tunică neagră şi nişte colanţi negri. De acum înainte o să ne îmbrăcăm cu toţii aşa. E perfect rezonabil.

— Nu pot să ies aşa! am exclamat îngrozit.

— Păstrăm hainele mai groase. Nu c-ai ieşi vreodată, oricum.

Era adevărat. Devenisem un pustnic. Cu toate „regulile gospodăriei”, interdicţia de a merge la şcoală şi faptul că n-aveam unde să mă duc, rareori ieşeam din casă.

Am luat tunica şi colanţii şi i-am strâns la piept. Birdie m-a privit cu subînţeles.

— Haide, dă-mi şi restul.

M-am uitat în jos. Se referea la hainele cu care eram îmbrăcat.

— Pot să am un pic de intimitate? i-am zis oftând.

M-a privit cu suspiciune, dar s-a întors să plece. S-a oprit în prag ca să-mi mai spună:

— Grăbeşte-te, sunt ocupată!

M-am dezbrăcat cât am putut de repede şi mi-am împăturit hainele într-un teanc.

— Pot să-mi păstrez lenjeria? am strigat prin uşă.

— Da, sigur că poţi, mi-a răspuns ea nerăbdătoare.

Mi-am tras pe mine tunica şi colanţii şi m-am uitat în oglindă. Arătam ca un călugăr foarte mic şi foarte slab. Mi-am înăbuşit dorinţa de a râde în hohote. În clipa următoare m-am repezit să scotocesc prin sertare până când am găsit ceea ce căutam. Era bolo-ul pe care-l cumpărasem la Kensington Market cu doi ani în urmă. Nu-l purtasem niciodată, dar nu suportam gândul că n-aveam s-o fac nici

în viitor. L-am strecurat sub saltea, lângă cărţile de vrăjitorie ale lui Justin şi lăbuţa lui de iepure, după care am deschis uşa şi i-am întins hainele împăturite lui Birdie.

— Bravo. O clipă a părut că voia să mă mângâie pe cap, dar în loc de asta a zâmbit şi a repetat: Bravo!

Am rămas pe loc; cum părea să aibă un moment de slăbiciune, mă întrebam dacă n-aş fi putut să-i adresez întrebarea care mă rodea de ceva timp. Am tras aer în piept, apoi i-am dat drumul:

— Nu eşti geloasă? Nu eşti geloasă în privinţa bebeluşului?

Preţ de o fracţiune de secundă, în faţa mea s-a aflat o femeie distrusă. Am avut impresia că puteam să văd până în interiorul ei, până în gălbenuşul moale din centru. În cele din urmă a tresărit şi şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Sigur că nu. David vrea un bebeluş. Îi sunt recunoscătoare mamei tale pentru că i-l oferă.

— Dar pentru asta n-a fost nevoie să facă… sex?

Eram sigur că nu mai pronunţasem niciodată cuvântul „sex”; am simţit cum roşeam până în vârful urechilor.

— Ba da, mi-a răspuns ea cu afectare. Bineînţeles.

— Dar e iubitul tău!

— Partenerul, m-a corectat ea. E partenerul meu, n-am niciun drept de proprietate asupra lui. Tot ce contează e să fie fericit.

— Da, am zis gânditor. Dar unde-i fericirea ta în toată povestea asta?

N-a făcut niciun comentariu.

Sora mea împlinise treisprezece ani la câteva zile după anunţul legat de sarcina mamei. Aş spune, deşi nu e neapărat domeniul meu de competenţă, că înflorea, transformându-se într-o fată foarte drăguţă. Era înaltă, ca mama, iar acum, la un an de la instituirea regulii de interzicere a tunsorii, pletele negre îi ajungeau până la talie; spre deosebire de părul lui Clemency şi al lui Birdie, care era rar şi înspicat, al ei era des şi lucios. Era slabă, ca noi toţi, dar avea o siluetă bine conturată. Îmi pot imagina

(nu c-aş fi petrecut prea mult timp făcând asta, vă asigur) că, dacă ar mai fi pus vreo cinci-şase kilograme, ar fi arătat trăsnet. Pe deasupra, avea trăsături interesante, cu un farmec diabolic care începea să transpară de sub faţa copilăroasă cu care eram obişnuit. Era aproape frumoasă.

Menţionez toate aceste detalii nu pentru că aş crede că trebuie să-mi cunoaşteţi opinia despre înfăţişarea surorii mele, ci pentru că s-ar putea să vă imaginaţi o fetiţă. Nu mai era o fetiţă.

Era, atunci când s-a petrecut următorul incident, foarte aproape de a deveni femeie.

44

Libby soseşte la serviciu gâfâind; a întârziat două minute la întrevederea cu Cerian Tahany. Cerian este un DJ local şi o celebritate de mâna a doua care cheltuie cincizeci de mii de lire pe o bucătărie nouă, şi de fiecare dată când intră în showroom stârneşte rumoare. În mod normal, Libby s-ar fi pregătit cu toată sârguinţa, ar fi avut toate actele gata, cafetiera în funcţiune, şi-ar fi verificat ţinuta în oglindă, ar fi mâncat o bomboană mentolată şi şi-ar fi netezit fusta. Astăzi, Cerian e deja aşezată şi-şi scrutează intens telefonul când Libby îşi face apariţia.

— Îmi pare atât de rău! Mii de scuze!

— Nicio problemă, îi spune Cerian închizându-şi telefonul şi punându-l în geantă. Să ne punem pe treabă, OK?

O oră încheiată, Libby n-are timp să se gândească la evenimentele din ultima zi. Nu se poate gândi decât la blaturi din marmură de Carrara, sertare pentru tacâmuri, hote şi comparaţia între corpurile de iluminat din cupru şi cele emailate. Îi place la nebunie să vorbească despre bucătării. Se pricepe la bucătării. Discuţia se încheie brusc, iar Cerian îşi pune ochelarii de citit la loc în poşetă şi o îmbrăţişează pe Libby în semn de rămas-bun; când pleacă, electricitatea din showroom se disipează şi toţi sunt cumva dezumflaţi.

Dido o cheamă în biroul ei.

— Ia zi, îi spune desfăcând o doză de Diet Coke. Ce dracu' s-a întâmplat?

Libby clipeşte des, încercând să-şi adune ideile.

— Nu sunt sigură. Totul a fost complet aiurea.

Îi povesteşte cum au dat peste Phin la mansardă şi cum au traversat Tamisa pe Podul Albert până la apartamentul lui uluitor din Battersea, cu vedere directă spre casa ei. Îi spune ce-şi poate aminti din expunerea pe care le-a făcut-o Phin pe terasă. În fine, îi relatează scena de dimineaţă, când s-a trezit cu capul la picioarele lui Miller într-un pat dublu uriaş.

— Ei bine, puteam să-ţi zic şi eu că aici o să se ajungă.

Libby o priveşte nedumerită.

— Poftim?

— Tu şi cu Miller. Aveţi o legătură.

— N-avem nicio legătură.

— Ba da, crede-mă. Mă pricep de minune la chestiile astea. Am prezis trei nunţi practic înainte ca perechile să se fi întâlnit. Serios.

Libby îi alungă supoziţiile cu o fluturare a mâinii.

— Băuserăm şi ne-am vârât în pat cu hainele pe noi. Azi-dimineaţă ne-am trezit tot cu hainele pe noi. A, şi are un tatuaj! Eu nu suport tatuajele.

— Credeam că în zilele noastre nu mai e nimeni care să nu suporte tatuajele.

— Ei bine, eu mă număr printre aceste persoane alese. Îi vibrează telefonul, aşa că se uită la el. Vorbeam de lup, exclamă, văzând numele care se afişează pe ecran. Salut, Miller!

— Ascultă, începe el nerăbdător. Ceva ciudat. Am încercat să deschid fişierul de aseară, înregistrarea poveştii lui Phin. A dispărut.

— A dispărut?

— Da. A fost ştearsă.

— Unde eşti?

— La o cafenea din Victoria. Voiam să mă apuc s-o transcriu, dar nu mai e acolo.

— Dar... dar eşti sigur c-o aveai? Poate că n-ai apăsat pe butonul de înregistrare...

— Bineînţeles c-am apăsat pe buton! Ţin minte c-am verificat azi-noapte, am ascultat-o. Era acolo. Chiar schimbasem numele fişierului.

— Deci crezi că...?

— Trebuie să fi fost Phin. Credeai că avuseseşi telefonul cu tine când ai venit la culcare, ţii minte? Ei bine, şi eu. Şi telefonul meu are sistem de recunoaştere a amprentei. Ce vreau să spun e că a venit în camera noastră în timp ce dormeam şi mi-a deschis telefonul *folosindu-mi degetul mare,* fără să mă trezească. Şi l-a luat şi pe-al tău. După

care ne-a încuiat. Şi nu e doar atât. L-am căutat pe Google. Phin Thomsen. Nici urmă de el în tot internetul. Am căutat apartamentul în care stă. E închiriat prin Airbnb. Potrivit site-ului, e ocupat încă de la mijlocul lui iunie. Practic, de…

— De la ziua mea.

— De la ziua ta. Miller oftează trecându-şi mâna prin barbă, apoi reia: N-am nicio idee cine e tipul ăsta. Dar e îngrozitor de dubios.

— Povestea pe care ne-a spus-o. Ţi-o poţi aminti? Destul cât să putem scoate adevărul la lumină?

Miller cade pe gânduri câteva clipe.

— E confuză, spune într-un final. Mi-o amintesc în cea mai mare parte, dar spre sfârşit intră în ceaţă.

— La fel şi pentru mine. Confuzie totală. Şi am dormit.

— Ca dusă de pe lume, completează el.

— Şi toată ziua m-am simţit…

— Foarte, foarte ciudat.

— Foarte ciudat, aprobă ea.

— Şi încep să mă gândesc…

— Da, şi eu. Cred că ne-a drogat. Dar de ce?

— Asta nu ştiu. Dar ar trebui să-ţi verifici telefonul. Ai un cod de acces?

— Da.

— Care?

Libby suspină. Umerii i se lasă a înfrângere.

— E ziua mea de naştere.

— Aha, face Miller. Oricum, verifică-ţi telefonul, caută orice detaliu nelalocul lui. Ar fi putut să-ţi lase ceva, cum ar fi un program de spionaj.

— Poftim?

— Naiba ştie. Tipul e ciudat rău. Tot ce s-a petrecut azi-noapte a fost ciudat rău. A intrat prin efracţie în casa ta. Ne-a drogat.

— E *posibil* să ne fi drogat.

— E posibil să ne fi drogat. Ce ştim cu certitudine e că s-a strecurat în camera noastră în timp ce dormeam, mi-a folosit amprenta ca să-mi deschidă telefonul, l-a luat pe al tău din poşetă şi ne-a încuiat înăuntru. Individul ăsta e

capabil de orice.

— Ai dreptate, murmură ea. O să-l verific. În definitiv, poate că ascultă chiar acum ce vorbim.

— Nu-i exclus. Şi, amice, dacă tragi cu urechea, află că suntem pe urmele tale, javră scârboasă! Miller respiră adânc, încercând să se calmeze, apoi îi spune lui Libby: Trebuie să ne revedem curând. Am făcut cercetări despre Birdie Dunlop-Evers. Are o poveste interesantă. Şi am aflat mai multe despre celălalt tip care a locuit aici, Justin, iubitul lui Birdie. Când eşti liberă?

Pulsul lui Libby se înteţeşte la gândul că povestea se apropie de deznodământ.

— În seara asta, îi spune pe nerăsuflate. Adică, de ce nu… Se uită la Dido, care o priveşte cu atenţie. De ce nu acum?

Întrebarea i-a fost adresată lui Dido, care aprobă din cap energic şi-i ordonă pe muteşte: „Du-te, du-te!” Fără să mai stea pe gânduri, propune:

— Am putea să ne vedem acum.

— La cafeneaua noastră?

Libby ştie exact la ce local se referă.

— Da, la cafeneaua noastră. Pot fi acolo într-o oră.

Dido continuă s-o privească după ce închide.

— Ştii, ar fi un moment potrivit să-ţi iei concediu.

— Dar… face Libby strâmbându-se.

— Dar nimic. Mă ocup eu de soţii Morgan şi de Cerian Tahany. O să le zic că eşti bolnavă. Toată povestea asta e mult mai importantă decât bucătăriile.

Libby deschide gura ca să ia apărarea bucătăriilor. Bucătăriile *sunt* importante. Bucătăriile îi fac pe oameni fericiţi. Oamenii au nevoie de bucătării. Bucătăriile şi oamenii care le cumpără au fost viaţa ei în ultimii cinci ani. Dar ştie că Dido are dreptate. Prin urmare, se mărgineşte să spună:

— Mersi, Dido.

Apoi îşi face ordine pe birou, răspunde la două mesaje noi, îşi setează contul de e-mail să răspundă automat şi porneşte spre gară.

45

În mai 1992, casa noastră se transformase în ceva monstruos. Lumea exterioară, plină cu carnivori, gaze de eşapament şi microbi care nu puteau fi combătuţi doar prin exerciţii epuizante şi ierburi, avea să ucidă fără nicio îndoială preţioasa odraslă a lui David. Prin urmare, nimeni n-avea voie să iasă afară. Legumele ne erau livrate săptămânal, iar în cămară se aflau destule leguminoase, seminţe şi boabe ca să ne hrănim cel puţin cinci ani.

Într-o zi, cu puţin timp înainte ca eu să împlinesc cincisprezece ani, David ne-a ordonat tuturor să ne predăm încălţările.

Încălţările noastre.

După cât se părea, chiar şi încălţările care nu erau făcute din animale moarte erau foarte, foarte nocive, deoarece simbolizau trotuarele murdare şi drumurile triste până la nişte birouri malefice unde oamenii făceau încă şi mai mulţi bani pe care să-i reverse asupra celor deja bogaţi, lăsându-i pe săraci în ghearele privaţiunilor fabricate de guvern. Săracii din India nu purtau pantofi; prin urmare, nici noi nu trebuia să purtăm. Toţi pantofii noştri au fost adunaţi într-o cutie de carton care a fost lăsată în faţa celui mai apropiat magazin de caritate.

Din ziua în care David ne-a luat încălţările până în noaptea evadării noastre, doi ani mai târziu, nimeni n-a mai pus piciorul în afara casei.

46

Miller mănâncă atunci când Libby intră în cafeneaua de pe West End Lane.

— Ce-i asta? îl întreabă în timp ce-şi agaţă geanta de spătar şi se aşază.

— Wrap cu pui şi chorizo, îi explică el ştergându-şi puţin sos de la colţul gurii. E delicios. Absolut delicios.

— E ora patru. Ce masă e asta?

El cugetă o vreme înainte să răspundă.

— Un prânz tardiv? Sau o cină timpurie? Prânz? Cină? Tu ai mâncat?

Libby clatină din cap. N-a mâncat de azi-dimineaţă, când Phin le-a oferit micul dejun pe terasă, şi nici n-a simţit nevoia.

— Nu mi-e foame.

Cu o ridicare a umerilor, jurnalistul mai ia o îmbucătură de wrap.

Libby comandă nişte ceai şi-l aşteaptă să termine de mâncat.

Apetitul lui are ceva atrăgător, se gândeşte uimită. Mănâncă pe deplin concentrat, de parcă n-ar vrea să facă nimic altceva.

În cele din urmă, Miller îşi deschide laptopul, tastează ceva, apoi îl întoarce cu faţa spre ea.

— Te invit să faci cunoştinţă cu Birdie Dunlop-Evers. Sau Bridget Elspeth Veronica Dunlop-Evers, ca să-i dau numele complet. Născută în Gloucestershire în aprilie 1964. S-a mutat la Londra în 1982 şi a studiat vioara la Royal College of Music. O vreme a cântat pe stradă ca să facă bani, apoi a intrat într-o trupă pe nume Green Sunday împreună cu iubitul ei de atunci, Roger Milton. Întâmplător, Roger Milton a devenit ulterior solistul celor de la The Crows.

O priveşte aşteptând o reacţie, însă pe chipul ei nu transpare nimic.

— Sunt cunoscuţi?

Miller îşi dă ochii peste cap.

— Nu contează. Oricum, tipa cântă la vioară pe ici, pe colo timp de câţiva ani până când e primită într-o trupă intitulată The Original Version. Se combină cu un anume Justin Redding, pe care-l aduce în formaţie pe post de baterist. Potrivit interviurilor din epocă, era foarte autoritară. Nimeni n-o plăcea. Au cunoscut succesul cu piesa aia în vara lui 1988, după care au mai scos un single cu ea şi Justin, dar când n-a reuşit să urce în topuri Birdie a dat vina pe toţi ceilalţi, a făcut o criză de nervi şi a plecat, luându-l pe Justin cu ea. Şi aşa se încheie povestea vieţii lui Birdie Dunlop-Evers. Pe internet nu mai apare nimic altceva. Doar…

Face un gest prin care imită căderea de pe o stâncă.

— Şi părinţii ei?

— Nimic. Erau opt copii, dintr-o familie catolică de vază. Părinţii ei trăiesc încă, din cât se pare – cel puţin n-am găsit nimic care să sugereze c-ar fi murit –, şi sunt zeci de mici snobi Dunlop-Evers care cântă la instrumente muzicale şi deţin firme de livrare a produselor vegane la domiciliu. Totuşi, nu se ştie din ce motiv, familia ei n-a băgat de seamă sau pur şi simplu nu i-a păsat că a patra lor fiică a dispărut de pe faţa pământului în 1994.

— Şi iubitul ei? Justin?

— Nimic. Sunt vreo două menţiuni despre el din timpul scurtei colaborări la cele două single-uri scoase de Original Version, dar nimic altceva.

Libby cade pe gânduri. Cum e posibil ca nişte oameni să cadă de pe marginea existenţei în felul acesta? Cum e posibil ca nimeni să nu observe?

Miller întoarce laptopul spre el şi tastează iarăşi ceva.

— După aceea m-am ocupat de Phin. Am luat legătura cu proprietarul de pe Airbnb, căruia i-am zis că investighez o crimă şi am nevoie de numele ultimei persoane care a închiriat apartamentul. A fost foarte amabil, în mod clar ideea unei anchete îl entuziasma. Justin Redding.

Libby cască ochii cât cepele.

— Poftim?

— Phin, sau oricine o fi fost tipul, a folosit numele fostului

iubit al lui Birdie ca să se cazeze prin Airbnb.

— Aha. Uau!

— Nu-i aşa? Miller mai tastează ceva, apoi spune: Şi ultima, dar nicidecum cea din urmă, ţi-o prezint pe Sally Radlett.

Întoarce iarăşi ecranul spre ea. E o femeie trecută de vârsta mijlocie, cu părul argintiu tuns castron, ochelari cu rame din corn, ochi albaştri apoşi, un zâmbet vag, o bluză bleu descheiată la primii doi nasturi, tenul palid, trăsături care sugerează că pe vremuri a fost frumoasă. Sub fotografie se poate citi: „Instructor şi terapeut pentru viaţă. Penreath, Cornwall”.

— Oraşul corect. Vârsta corectă. Domeniu de activitate plauzibil – „terapeut pentru viaţă”, auzi şi tu! Genul de chestie de doi bani la care era firesc să ajungă Sally Thomsen, nu? O priveşte triumfător. Ce părere ai? Ea e, nu-i aşa?

Libby dă din umeri.

— Păi, da, ar putea să fie.

— Şi aici e adresa ei.

Miller arată spre ecran uitându-se la ea întrebător.

— Crezi c-ar trebui să mergem?

— Da.

— Când?

Miller ridică o sprânceană şi, zâmbind, apasă pe un număr din telefon. Îşi drege glasul, apoi spune:

— Bună ziua, sunteţi Sally Radlett?

Libby aude o voce confirmând. La fel de brusc cum a iniţiat apelul, Miller îi pune capăt, după care îşi înalţă ochii spre ea.

— Acum?

— Dar… E pe cale să caute un motiv pentru care nu poate pleca acum, dar îşi aduce aminte că n-are niciunul. Am nevoie să fac un duş, reuşeşte să spună.

Cu acelaşi zâmbet pe chip, Miller trage spre el laptopul şi începe să tasteze.

— Pensiune? Sau Premier Inn?

— Premier Inn.

— Perfect. Din câteva clicuri a rezervat doua camere la hotelul Premier Inn din Truro. Poţi să faci duş când ajungem. Îşi închide laptopul, îl scoate din priză şi-l vâră în husă. Gata?

Perspectiva de a petrece restul zilei cu el îi trezeşte lui Libby un entuziasm surprinzător.

— Gata!

47

Am hotărât că bebeluşul pe cale să vină pe lume era sursa tuturor necazurilor noastre. Vedeam cum mama se îngrăşa, pe când noi eram tot mai slabi. Şi-l vedeam pe David înfoindu-şi coada şi umblând ţanţoş de colo colo. De câte ori mama mai lua un kilogram, de câte ori fătul dădea din picioare în burta ei, David mai punea un strat de mândrie absolut dezgustătoare.

Încercam să mă agăţ de ceea ce-mi spusese Phin în ziua când fuseserăm la Kensington Market, că David fusese alungat din ultima casă în care se infiltrase şi voise să preia controlul. Încercam să-mi imaginez ce umilinţă fusese pentru el când gazdele lui îl prinseseră la furat. Încercam să nu uit că bărbatul care apăruse lefter şi fără adăpost la uşa noastră cu patru ani în urmă era acelaşi cu bărbatul care se plimba acum prin casa mea ca un curcan umflat în pene.

Nu suportam gândul că bebeluşul acela avea să se nască. Ştiam că David avea să-l utilizeze pentru a-şi consolida poziţia de zeu al micului nostru univers deformat. Dacă bebeluşul n-ar fi existat, mama ar fi putut să se oprească din mâncatul permanent şi am fi putut să aducem iarăşi microbi în casă. Mai important, n-ar mai fi fost absolut niciun motiv ca să mai avem ceva de-a face cu David Thomsen. N-ar mai fi fost nimic care să ne lege.

Ştiam ce trebuia să fac, şi asta nu mă pune într-o lumină prea bună. Dar eram un copil. Eram disperat. Încercam să ne salvez pe noi toţi.

Substanţele au fost surprinzător de lesne de administrat. M-am asigurat că mama va primi o cantitate cât mai mare cu putinţă. I-am făcut ceaiuri de plante şi sucuri de legume. Am pus în tot ce-i dădeam elementele enumerate în capitolul intitulat „Întreruperea pe cale naturală a sarcinilor nedorite” din cartea lui Justin. Tone de pătrunjel, scorţişoară, pelin, seminţe de susan, muşeţel şi ulei de luminiţe.

Când îi dădeam un pahar de suc, mă mângâia pe mână şi-mi spunea:

— Eşti un băiat atât de bun, Henry! Sunt binecuvântată că te am să-mi porţi de grijă!

Eu mă îmbujoram fără să răspund, deoarece în unele privinţe chiar îi purtam de grijă. Făceam totul ca să distrug lanţurile care o ţineau legată de David. În alte privinţe însă, nu-i purtam deloc de grijă.

Într-o zi, când era însărcinată cam în cinci luni şi bebeluşul era cât se poate de real, începuse să dea din picioare şi să se foiască prin burta ei, mama a venit la parter. Am auzit-o vorbind în bucătărie cu Birdie.

— Copilul nu s-a mişcat azi deloc, i-a spus.

Tensiunea a crescut pe parcursul zilei; aveam o greutate de plumb în stomac, deoarece ştiam ce urma.

Bineînţeles, n-au chemat niciun doctor, nici prin gând nu le-a trecut s-o ducă la urgenţe. David Thomsen era, se pare, şi un ginecolog ultraspecializat, pe lângă toate celelalte calităţi ale lui. S-a ocupat el de tot, trimiţându-i pe ceilalţi să aducă prosoape, apă şi tincturi homeopatice inutile.

A durat cinci zile până când bebeluşul mort a ieşit din trupul mamei.

Mama a urlat ore în şir. Stătea în camera ei cu David, Birdie şi bebeluşul, tânguindu-se de se auzea în toată casa. Noi, cei patru copii, ne-am adunat tăcuţi la mansardă, incapabili să înţelegem ce se întâmplase de fapt.

În cele din urmă, în seara acelei zile, mama a adus bebeluşul la parter înfăşat într-un şal negru. David i-a săpat un mormânt în capătul grădinii, şi trupul mititel a fost îngropat pe întuneric, cu lumânări aprinse de jur-împrejur.

În noaptea aceea m-am hotărât să stau de vorbă cu tata. M-am aşezat în faţa lui şi i-am zis:

— Ştiai că bebeluşul a murit?

Mă privea fix. Ştiam că nu-mi putea răspunde, pentru că nu putea vorbi. Totuşi, mă gândeam c-aş fi putut găsi în ochii lui ceva care să-mi sugereze ce credea el despre cele întâmplate. Însă n-am văzut acolo decât teamă şi tristeţe.

— Era un băieţel, i-am spus. L-au botezat Elijah. Îl îngroapă chiar acum, în curtea din spate. Cum continua să mă privească, am insistat: Până la urmă, poate e mai bine aşa, nu crezi?

Căutam o absolvire a păcatelor. Am decis să-i interpretez tăcerea drept aprobare.

— Vreau să zic, probabil c-ar fi murit oricum, nu-i aşa? Fără asistenţă medicală. Sau, chiar mai rău, mama ar fi putut să moară. Deci, ştii tu, poate c-a fost mai bine aşa. M-am uitat la imaginea mea reflectată în geamul din spatele lui. Arătam tânăr şi nechibzuit. Era foarte mic, am adăugat.

Vocea mi s-a înecat la acest ultim cuvânt. Bebeluşul fusese atât de mic, ca o păpuşă ciudată. Mă duruse sufletul la vederea lui. Frăţiorul meu.

— Oricum, asta s-a întâmplat. Presupun că în zilele următoare toată lumea o să încerce să revină la normal.

Tocmai asta era problema. Nu era nimic normal. Viaţa tatei nu era normală. Existenţa noastră nu era normală. Bebeluşul dispăruse, dar eu tot n-aveam încălţări. Bebeluşul dispăruse, dar tata tot stătea în fotoliu toată ziua, uitându-se la perete. Bebeluşul dispăruse, dar n-aveam nici şcoală, nici vacanţe, nici prieteni, nici contacte cu lumea exterioară.

Bebeluşul dispăruse, dar David Thomsen era tot acolo.

48

Este ora nouă. Lucy şi copiii s-au instalat pentru noapte în dormitorul părinţilor ei. Pereţii încăperii dansează în lumina lumânărilor. Stella doarme deja, cu câinele ghemuit în spatele genunchilor.

Lucy deschide o cutie de gin tonic. Marco deschide o cutie de Fanta. Ciocnesc şi-şi urează noroc la Londra.

— Deci, îi spune el în şoaptă. Ai de gând să-mi povesteşti despre bebeluş?

— Of! suspină ea acoperindu-şi faţa cu mâinile. Nu ştiu. Totul e atât de...

— Spune-mi. Te rog.

— Mâine, îi promite Lucy înăbuşindu-şi un căscat. O să-ţi povestesc mâine.

Peste câteva minute Marco adoarme în fine, astfel că Lucy e singura trează în casa asta blestemată unde a jurat că n-o să se mai întoarcă în viaţa ei. Mută cu mare grijă capul băiatului din poala ei pe pernă şi se ridică să privească de la fereastră apusul reflectat în ferestrele blocurilor noi de pe partea cealaltă a fluviului. Pe vremuri nu erau acolo. Poate că dacă ar fi fost, cineva ar fi putut să-i vadă, cineva ar fi putut să ştie, cineva ar fi putut să-i salveze şi să-i scutească de viaţa mizerabilă pe care a trebuit s-o ducă.

Adoarme după trei dimineaţa. Mintea ei, care ore întregi a funcţionat la turaţie maximă, refuzând cu încăpăţânare să ia o pauză, a cedat brusc. Dintr-odată, Lucy e în lumea viselor.

Se trezeşte la fel de brusc. Se ridică în şezut, imitată de Marco. Telefonul îi spune că au dormit până târziu.

La etaj se aud paşi.

Lucy acoperă mâna băiatului cu palma ei şi-şi duce vârful degetului la buze.

S-a făcut iar linişte, aşa că începe să se destindă. Dar apoi zgomotul de paşi şi scârţâitul podelelor se aud iarăşi.

— Mami...

Îl strânge de mână ca să-l liniştească, pe urmă coboară încet din pat şi merge în vârful picioarelor până la uşă. Câinele, trezit şi el, îşi înalţă capul, se descolăceşte de lângă trupul Stellei şi vine după ea. Ghearele lui ţăcănesc pe scândurile de lemn, aşa că-l ia în braţe, sâsâindu-i să tacă atunci când îl simte că vrea să mârâie.

Marco e în spatele ei; îi poate auzi respiraţia întretăiată.

— Stai acolo, îi şopteşte.

Mârâitul din gâtul lui Fitz se amplifică. La următorul scârţâit de deasupra, câinele răspunde cu un lătrat.

Zgomotul încetează.

Imediat după aceea se aude sunetul de paşi, siguri şi apăsaţi, coborând pe scara de lemn care duce la dormitoarele de la mansardă. Lucy nu mai respiră. Câinele reîncepe să latre, zbătându-se să scape din braţele ei. Se grăbeşte să închidă uşa, proptindu-se în ea cu toată greutatea trupului.

Stella s-a trezit; se uită la uşă cu ochi mari.

— Ce se întâmplă, mami?

— Nimic, scumpo, îi şopteşte ea. Nimic. Doar Fitz, care face prostii.

Uşa care dă spre palierul de la primul etaj scârţâie, apoi se închide cu un pocnet sonor.

Adrenalina îi străbate corpul cu o viteză incredibilă.

— E bebeluşul? întreabă Marco în şoaptă, cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu ştiu. Nu ştiu cine e.

Paşii se deplasează pe palier, apoi se aude o răsuflare de cealaltă parte a uşii. Câinele tace cu urechile pe spate, dezvelindu-şi dinţii. Lucy întredeschide uşa, moment în care Fitz îi sare din braţe şi se năpusteşte prin crăpătură. Pe coridor e un bărbat, iar câinele latră şi se agită în jurul gleznelor lui. Când însă bărbatul îl priveşte zâmbind şi-i dă mâna să i-o miroasă, Fitz, potolit ca prin farmec, i-o amuşină, după care îl lasă să-l mângâie pe cap.

— Bună, Lucy, îi spune bărbatul. Ce câine drăguţ ai!

PARTEA A TREIA

49

Lungită pe cearşaf, Libby priveşte traversa violet-închis de la picioarele patului. Întotdeauna se simte foarte bine în camerele de hotel Premier Inn: le asociază cu petrecerile burlăciţelor, city-breakuri şi nunţi în oraşe îndepărtate. Patul dintr-un Premier Inn este familiar şi liniştitor. Ar putea să stea aici toată ziua, dar are întâlnire cu Miller în hol la ora nouă. Aruncă o privire la ceasul de pe telefon. Opt şi patruzeci şi opt de minute.

Se dă jos din pat şi face un duş rapid.

Drumul de la Londra a fost lung, şi a aflat o mulţime de lucruri despre Miller în cele cinci ore pe care le-au petrecut împreună.

La douăzeci şi doi de ani a avut un accident de maşină după care a stat un an într-un cărucior cu rotile, făcând exerciţii de reabilitare. În tinereţe a fost foarte suplu şi sportiv, dar n-a reuşit să-şi recapete fizicul atletic. Are două surori mai mari şi un tată gay şi a crescut la Leamington Spa. A studiat politica la universitate, unde şi-a cunoscut fosta soţie, pe nume Matilda, Mati pe scurt. I-a arătat lui Libby o poză cu ea pe telefon. Era drăguţă foc, cu părul roşu-închis, buze pline şi o tunsoare inegală, de hipsteriţă, care ar fi arătat oribil la 99% dintre femei.

— De ce v-aţi despărţit? În clipa următoare s-a grăbit să adauge: Dacă nu te superi că te întreb.

— Ah, din vina mea, i-a răspuns el ducându-şi o mână la inimă. A fost cu totul şi cu totul vina mea. Mi-am pus celelalte preocupări pe primul plan. Hobby-urile, prietenii, dar mai ales slujba. Şi în primul rând – a zâmbit strâmb – articolul din *The Guardian.* Dar mi-am învăţat lecţia. N-o să mai acord niciodată prioritate muncii în detrimentul vieţii personale. Şi tu? Există vreun domn Libby pe undeva?

— Nu, i-a răspuns ea. Nu. E un proiect în derulare.

— Dar eşti încă tânără!

— Da, a recunoscut Libby, dând uitării sentimentul apăsător că nu-i mai rămânea timp să-şi atingă toate

ţelurile arbitrare. Aşa e.

Îşi pune hainele pe care le-a purtat şi ieri, iar la nouă şi două minute e în hol, unde Miller o aşteaptă deja. Nu s-a schimbat, nici n-a făcut duş, după cât se pare. Arată neîngrijit, exact ca un tip care n-a ajuns în patul lui de patruzeci şi opt de ore. Totuşi, aspectul lui şifonat şi ciufulit are ceva atrăgător; Libby trebuie să reziste tentaţiei de a-i aranja părul, de a-i îndrepta gulerul tricoului.

Desigur, Miller s-a înfruptat din excelentul mic dejun oferit după obicei de Premier Inn, iar acum îşi termină cafeaua. Văzând-o, îi zâmbeşte, îşi lasă jos ceaşca şi se îndreaptă împreună spre ieşire.

Cabinetul lui Sally e pe strada principală din Penreath, la etajul unei clădiri scunde de piatră care găzduieşte la parter un centru de relaxare numit The Beach. Când Miller sună, îi răspunde o voce foarte tânără.

— Da?

— Bună ziua. O căutăm pe Sally Radlett.

— Îmi pare rău, dar are un client în momentul acesta. Vă pot ajuta?

Fata e blondă şi palidă şi are aceleaşi trăsături bine conturate ca Sally. Preţ de o clipă Libby se gândeşte că trebuie să fie fiica ei, dar nu e posibil. Sally are cel puţin şaizeci de ani.

— Hm, nu, chiar trebuie să stăm de vorbă cu Sally, spune Miller.

— Aveţi programare?

— Nu, din păcate. E o urgenţă.

Fata îşi îngustează ochii neîncrezătoare, apoi îşi îndreaptă privirea spre canapeaua Chesterfield din piele.

— Vreţi să luaţi loc cât aşteptaţi? Nu mai durează mult.

— Vă mulţumim frumos, îi răspunde Miller.

E o încăpere micuţă; sunt destul de aproape de fată, care stă la biroul ei, ca să-i audă respiraţia.

Soneria telefonului sparge tăcerea stânjenitoare. Profitând de moment, Libby se întoarce spre Miller şi-i şopteşte:

— Şi dacă nu e ea?

Dintr-odată, privindu-l, îşi dă seama că nu vede viaţa în acelaşi fel ca ea. E pregătit să constate că s-a înşelat; nu are mereu nevoie să ştie ce-o să se întâmple în clipa următoare. Gândul de a trăi aşa cum trăieşte Miller i se pare ciudat de atrăgător.

Chiar atunci îşi face apariţia o femeie înaltă într-o rochie gri cu mâneci scurte şi sandale aurii. În timp ce-şi ia rămas-bun de la un bărbat de vârstă mijlocie îi observă pe cei doi, aşa că se întoarce spre fata de la birou.

— Lola?

— Domnii au solicitat o întrevedere de urgenţă, îi explică fata.

Revine spre ei cu un zâmbet nesigur.

— Bună ziua.

E limpede că nu-i place ca nişte străini să dea buzna şi să ceară întrevederi de urgenţă, dar Miller, nelăsându-se descumpănit, se ridică în picioare şi spune:

— Sally, numele meu este Miller Roe. Aceasta este prietena mea, Libby Jones. Aţi putea să ne acordaţi zece minute?

Ea se uită iarăşi la fata pe nume Lola, care-i confirmă că următoarea programare e abia la unsprezece şi jumătate. Îi invită în cabinet şi închide uşa după ei.

Sala de consultaţii oferă intimitatea specifică stilului scandinav: o canapea de culoare deschisă cu o pătură croşetată aruncată cu aparentă neglijenţă deasupra, pereţi zugrăviţi în gri-deschis, birou şi scaune albe. Pe pereţi sunt expuse zeci de fotografii alb-negru.

— Aşadar, ce pot să fac pentru dumneavoastră? îi întreabă.

Miller se uită la Libby, îndemnând-o să ia cuvântul. Ea se conformează:

— Am moştenit recent o casă. O casă mare. În Chelsea.

— În Chelsea? repetă Sally fără să pară interesată.

— Da. Pe Cheyne Walk.

— Aha, face Sally dând din cap o singură dată.

— La numărul şaisprezece.

— Da, da, spune ea cu nerăbdare în glas. Nu înţe… începe, dar se opreşte brusc şi-şi îngustează ochii. Ah! Tu eşti bebeluşul!

Libby încuviinţează din cap.

— Dumneavoastră sunteţi Sally Thomsen?

Sally tace câteva clipe.

— Păi, tehnic, nu. Mi-am reluat numele de fată în urmă cu câţiva ani, când am deschis cabinetul ăsta. Nu voiam ca cineva să… Ei bine, am trecut printr-o perioadă dificilă şi presupun că voiam s-o iau de la capăt. Dar da, am fost Sally Thomsen. Tonul îi devine înţepat când continuă: Nu vreau să fiu implicată în nimic, înţelegeţi? Fiica mea m-a pus să jur că n-o să vorbesc niciodată despre casa din Chelsea. Niciodată. Ani de zile a suferit de un sindrom posttraumatic după tot ce s-a întâmplat acolo, chiar şi acum se fac simţite consecinţele. Nu sunt în poziţia de a mă exprima. Şi, deşi mă bucur să te văd aici vie şi nevătămată, mă tem c-o să vă rog pe amândoi să plecaţi.

— Am putea să discutăm cu fiica dumneavoastră? Ce credeţi?

Sally îi aruncă o privire de oţel lui Miller, care a pus întrebarea.

— În niciun caz, îi răspunde. În niciun caz.

50

Mama nu şi-a mai revenit cu adevărat după pierderea sarcinii.

S-a retras treptat din viaţa comunităţii. De asemenea, s-a retras din relaţia cu David. A început să petreacă mai mult timp cu tata, stăteau amândoi alături şi priveau în gol.

Bineînţeles, mă simţeam întru totul răspunzător de nefericirea mamei. Am încercat să remediez situaţia hrănind-o cu preparate din cărţile lui Justin care pretindeau că vindecă melancolia. Însă era imposibil s-o conving să mănânce, aşa că nimic din ce făceam n-a avut niciun efect.

David părea s-o fi părăsit. Eram surprins. M-aş fi aşteptat să se implice în refacerea ei, dar se purta distant, de-a dreptul rece.

Într-o zi, la scurt timp după ce mama a pierdut bebeluşul, l-am întrebat:

— De ce nu mai vorbeşti cu mama?

— Mama ta se vindecă, mi-a spus oftând. Are nevoie să-şi urmeze propria cale în direcţia asta.

„Propria cale”. Am simţit un val de furie crescând în mine.

— Nu cred că se vindecă, i-am replicat. Cred că starea ei se agravează. Şi tata? N-ar trebui să primească îngrijiri? Un tratament? Tot ce face e să stea în fotoliul ăla de dimineaţă până seara. Poate că în lumea de afară cineva ar putea să-l ajute. Poate un fel de terapie. Poate chiar cu şocuri electrice, sau ceva de genul ăsta. Poate că medicina a făcut progrese în legătură cu tratarea victimelor accidentelor cerebrale, dar noi nu ştim de ele, pentru că suntem închişi aici!

Începusem să ţip. Imediat ce cuvintele mi-au ieşit din gură am ştiut ce mă aştepta. Într-adevăr, în clipa următoare i-am simţit pielea rece şi dură a mâinii lovindu-mi obrazul.

Am simţit gustul metalic al sângelui. Atingându-mi buzele amorţite cu vârful degetului, m-am uitat la el plin de

groază.

Mă privea cu capul vârât între umerii imenşi, cu o venă pulsându-i violent la tâmplă. Era incredibilă iuţeala cu care acel bărbat liniştit, cu preocupări spirituale, se putea transforma într-un monstru turbat.

— N-ai niciun drept să vorbeşti despre lucrurile astea, a mugit. Nu ştii nimic despre nimic. Eşti un mucos!

— Dar e tatăl meu. Şi tu îl tratezi ca pe o râmă de când ai venit aici!

Mâna lui a revenit, de data asta pe celălalt obraz. Ştiusem mereu că asta avea să se întâmple. Ştiusem din primul moment că David Thomsen avea să mă lovească dacă-l înfruntam. Şi iată că ajunsesem în punctul acela.

— Ai distrus tot, i-am zis luat de valul emoţiei, conştient că nu mai aveam nimic de pierdut. Îţi închipui că eşti puternic şi important, dar nu eşti! Eşti doar un tiran! Ai venit în casa noastră şi ne-ai terorizat pe toţi ca să devenim ceea ce voiai tu să fim. Şi după aia ai lăsat-o gravidă pe mama, şi acum e tristă şi ţie nu-ţi pasă, nu-ţi pasă deloc. Pentru că nu-ţi pasă decât de tine!

De data asta m-a lovit destul de tare încât să mă trimită la podea.

— Ridică-te! a zbierat. Ridică-te şi du-te în camera ta. O săptămână la izolare!

— Ai de gând să mă încui? Pentru că am vorbit cu tine? Pentru că ţi-am spus ce simt?

— Nu, a mârâit el. Te încui pentru că nu pot să mă uit la tine. Pentru că mă scârbeşti. Ei bine, ori mergi pe picioarele tale, ori te târăsc. Ce alegi?

M-am ridicat de pe jos şi am fugit. Nu spre scară, ci spre uşa din faţă. Am răsucit mânerul, am tras şi eram gata, gata să zbor, gata să opresc un străin şi să-i spun: „Vă rog, ajutaţi-ne, suntem închişi în casă cu un megaloman. Ajutaţi-ne, vă implor!” Însă uşa era încuiată.

Cum de nu ştiusem asta? Am tras din toate puterile, apoi m-am întors spre el.

— Ne-ai încuiat în casă!

— Nu. Uşa e încuiată. Nu-i deloc acelaşi lucru. Mergem

acum?

Am urcat pe scara de serviciu până la mansardă, urmat îndeaproape de David.

Am auzit cum îmi încuia pe dinafară uşa camerei.

Am plâns şi am răcnit ca un bebeluş imens.

— Taci din gură! Taci! mi-a strigat Phin de partea cealaltă a peretelui.

Am ţipat după mama, dar n-a venit.

Nimeni n-a venit.

În noaptea aceea n-am putut să dorm; faţa mă durea de la loviturile lui David, iar stomacul îmi chiorăia. Am stat treaz, privind norii care treceau prin faţa lunii, urmărind siluetele întunecate ale păsărilor de pe ramuri, ascultând scârţâiturile şi gemetele casei. Cred că în săptămâna următoare am luat-o razna. Zgâriam pereţii cu unghiile până îmi dădea sângele. Îmi izbeam capul de podea. Scoteam răgete animalice. Vedeam lucruri care nu erau acolo. David se gândise probabil c-o să ies din detenţie potolit şi gata să pornesc de la zero, însă nu era nicidecum aşa.

Peste o săptămână, când uşa a fost descuiată în sfârşit şi mi s-a permis iarăşi să umblu prin casă, nu mă simţeam deloc potolit. Mă simţeam măcinat de o furie cumplită. Aveam să-l termin pe David o dată pentru totdeauna.

Când mi-am recăpătat în fine libertatea, am descoperit că plutea ceva nou în atmosferă, un secret uriaş purtat de colo colo de ghemotoacele de praf şi de razele soarelui, prins în firele de pânză de păianjen din colţul tavanelor înalte.

În acea primă dimineaţă, la micul dejun, l-am întrebat pe Phin:

— Ce se întâmplă? De ce se poartă toată lumea aşa de ciudat?

— Nu aşa se poartă permanent toată lumea de-aici? mi-a replicat dând din umeri.

— Nu. Mai ciudat decât de obicei. De parcă s-ar întâmpla ceva.

Phin era deja bolnav, îmi dădeam seama. Pielea lui, odată netedă şi impecabilă, era cenuşie şi pătată. Părul gras îi atârna moale într-o parte. Şi avea un miros neplăcut, acrişor.

Am hotărât să-i atrag atenţia lui Birdie.

— Phin pare bolnav, i-am zis.

— Phin se simte perfect, mi-a răspuns afectată. Doar că are nevoie să facă mai multă gimnastică.

Îl auzeam pe tatăl lui prin uşa sălii de exerciţii, implorându-l să facă eforturi mai mari.

— Mai mult! Hai că poţi! Împinge în spate. Cu toată forţa. Ah, ce naiba! Nici măcar nu încerci!

Şi apoi îl vedeam pe Phin ieşind din sala de exerciţii epuizat, pământiu la faţă. Urca treptele spre mansardă încet, chinuit, de parcă fiecare pas l-ar fi durut.

— Ar trebui să vii în grădină cu mine, i-am zis. Aerul proaspăt o să-ţi priască.

— Nu vreau să merg nicăieri cu tine.

— Dar nu trebuie să mergi cu mine. Du-te singur în grădină.

— Nu vezi? a izbucnit el. Nimic din casa asta n-o să mă înzdrăvenească. Singurul lucru care mă poate vindeca e plecarea de aici. Trebuie să plec. Trebuie, mi-a spus fixându-mă cu privirea.

Casa era pe moarte, cel puţin aşa aveam impresia. Întâi se ofilise tata, apoi mama, acum şi Phin. Justin ne părăsise. Bebeluşul era mort şi îngropat. Nu-mi dădeam seama ce rost mai avea.

Peste câtva timp, într-o după-amiază, am auzit râsete de la parter. M-am uitat din capul scărilor şi i-am văzut pe David şi pe Birdie ieşind din sala de exerciţii. Amândoi radiau de sănătate. David şi-a petrecut un braţ pe după umerii ei, a tras-o spre el şi a sărutat-o apăsat pe buze cu un plescăit dezgustător. În clipa aceea am înţeles: ei erau de vină. Ei erau cei care, asemenea unor vampiri, goleau casa de energie, de dragoste, de viaţă şi de bunătate, o

goleau ca să absoarbă ei totul, ospătându-se din nefericirea noastră.

M-am uitat în jur la pereţii goi unde atârnaseră odată tablourile în ulei, la colţurile goale unde stătuseră cândva piesele de mobilier preţioase. M-am gândit la candelabrele care străluciseră odinioară în lumina soarelui. La argintul, alama şi aurul care sclipiseră peste tot. M-am gândit la garderoba mamei cu haine şi poşete de lux, la inelele care-i împodobeau degetele, la cerceii cu diamante şi pandantivele cu safire. Toate dispăruseră. Toate fuseseră date chipurile „de pomană”, pentru „ajutorarea săracilor”. Am estimat valoarea acestor bunuri pierdute. Mii de lire, probabil. Multe mii de lire. Şi apoi m-am uitat iarăşi la David, la braţul lui care o ţinea strâns pe Birdie; amândoi erau atât de liberi şi de neîmpovăraţi de tot ce se petrecea în casă! Şi m-am gândit: „Nu eşti un Mesia ori un guru ori vreun zeu, David Thomsen. Nu eşti vreun filantrop ori vreun binefăcător. Nu eşti un tip preocupat de spiritualitate. Eşti un infractor. Ai venit în casa mea şi ai jefuit-o. Şi nu eşti niciun tip sufletist. Dacă ai fi fost sufletist, acum ai sta cu mama, care-ţi jeleşte copilul pierdut. Ai găsi o cale de a-mi ajuta tatăl să scape din iadul ăsta. Ţi-ai duce fiul la medic. Apăsat de nefericirea tuturor celorlalţi, n-ai râde în hohote cu Birdie. Aşadar, dacă nu eşti sufletist, înseamnă că n-ai avut de ce să le dai săracilor banii noştri. I-ai păstrat pentru tine. Şi asta trebuie să fie comoara din ascunzătoare despre care mi-a zis Phin în urmă cu câţiva ani. În cazul ăsta, unde e? Şi ce ai de gând să faci cu ea?”

51

La două săptămâni după ce m-a eliberat din detenţie, David ne-a anunţat la cină că sora mea era gravidă. Abia împlinise paisprezece ani.

Am văzut-o pe Clemency îndepărtându-se ca arsă de sora mea. Am văzut chipul mamei, golit de orice expresie, şi mi-am dat seama că ştia deja. Am văzut-o pe Birdie, care îmi zâmbea. Imaginea şirului aceluia de dinţi mărunţi m-a făcut să explodez. Am sărit peste masă şi m-am năpustit asupra lui David, încercând să-l lovesc. De fapt, am încercat să-l omor. Asta era intenţia mea.

Eram însă mic, pe când el era mare; bineînţeles, Birdie a intervenit să ne despartă şi am fost cumva tras înapoi până pe partea cealaltă a mesei. M-am uitat la sora mea, la surâsul bizar care-i juca pe buze. Nu-mi venea să cred că nu sesizasem nimic, nu observasem că prostuţa de soră-mea se lăsase păcălită, că-l vedea pe David aşa cum îl vedeau mama şi Birdie. Că era *mândră* că David o alesese, mândră să-i poarte copilul în pântece.

În acel moment am avut o revelaţie.

David nu voia doar banii noştri. David voia casa.

Asta fusese tot ce voise din clipa în care pusese piciorul înăuntru. Şi un copil cu sora mea i-ar fi întărit dreptul asupra ei.

A doua zi m-am dus în dormitorul părinţilor mei şi am deschis cutiile de carton în care fuseseră puse toate posesiunile lor fără valoare atunci când fusese donată mobila. Am simţit că tata mă privea.

— Unde-i testamentul, tăticule? Testamentul în care scrie ce se întâmplă cu casa când mori?

Am putut vedea cum se formau cuvintele la baza gâtului său. A deschis gura doi milimetri, aşa că m-am apropiat de el.

— Ştii, tăticule? Ştii unde sunt toate actele?

Privirea lui s-a mutat de la faţa mea la uşa dormitorului.

— Sunt acolo, afară? Actele?

A clipit.

Făcea asta uneori când i se dădea să mănânce. Dacă mama îl întreba: „Îţi place, scumpule?”, el clipea, iar mama spunea: „Minunat”, şi-i mai dădea o îmbucătură.

— În care cameră? am vrut să ştiu. În care cameră sunt?

Ochii lui s-au mutat puţin spre stânga. Spre camera lui David şi a lui Birdie.

— În camera lui David?

A clipit.

M-am dezumflat instantaneu.

Nu puteam să mă duc în camera lui David şi a lui Birdie. În primul rând, o ţineau încuiată. Şi chiar dacă n-ar fi existat acest obstacol, nici nu mă puteam gândi la ce-aş fi păţit dacă eram prins.

Am făcut iarăşi apel la cartea de vrăji a lui Justin, care se dovedise extrem de utilă.

„O vrajă pentru stupoare temporară”.

Părea să fie exact ce-mi trebuia. Promitea câteva clipe de ameţeală şi somnolenţă, o „pierdere a contactului cu realitatea de scurtă durată, aproape insesizabilă”.

Principalul ingredient era mătrăguna, *Atropa belladonna,* planta otrăvitoare despre care-mi vorbise Justin cu câteva luni în urmă. O cultivam în secret, după ce găsisem nişte seminţe în cufărul lui Justin. Era necesar ca seminţele să stea la frigider în apă timp de două săptămâni. Le spusesem adulţilor că făceam experimente cu o plantă nouă pentru starea de *ennui*[8] a lui Phin.

La momentul potrivit plantasem seminţele în două ghivece mari. Durase trei săptămâni până să iasă răsadurile, iar ultima oară când mă uitasem erau înflorite. Conform literaturii de specialitate, *Atropa belladonna* este foarte dificil de cultivat, şi am fost în culmea fericirii când am văzut primele flori violet-închis. Acum m-am strecurat în grădină, am cules câteva rămurele pe care le-am vârât sub elasticul colanţilor şi m-am întors iute în camera mea, unde am preparat tinctura cu frunze de muşeţel şi apă cu zahăr.

---

[8] Oboseală psihică, plictiseală (în limba franceză în original) (n. tr.).

Trebuia să pun şi două fire din blana de pe spatele unei pisici roşcate şi răsuflarea unei femei bătrâne, dar eram un spiţer, nu un vrăjitor.

Ceaiurile mele au fost foarte apreciate. Le-am spus lui David şi lui Birdie că testam o nouă combinaţie: muşeţel şi frunze de zmeur. Privindu-mă cu afecţiune, mi-au spus că părea ceva delicios.

Mi-am cerut iertare de la Birdie, zicându-i că era poate cam dulce; i-am spus că pusesem puţină miere ca să echilibrez gustul amărui al frunzelor de zmeur. În carte se preciza că persoana vizată trebuia să bea cel puţin jumătate de cană. Prin urmare, m-am aşezat şi i-am privit cu o expresie rugătoare, de parcă le-aş fi căutat cu disperare aprobarea, astfel încât să continue să soarbă chiar dacă nu le plăcea gustul.

Le-a plăcut însă, aşa că amândoi şi-au băut ceştile până la fund.

— Ei bine, a zis Birdie după o vreme, când puneam în dulapuri vasele spălate. Ceaiul a fost super-relaxant, Henry. Simt c-aş putea... de fapt... I-am văzut ochii dându-i-se peste cap. Cred că trebuie să mă duc la culcare, a murmurat în cele din urmă.

Şi lui David îi venea greu să-şi ţină ochii deschişi.

— Da, o să trag şi eu un pui de somn.

— Haideţi, le-am spus, o să vă ajut pe amândoi. Doamne, îmi pare atât de rău! S-ar putea să fi pus prea mult muşeţel în ceai. Vino, Birdie, i-am zis întinzându-i braţul.

Şi-a sprijinit obrazul de umărul meu, şoptind:

— Îmi place tare mult ceaiul tău, Henry. E cel mai bun pe care l-am băut vreodată.

— Un ceai foarte, foarte bun, a întărit David.

Scotocea după cheia de la camera lor prin pliurile tunicii. În momentul acela am observat că pe dedesubt purta o borsetă prinsă pe corp cu o centură. Probabil că acolo ţinea cheile de la toate încăperile din casă. Cum nu reuşea să vâre cheia în broască, i-am dat o mână de ajutor, apoi i-am urcat pe amândoi în pat, unde au adormit buştean.

Mă aflam în sfârşit în dormitorul pe care-l împărţeau

David şi Birdie. Nu mai fusesem acolo de ani de zile, din vremea când David şi Sally încă erau împreună.

M-am uitat în jur nevenindu-mi să cred. Erau maldăre de cutii de carton din care ieşeau la vedere haine, cărţi, tot felul de lucruri despre care ni se spusese că era imoral să le posezi. Am zărit două perechi de pantofi în colţul încăperii, una de damă, cealaltă bărbătească. Am văzut alcool, o sticlă de vin pe jumătate goală cu dopul pus la loc, un pahar cu un reziduu maro lipicios pe fund, fără îndoială un whisky scump din colecţia tatei. Am văzut o cutie de biscuiţi, ambalajul unui baton Mars. Am văzut un chilot de mătase, o sticlă de şampon Elvive.

Nu le-am dat însă atenţie, căci nu ştiam cât avea să dureze „stupoarea temporară”. Trebuia să găsesc actele tatei şi să plec de acolo.

În timp ce umblam prin cutii am dat peste penarul meu, pe care nu-l mai văzusem din ultima zi de şcoală primară. L-am ţinut câteva momente în mână, privindu-l ca pe o relicvă a unei civilizaţii apuse. Mă gândeam la băiatul în pantaloni bufanţi maro care a chiulit în ultima zi de şcoală, imaginându-şi mândru că minunata lume nouă se deschidea în faţa lui. L-am deschis, l-am dus la nas, am inhalat mirosul de creion ascuţit şi de inocenţă; apoi l-am vârât în brâul colanţilor, de unde aveam să-l scot mai târziu în camera mea.

Am găsit o rochie de seară de-a mamei. Am găsit armele de vânătoare ale tatei. Am găsit costumul de balet şi tutuul surorii mele, pe care nu înţelegeam de ce le păstrase David.

În cele din urmă, în a treia cutie, am găsit actele tatei: nişte clasoare gri cu inele din metal înăuntru. Am scos unul pe care scria „Gospodărie” şi i-am frunzărit rapid conţinutul până am dat de testamentul redactat de Henry Roger Lamb şi Martina Zeynep Lamb. L-am strecurat şi pe el în brâul colanţilor, intenţionând să-l citesc în linişte, în camera mea. Chiar atunci, respiraţia lui Birdie s-a înteţit şi i-am văzut piciorul zvâcnind. Am tras iute altă cutie spre mine. Înăuntru am văzut nişte paşapoarte pe care le-am trecut

iute în revistă: erau al meu, al surorii mele, ale părinţilor mei. Clocoteam de furie: paşapoartele noastre! Individul acela ne luase paşapoartele! Părea o faptă chiar mai gravă decât crima de a ne încuia în propria noastră casă. Să furi paşaportul unui om, să-l privezi de mijlocul prin care poate să circule liber, să aibă aventuri, să exploreze, să înveţe, să profite de lumea întreagă! Inima îmi bubuia de indignare. Am remarcat că paşaportul meu expirase, iar al surorii mele mai era valabil şase luni. Nu ne mai foloseau la nimic.

L-am auzit pe David mormăind în barbă.

Stupoarea temporară fusese puţin prea temporară după gustul meu, şi nu eram sigur că altă dată aveam să-i pot convinge să mai bea din „noul ceai” special. Aceasta era probabil singura mea şansă de a scoate la lumină secretele îngropate în acea cameră. Am găsit o cutie de paracetamol. O cutie de dropsuri pentru tuse. O cutie de prezervative. Şi, bine ascuns dedesubt, un teanc de bancnote. Mi-am trecut degetele peste margini, şi felul în care s-au vălurit hârtiile mi-a dat de înţeles că era o sumă importantă. O mie, am estimat. Poate mai mult? Am tras câteva bancnote de zece lire din vârful teancului şi le-am vârât printre actele pe care le vârâsem în elasticul colanţilor.

Birdie a scos un geamăt.

David a scos un geamăt.

M-am ridicat, cu testamentul tatei, penarul şi cinci bancnote de zece lire lipite de burtă.

Am ieşit din cameră în vârful picioarelor, închizând cu grijă uşa în spatele meu.

52

Mintea lui Lucy se învârte nebuneşte. Trăsăturile bărbatului acum sunt clare, acum sunt defocalizate. Acum arată ca o persoană, acum, ca alta. Îl întreabă cine e.

— Ştii cine sunt, îi spune.

Vocea lui e deopotrivă familiară şi străină.

Stella a traversat încăperea, iar acum stă agăţată de piciorul mamei sale.

Lucy îl vede pe Marco stând în spatele ei, înalt şi puternic.

Câinele acceptă bucuros afecţiunea bărbatului, rostogolindu-se pe spate şi invitându-l să-l gâdile pe burtă.

— Ce căţel cuminte! Frumosule! Bărbatul se uită la Lucy şi-şi ridică ochelarii pe nas cu vârful degetului. Tare mi-ar fi plăcut să am un câine, dar nu mi se pare drept să-l las acasă toată ziua când sunt la serviciu. Aşa că mă mulţumesc cu nişte pisici. Oftând, se îndreaptă de spate şi o măsoară cu privirea, apoi îi spune: Apropo, îmi place cum arăţi. Nu m-aş fi gândit niciodată c-o să devii, ştii tu, boemă.

— Eşti…? începe ea mijindu-şi ochii.

— N-o să-ţi zic, îi răspunde el pe un ton jucăuş. Trebuie să ghiceşti.

Lucy suspină. E atât de obosită! A călătorit atât de mult! A dus o viaţă foarte grea, nimic nu i-a fost uşor vreodată. Nici măcar pentru o clipă. A luat hotărâri teribil de proaste şi a ajuns în situaţii periculoase cu oameni răi. Este, aşa cum s-a simţit adesea, o stafie, conturul unei persoane care a existat poate cândva, dar pe care viaţa a şters-o ca o radieră.

Şi acum iat-o: mamă, ucigaşă, imigrantă clandestină care a intrat prin efracţie într-o casă care nu-i aparţine. Tot ce vrea e să vadă bebeluşul şi să închidă cercul existenţei sale. Dar în faţa ei se află bărbatul acela, şi se gândeşte că ar putea să fie fratele ei, dar cum e posibil să fie fratele ei şi totodată să nu fie fratele ei? Şi de ce i-e frică de el?

Îi aruncă o privire şi vede umbra genelor lungi pe pometţi. „Phin”, se gândeşte. „E Phin.” Dar apoi se uită la mâinile lui: mici şi delicate, cu încheieturi fine.

— Eşti Henry, nu-i aşa?

53

După anunţ m-am dus la mama şi i-am zis:

— Ţi-ai lăsat fata să facă sex cu un bărbat de-o vârstă cu tine. Câtă perversitate!

— N-a avut nicio legătură cu mine, mi-a răspuns ea. Tot ce ştiu e că un bebeluş vine pe lume şi că ar trebui să fim foarte bucuroşi cu toţii.

Niciodată nu mă mai simţisem atât de singur. Nu mai aveam nici mamă, nici tată. Nu ne vizita nimeni. Soneria nu se auzea niciodată. Telefonul fusese deconectat cu multe luni în urmă. După ce mama a pierdut sarcina, timp de o săptămână cineva a venit şi-a bătut la uşă energic câte o jumătate de oră în fiecare zi. Eram ţinuţi în camerele noastre pe durata acestor încercări de a lua legătura. Ulterior, mama mi-a zis că fusese fratele ei, Karl. Îmi plăcea unchiul Karl, era genul de unchi tânăr şi gălăgios care-i arunca pe copii în piscină şi spunea glume deşucheate la auzul cărora restul adulţilor ţâţâiau mustrător. Ultima oară îl văzuserăm la Hamburg, la nunta lui, când aveam vreo zece ani. Purta un costum din trei piese cu imprimeu floral. Ideea că el fusese la uşa noastră şi noi nu-i dăduserăm drumul mi-a mai sfărâmat o bucăţică de inimă.

— Dar de ce? am întrebat-o pe mama. De ce nu l-am lăsat să intre?

— Pentru că n-ar înţelege modul în care am ales să trăim. E prea frivol, duce o viaţă fără nicio semnificaţie.

N-am răspuns, pentru că n-aş fi avut ce răspuns să dau. Unchiul Karl n-ar fi înţeles. Nimeni n-ar fi înţeles. Măcar de atât îşi dădea seama şi mama.

Primeam legume într-o cutie de carton o dată pe săptămână, precum şi câte un plic cu bani strecurat pe sub uşă. Din când în când, curierul suna la uşă, mama deschidea fanta pentru scrisori şi tipul spunea: „Azi n-avem păstârnac, doamnă, v-am pus în loc nişte napi, sper că e în regulă”. Iar mama îi răspundea zâmbind: „E perfect, vă mulţumesc”. După descoperirea cadavrelor, tipul ăsta s-a

dus la poliţie şi le-a zis că îşi închipuise că acolo era o mănăstire şi că mama era călugăriţă. Aşa şi numea punctul de livrare, „la mănăstire”. A spus că n-avea nicio idee că în casă locuiau şi copii. Nu ştia că era şi un bărbat.

Singurătatea mă apăsa tot mai mult. Am încercat să reînnod prietenia (sau ceea ce semănase cu o prietenie) cu Phin, dar încă era foarte supărat pe mine pentru că-l trădasem în noaptea când mă împinsese în fluviu. Da, ştiu că eu ar fi trebuit să fiu supărat pe el pentru că-mi făcuse asta, însă luaserăm droguri şi fusesem enervant, îmi dădeam seama că fusesem enervant, şi într-un fel meritasem să fiu împins în apă; mai târziu, furia mea avusese mai mult de-a face cu mândria rănită decât cu senzaţia că mă pusese într-un pericol de moarte. Din nefericire, e o trăsătură pe care am păstrat-o şi la maturitate. Întotdeauna mă îndrăgostesc de oameni care mă urăsc.

Într-o după-amiază, la scurt timp după ce am primit vestea că sora mea era gravidă, am dat peste Clemency în bucătărie.

— Ştiai? am întrebat-o.

A roşit puţin; ani de zile abia dacă schimbaserăm două vorbe, iar acum discutam despre faptul că cea mai bună prietenă a ei se culcase cu taică-său.

— Nu, habar n-am avut, mi-a zis.

— Dar eraţi atât de apropiate! Cum să nu ştii?

A ridicat din umeri.

— Credeam că făceau gimnastică.

— Şi ce părere ai?

— E dezgustător.

Am încuviinţat din cap vehement, ca pentru a-i spune: „Suntem pe aceeaşi lungime de undă, perfect”.

— Tatăl tău a mai făcut aşa ceva până acum?

— Adică…?

— A mai lăsat vreo femeie gravidă?

— Ah, a murmurat ea. Nu. Numai pe mama.

I-am spus să vină în camera mea. A părut speriată în

primul moment, ceea ce m-a rănit, dar după aceea mi-am zis că era bine. Era bine să fie speriată dacă aveam de gând să-l dobor pe David şi să orchestrez evadarea tuturor din acea casă.

Odată ajunşi, am tras salteaua şi am scos obiectele pe care le găsisem în dormitorul lui David şi al lui Birdie. Le-am răspândit pe podea şi am invitat-o pe Clemency să le privească, spunându-i de unde proveneau.

— Dar cum ai intrat acolo? a vrut să ştie.

— Nu pot să-ţi spun.

I-am remarcat expresia derutată în timp ce studia obiectele.

— Penarul tău?

— Da. Penarul meu. Şi mai erau o grămadă de chestii.

I-am povestit despre lenjeria de mătase, despre whisky şi despre teancurile de bani. Îmi dădeam seama că veştile îi rupeau inima, i-am spus. Era ca atunci când îi dezvăluisem lui Phin că-l văzusem pe tatăl lui sărutându-se cu Birdie. Uitând că vorbeam cu o copilă despre tatăl ei, uitând că împărtăşea cu el nu doar materialul genetic, ci şi o mulţime de amintiri şi sentimente, sfâşiam totul cu vorbele mele.

— Ne-a minţit în tot timpul ăsta! a gemut ea frecându-se la ochi cu podul palmei. Credeam că facem totul pentru oamenii sărmani. Nu înţeleg. Nu înţeleg!

Am privit-o stăruitor în ochi.

— E simplu. Tatăl tău a luat toate bunurile de preţ ale părinţilor mei, iar acum vrea să le ia casa. Din punct de vedere legal, casa asta este păstrată de un fond fiduciar pentru sora mea şi pentru mine până când împlinim douăzeci şi cinci de ani. Dar uită-te aici, i-am spus arătându-i testamentul pe care-l luasem din cutie.

Un codicil scris de mâna lui David afirma, folosind jargonul legal, că în cazul decesului părinţilor mei casa le revenea direct lui David Sebastian Thomsen şi descendenţilor săi. La redactarea codicilului fuseseră martore şi contrasemnaseră mama şi Birdie. N-ar fi avut nicio şansă la tribunal, dar intenţiile erau clare.

— Şi a făcut bebeluşul ăsta ca să-şi asigure dreptul de

proprietate asupra casei, am încheiat.

O lungă perioadă, Clemency n-a fost în stare să deschidă gura. În cele din urmă, revenindu-şi din şoc, a îngăimat:

— Ce putem să facem?

— Încă nu ştiu, i-am zis frecându-mi bărbia de parcă aş fi avut o barbă de înţelept, ceea ce, evident, nu se întâmpla; barba a început să-mi crească abia după douăzeci de ani, şi nici atunci nu era prea impresionantă. Dar o să facem ceva, asta e limpede, am asigurat-o.

Mă privea cu ochii măriţi.

— OK.

— Dar trebuie să-mi promiţi că asta rămâne între noi, am continuat pe un ton ferm arătând spre obiectele pe care le sustrăsesem din camera lui David şi a lui Birdie. Să nu-i spui fratelui tău. Să nu-i spui surorii mele. Să nu spui nimănui, bine?

A dat din cap aprobator.

— Promit. A rămas tăcută un timp destul de lung, după care a ridicat iarăşi privirea spre mine şi mi-a zis: A mai făcut asta.

— Ce?

Ochii ei au coborât în poală.

— A încercat să-şi convingă bunica să-i lase casa prin testament. Când era senilă. Unchiul meu a aflat şi ne-a dat afară. De asta a trebuit să ne mutăm în Franţa. Uitându-se la mine, m-a întrebat: Crezi c-ar trebui să anunţăm poliţia? Să le spunem ce face?

— Nu, i-am răspuns fără să stau pe gânduri. Nu. Pentru că n-a încălcat în niciun fel legea, nu? Avem nevoie de un plan. Trebuie să scăpăm de-aici. O să mă ajuţi?

A încuviinţat din cap.

— O să faci tot ce e nevoie?

A încuviinţat din nou.

Era o răscruce de drumuri. Privind în urmă, erau atât de multe alte căi de a ieşi din acea situaţie traumatizantă, dar, cum toţi oamenii pe care-i iubeam îmi întorseseră spatele, am ales varianta cea mai rea cu putinţă.

54

Libby şi Miller ies după zece minute din cabinetul lui Sally.

— Eşti bine? o întreabă el când ajung în căldura înăbuşitoare de afară.

Ea reuşeşte să zâmbească, dar apoi îşi dă seama că o năpădeşte plânsul şi n-are cum să se controleze.

— Of, Doamne, murmură Miller. Haide, haide. O conduce spre o curte liniştită, unde se află o bancă la umbra unui copac. Îmi pare rău, n-am batiste, îi spune pipăindu-şi buzunarele.

— E OK, am eu.

Jurnalistul zâmbeşte când o vede scoţând un pachet compact de şerveţele din poşetă.

— Eşti exact genul de persoană din geanta căreia n-ar lipsi aşa ceva.

— Ce vrei să spui? îl repede ea.

— Păi, vreau… doar… Trăsăturile i se îmblânzesc. Nimic. Vreau să spun doar că eşti foarte organizată. Atât.

Libby încuviinţează din cap. Asta ştie şi ea.

— Trebuie să fiu.

— Şi de ce, mă rog?

Tânăra femeie ridică din umeri. Nu-i stă în fire să vorbească despre chestiuni personale, dar, ţinând seama prin câte au trecut în ultimele doua zile, simte că limitele care-i definesc preferinţele în materie de conversaţie au fost desfiinţate.

— Mama, îi spune într-un târziu. Mama mea adoptivă. Era puţin – în fine, *este* puţin haotică. E absolut adorabilă, însă tata era cel care o ţinea pe drumul drept. El a murit când aveam opt ani, şi după aceea… întârziam de fiecare dată. Niciodată n-aveam ce-mi trebuia la şcoală. Nu-i arătam anunţurile pentru excursii şi alte evenimente, pentru că n-avea niciun rost. A rezervat o vacanţă când eram în toiul examenelor de absolvire a liceului. A emigrat în Spania când aveam optsprezece ani. Prin urmare, eu trebuia să fiu

adultul din casă, înţelegi?

— Păstrătoarea batistelor?

— Da, spune Libby râzând. Păstrătoarea batistelor. Ţin minte că o dată am căzut la locul de joacă şi m-am tăiat la cot, iar mama se agita în toate părţile, căutând prin geantă ceva cu care să-mi cureţe rana. Până la urmă, altă mamă ne-a venit în ajutor; avea o geantă de aceeaşi mărime ca a mamei, şi a scos din ea nişte şerveţele antiseptice şi o cutie de plasturi. M-am gândit: „Uau, vreau să fiu persoana cu poşeta magică”.

Miller îi zâmbeşte cu tandreţe.

— Te descurci foarte bine. Ştii asta, nu-i aşa?

— Încerc, spune ea stânjenită. Fac tot ce pot.

Câteva clipe rămân tăcuţi. Genunchii li se ating fugar, apoi se despart ca împinşi de un resort.

Într-un târziu, Libby ia cuvântul:

— A fost o pierdere de vreme, nu-i aşa?

Miller îi aruncă o privire şireată.

— Ei bine, n-a fost chiar o pierdere de vreme. Fata, Lola, e nepoata lui Sally.

— De unde ştii? îl întreabă ea uluită.

— Pentru că am văzut pe birou o poză cu Sally şi o tânără care ţine în braţe un sugar. Şi pe perete era altă poză cu Sally şi o fetiţă blondă. După aceea am observat pe perete un desen de copil pe care scria: „Te iubesc, bunico”. Le-am pus cap la cap, şi concluzia e evidentă.

Se apleacă spre Libby să-i arate ceva pe ecranul telefonului.

— Ce-i asta? se miră ea.

— E o scrisoare adresată Lolei. Îi ieşea din geantă, pe care o ţinea sub masa de lucru. Am executat manevra clasică de îngenunchere pentru a-mi lega şireturile. Ţac-pac!

Libby îl priveşte cu o admiraţie nemăsurată.

— Dar ce te-a făcut să presupui…?

— Nu uita că sunt jurnalist de investigaţii. Asta fac în fiecare zi. Iar dacă teoria mea e corectă, Lola trebuie să fie fiica lui Clemency. Ceea ce înseamnă că şi Clemency

locuieşte în zonă. Deci adresa asta – arată spre ecran – este şi adresa lui Clemency. Cred că tocmai l-am găsit pe cel de-al doilea adolescent dispărut.

O femeie îşi face apariţia la uşa casei elegante de la adresa de pe plic. Un golden retriever bine dresat stă lângă ea dând alene din coadă. Femeia e uşor supraponderală, are o talie îngroşată, picioare lungi şi un piept opulent. Are părul negru tuns bob şi poartă cercei mari de aur de forma unor verigi, blugi şi o bluză de in roz-pal fără mâneci.

— Da?

— Ah, face Miller. Bună ziua. Clemency?

Femeia confirmă printr-o înclinare a capului.

— Mă numesc Miller Roe. Aceasta este Libby Jones. Tocmai am discutat cu mama dumneavoastră. În oraş. A menţionat că locuiţi în apropiere şi…

Clemency o măsoară pe Libby din cap până-n picioare.

— Arătaţi… am senzaţia că vă cunosc de undeva.

Libby îşi pleacă fruntea, lăsându-l pe Miller să facă onorurile.

— Ea e Serenity, rosteşte jurnalistul.

Mâinile lui Clemency se agaţă de tocul uşii şi capul i se dă uşor pe spate. O clipă, Libby se gândeşte c-o să leşine, dar apoi femeia întinde braţele spre ea.

— Bineînţeles! Bineînţeles! Ai împlinit douăzeci şi cinci de ani! Ar fi trebuit să mă gândesc! Ar fi trebuit să-mi dea prin minte c-o să vii. O, Dumnezeule! Intraţi, vă rog!

Casa e superbă: podele din lemn masiv şi tablouri abstracte, vaze pline de flori, lumina filtrată prin ferestrele cu vitralii.

Câinele se aşază la picioarele lui Libby în timp ce Clemency le aduce pahare cu apă, iar Libby îl mângâie pe cap. Patrupedul gâfâie din cauza zăpuşelii şi răsuflarea îi miroase urât, însă n-o deranjează.

Clemency vine să se aşeze vizavi de ei.

— Extraordinar, murmură fără să-şi poată lua ochii de la vizitatoarea sa. Eşti atât de drăguţă! Atât de reală! Erai doar un bebeluş când am plecat. N-aveam nicio poză cu

tine. Nu ştiam unde ai fost dusă, cine te-a adoptat, ce fel de viaţă ai dus. Şi nu mi te puteam imagina. Pur şi simplu nu puteam. Tot ce vedeam era un sugar care arăta ca o păpuşă. Dintr-odată, ochii i se umplu de lacrimi şi vocea începe să-i tremure. Îmi pare atât de rău! Eşti…? Ai fost…? Totul a fost în regulă?

Libby încuviinţează din cap. Se gândeşte la maică-sa, cu bărbatul pe care-l numeşte „jucăria” ei (deşi e cu numai şase ani mai tânăr decât ea), lungită pe terasa minusculă a apartamentului cu un singur pat din Dénia (nu e loc pentru Libby când vine în vizită), într-un caftan roz-aprins, explicându-i pe Skype că a fost prea ocupată ca să rezerve bilete de avion astfel încât să poată veni de ziua ei şi că, atunci când în sfârşit a căutat online, toate zborurile ieftine fuseseră luate. Se gândeşte la ziua când l-au înmormântat pe tatăl ei; o ţinea de mână privind cerul, întrebându-se dacă el ajunsese acolo cu bine, îngrijorată că nu mai putea ajunge la şcoală, din moment ce mama ei nu ştia să conducă.

— A fost bine, spune într-un final. Am fost adoptată de nişte oameni minunaţi. Am fost foarte norocoasă.

Clemency se luminează la faţă.

— Şi unde locuieşti acum?

— La St. Albans.

— O, e frumos acolo! Şi… Eşti căsătorită? Ai copii?

— Nu. Trăiesc singură. N-am copii, n-am animale de companie. Mă ocup cu vânzarea de bucătării de lux. Sunt foarte… În sfârşit, n-am mare lucru de zis despre mine. Sau n-am avut până când…

— Da, spune Clemency. Da. Îmi imaginez că a fost un şoc destul de puternic.

— Asta ca să folosim un eufemism.

— Cât de mult ştii? o întreabă cu circumspecţie. Despre casă. Despre tot ce s-a întâmplat.

— Păi, totul e foarte complicat, începe Libby. În primul rând ştiam ceea ce-mi povestiseră părinţii mei, anume că părinţii mei biologici fuseseră ucişi într-un accident de maşină când aveam zece luni. Apoi erau informaţiile culese

din articolul lui Miller, potrivit cărora părinţii mei aparţineau unui cult şi încheiaseră un pact de sinucidere, iar eu ajunsesem în grija unor ţigani. În fine, în urmă cu două zile Miller şi cu mine eram în casa din Cheyne Walk când a apărut tipul ăsta. La o oră destul de târzie. Ne-a spus. Ne-a spus că se numea Phin.

Clemency se holbează la ea, nevenindu-i să creadă.

— Phin?

— Da.

Ochii femeii se umplu de lacrimi.

— Eşti sigură? Eşti sigură că era Phin?

— Păi, ne-a spus că aşa îl cheamă. Ne-a spus că tu eşti sora lui. Că nu v-a văzut pe tine sau pe mama voastră de ani de zile.

Clemency clatină din cap.

— Dar era atât de bolnav când l-am lăsat acolo, în casă! Atât de bolnav! Şi l-am căutat peste tot, şi eu şi mama. Peste tot. Ani de-a rândul. Am fost la toate spitalele din Londra. Am umblat prin parcuri, uitându-ne la oamenii fără adăpost. L-am tot aşteptat să apară brusc în prag. Cum asta nu s-a întâmplat, ei bine… am presupus c-a murit. Altfel, s-ar fi întors, nu-i aşa? De ce să nu ne caute? Vreau să spun, ar fi făcut-o, nu? După o scurtă pauză reia: Eşti sigură că era Phin? Cum arăta?

Libby descrie ochelarii cu ramă de corn, părul blond, genele lungi, gura cu buze pline.

Clemency dă din cap aprobator.

Şi apoi Libby îi povesteşte despre apartamentul luxos şi pisicile persane. Repetă gluma despre motanul pe nume Dick, moment în care Clemency scutură din cap.

— Nu. Ăsta nu e Phin. Nu, nici vorbă. Se opreşte o clipă, rotindu-şi ochii prin încăpere în timp ce-şi adună gândurile. Ştiţi ce cred eu? spune în cele din urmă. Cred că e Henry.

— Henry?

— Da. Nutrea faţă de Phin o dragoste profundă, însă neîmpărtăşită. Era aproape obsedat. Se uita la el cu o privire pierdută. Se îmbrăca la fel ca el. Îi copia frizura. A încercat chiar să-l ucidă o dată. L-a împins în Tamisa. L-a

ţinut cu capul sub apă. Din fericire, Phin era mai puternic decât Henry. Mai solid. A reuşit să scape. Henry a omorât pisica lui Birdie, ştiai?

— Poftim?

— A otrăvit-o. I-a tăiat coada. I-a aruncat restul corpului în fluviu. Aşadar, semnele erau vizibile de mult. E cumplit s-o spui despre un copil, dar în opinia mea Henry avea în adâncurile sufletului un filon de răutate pură.

55

N-am omorât pisica lui Birdie. Bineînţeles că n-am omorât-o. E drept însă ca murit din cauza mea.

Lucram la o altă poţiune cu mătrăgună, mai tare decât cea pe care le-o dădusem lui David şi Birdie ca să pătrund în camera lor. Ceva care să le provoace o stupoare mai puţin temporară. Am testat-o pe pisică, spunându-mi că dacă nu-i făcea rău putea fi folosită fără riscuri şi pe oameni. Din păcate, i-a făcut rău. Învăţându-mi lecţia, am făcut următoarea poţiune mult, mult mai slabă.

Cât despre coada pisicii, ei bine, sună urât când o spui aşa, direct: „I-am tăiat coada”. Am luat-o. Era foarte frumoasă, atât de moale şi de divers colorată! Pe atunci, amintiţi-vă, nu mai aveam nimic, nimic care să mă aline, îmi fusese luat totul. Ei nu-i mai trebuia oricum. Deci, da, am luat coada pisicii. Şi – *fake news* – n-am aruncat pisica în Tamisa. Cum aş fi putut? N-aveam voie să ies din casă. De fapt, pisica e îngropată şi acum în grădina mea de plante medicinale.

În legătură cu acuzaţia că *eu* l-aş fi împins pe Phin în Tamisa şi nu invers: ei bine, pur şi simplu este falsă. Ar putea fi adevărat însă că Phin m-a împins în timpul unei încăierări care s-a iscat după ce eu am încercat să-l azvârl în apă. Da. Se poate ca lucrurile să fi stat astfel. Mi-a spus că mă holbam la el. I-am zis:

— Mă holbez la tine pentru că eşti superb.

— Eşti bizar, mi-a răspuns. De ce trebuie să fii întotdeauna atât de bizar?

— Nu ştii, Phin? Nu ştii că te iubesc?

(Înainte de a mă judeca prea aspru, vă rog să vă amintiţi că luasem LSD. Nu eram în toate minţile.)

— Încetează, mi-a zis, părând stânjenit.

— Te implor, Phin! Te implor! Te iubesc din clipa în care te-am văzut…

Şi apoi am încercat să-l sărut. Buzele mele s-au atins de ale lui, şi preţ de câteva clipe am crezut că avea să mă

sărute şi el. Încă ţin minte şocul acela, moliciunea buzelor lui, răsuflarea care a trecut din gura lui într-a mea.

Când i-am pus mâna pe obraz s-a tras în spate şi m-a privit cu un asemenea dezgust făţiş, încât am avut senzaţia că o sabie îmi străpunsese inima.

M-a împins, aproape doborându-mă la pământ. Atunci l-am împins, şi el m-a împins, şi eu l-am împins, şi el m-a împins, şi aşa am căzut în apă, ştiu că n-a fost cu intenţie din partea lui. Cu atât mai grav este faptul că l-am lăsat pe tatăl lui să creadă că mă împinsese anume, că n-am spus nimic când Phin a fost încuiat în camera lui atâta timp. Nici el n-a mărturisit nimănui că a fost un accident, deoarece ar fi însemnat să le spună că-l sărutasem. În mod clar, nu exista confesiune mai dăunătoare decât asta.

56

Într-o noapte de vară, spre mijlocul lui iunie, am auzit-o pe sora mea mugind.

Nu există alt cuvânt pentru asta.

Suna exact ca o vacă.

A durat destul de mult timp. Era în camera de oaspeţi, care fusese pregătită anume pentru ea. Clemency şi cu mine am fost alungaţi de-acolo, cu ordinul de a rămâne în camerele noastre până când ni se spunea că puteam reveni.

Mugetul a continuat ore în şir.

În cele din urmă, la vreo zece minute după miezul nopţii, am auzit un ţipăt de bebeluş.

Da. Tu erai.

Serenity Love Lamb. Fiica lui Lucy Amanda Lamb (14 ani) şi a lui David Sebastian Thomsen (41).

Mi s-a dat voie să te văd abia spre seară, şi trebuie să recunosc că mi-ai plăcut. Aveai o mutrişoară de pui de focă. Şi te uitai la mine fără să clipeşti, într-un fel care mă făcea să mă simt văzut cu adevărat, aşa cum nu mă mai simţisem de mult. Te-am lăsat să-mi ţii degetul în mânuţa ta, şi mi s-a părut ciudat de bine. Mereu am crezut că urăsc bebeluşii, dar poate că nu era aşa.

Şi apoi, peste câteva zile, ai fost luată de lângă sora mea şi mutată în camera lui David şi a lui Birdie. Sora mea a fost dusă la etaj, în camera pe care o împărţise şi înainte cu Clemency. Noaptea te auzeam plângând dedesubt şi o auzeam pe sora mea plângând alături. Ziua era adusă la parter ca să pompeze lapte într-un recipient cu aspect medieval de unde era turnat în biberoane cu aspect medieval; la sfârşit era trimisă înapoi în camera ei.

Astfel, toate s-au schimbat iarăşi: linia dintre ei şi noi s-a rotit cu câteva grade, sora mea era iarăşi una dintre noi. Acest ultim act de cruzime a fost cel care ne-a reunit.

57

Lucy face un pas spre el.

Fratele ei.

Fratele ei mai mare.

Acum nu mai are nicio îndoială.

— Unde ai fost, Henry? Unde ai fost? murmură privindu-l adânc în ochi.

— Ei, ştii, pe ici, pe colo.

Furia începe să-i clocotească în vintre. Toţi anii ăştia în care a fost singură! Toţi anii ăştia în care n-a avut pe nimeni! Şi iată-l pe Henry, înalt şi arătos, încercând să-i toarne gogoşi.

Îşi repede pumnii în pieptul lui şi urlă:

— Ai părăsit-o! Ai lăsat-o! Era doar un bebeluş!

— Nu! strigă el prinzând-o de mâini. Tu ai plecat! Tu! Eu am fost cel care a rămas. Singurul care a rămas! Întrebi pe unde am fost. Unde naiba ai fost *tu?*

— Am fost... începe ea, apoi îşi lasă mâinile să cadă pe lângă corp. Am fost în iad.

Rămân tăcuţi câteva clipe. În cele din urmă, Lucy se întoarce şi-l cheamă pe Marco.

— Marco, fă cunoştinţă cu Henry. E unchiul tău. Henry, el e fiul meu. Marco. Şi ea e Stella, fiica mea.

Marco îşi plimbă privirea de la mama lui la Henry.

— Nu înţeleg. Ce are asta de-a face cu bebeluşul?

— Henry era... Lucy se întrerupe, oftează, apoi o ia de la capăt: Era un bebeluş care locuia aici, cu noi toţi, când eram copii. A trebuit s-o lăsăm aici pentru că... pentru că a trebuit. Acum, Henry a venit, la fel ca mine, să vadă bebeluşul, mai precis tânăra, pentru că are douăzeci şi cinci de ani.

Henry îşi drege glasul, făcând-o să se răsucească spre el.

— Eu am întâlnit-o deja. M-am văzut cu Serenity. A fost aici, în casă.

— Dumnezeule, bâiguie Lucy. E bine?

— Da. Sănătoasă şi voioasă, drăgălaşă ca o cadră.

— Dar unde e? Unde e acum?

— În momentul ăsta e cu vechea noastră prietenă, Clemency.

Lucy trage aer în piept.

— Clemency! Dumnezeule! Unde e?

— Din câte înţeleg, locuieşte în Cornwall. Uite. Henry îşi deschide telefonul şi-i arată un punct care pulsează pe hartă. Aici e Serenity, îi spune indicând punctul. Numărul doisprezece, Maisie Way, Penreath, Cornwall. I-am strecurat în telefon un program de urmărire. Doar ca să n-o pierd iar.

— Dar de unde ştii că acolo e şi Clemency?

— Surpriză!

Henry închide aplicaţia ce afişează poziţia lui Serenity şi deschide o alta. Apasă pe săgeata de pe bara audio, şi dintr-odată se aud voci. Două femei care stau de vorbă.

— Ea e? întreabă Lucy. E Serenity?

Henry ascultă atent câteva clipe.

— Da, cred că e ea, îi spune dând volumul mai tare. Iar cealaltă voce îi aparţine lui Clemency. Fii atentă.

58

Clemency l-a rugat pe Miller să le lase singure. Vrea să-i spună povestea lui Libby între patru ochi. Aşadar, după ce jurnalistul scoate câinele la plimbare, Clemency îşi încrucişează sub ea picioarele lungi şi începe:

— Planul era să salvăm bebeluşul. Henry urma să-i drogheze pe adulţi cu poţiunea somniferă pe care o crease, iar noi trebuia să furăm pantofii ascunşi în camera lui David şi a lui Birdie şi nişte haine normale, să luam banii şi bebeluşul, să subtilizăm cheia din borseta tatei şi să fugim în stradă, unde aveam să oprim un poliţist ori un trecător demn de încredere, spunându-i că în casă erau nişte oameni care ne ţinuseră prizonieri ani de zile. Apoi, aveam să ajungem cumva până aici, la mama. Încă nu stabiliserăm cum aveam să luăm legătura cu ea. O cabină telefonică, un apel cu taxă inversă şi Dumnezeu cu mila. După cum vezi, nu era un plan foarte bine pus la punct, adaugă Clemency cu un zâmbet strâmb. Tot ce voiam era să plecăm.

La puţin timp după aceea, tata ne-a anunţat că avea să dea o petrecere de ziua lui Birdie, care împlinea treizeci de ani. Henry, care devenise liderul nostru neoficial, ne-a chemat în camera lui şi ne-a spus că acela era momentul potrivit. În timpul petrecerii lui Birdie. Avea să se ofere să gătească el toată mâncarea. Mi-a cerut să-i cos un mic buzunar la talia colanţilor, astfel încât să-şi poată ascunde acolo sticluţele cu poţiune. Trebuia să ne purtăm cu toţii ca şi când am fi fost foarte încântaţi de petrecere. Lucy şi cu mine chiar am învăţat o melodie la vioară anume pentru Birdie.

— Şi Phin? întreabă Libby. Care era rolul lui în tot planul ăsta?

Clemency oftează.

— În general, Phin era foarte retras. Şi Henry nu voia să-l implice. Ăştia doi... Atmosfera dintre ei era toxică. Henry îl iubea pe Phin, dar Phin îl ura pe Henry. Pe deasupra, desigur, Phin era bolnav.

— Ce avea?

— N-am aflat niciodată. Mă întrebam dacă nu cumva suferea de cancer sau ceva la fel de grav. De asta, mama şi cu mine ne-am gândit întotdeauna că probabil... ştii... s-a dus pe lumea cealaltă.

După câteva clipe, Clemency îşi alungă tristeţea şi reia:

— Oricum, în ziua petrecerii eram încordaţi. Toţi trei. Dar ne prefăceam în culmea entuziasmului. De fapt, în unele privinţe sigur că eram entuziaşti. Era petrecerea noastră de eliberare! La sfârşitul ei ne aştepta o viaţă normală, sau cel puţin o viaţă *diferită.* Am cântat la vioară piesa dedicată lui Birdie, distrăgând atenţia adulţilor în timp ce Henry pregătea mâncarea. N-am putut să nu observ contrastul bizar dintre tata şi Birdie, pe de o parte, şi restul lumii de cealaltă parte. Noi aveam cu toţii un aspect bolnăvicios, pe când Birdie şi tata radiau de vitalitate şi mulţumire. Tata stătea cu braţul pe după umărul ei, având pe chip o expresie de stăpânitor. În timp ce frământă perna pe care o ţine în poală, Clemency priveşte înainte cu duritate. Era ca şi cum i-ar fi „îngăduit” femeii aceleia să aibă o petrecere de ziua ei, din străfundurile bunătăţii lui, de parcă şi-ar fi zis: „Uite câtă fericire am creat! Uite cum pot să fac tot ce vreau, şi totuşi oamenii încă mă iubesc!”

Vocea începe să-i tremure, aşa că Libby îi atinge uşor genunchiul.

— Eşti bine?

Clemency dă din cap în semn de confirmare.

— N-am povestit nimănui până acum. Nici mamei, nici soţului meu, nici fiicei mele. E greu, ştii? Să vorbesc despre tata. Despre ce fel de om era. Şi despre ceea ce i s-a întâmplat. Pentru că, dincolo de tot ce-a făcut, era tatăl meu. Şi-l iubeam.

— Eşti sigură că poţi continua? o întreabă Libby mângâind-o pe braţ.

Clemency încuviinţează din cap şi-şi îndreaptă umerii.

— De obicei puneam platourile în mijlocul mesei şi ne serveam singuri, dar în seara aceea Henry a spus că voia să ne servească el, ca şi când am fi fost clienţi într-un

restaurant. În felul ăsta putea să se asigure că fiecare farfurie ajungea în faţa cui trebuia. Apoi, tata a ţinut un toast. Şi-a ridicat paharul înspre comeseni şi a spus: „Ştiu că viaţa n-a fost prea blândă cu noi, mai ales pentru cei care au suferit o pierdere. Ştiu că uneori pare greu să-ţi păstrezi credinţa, dar faptul că suntem aici, după toţi aceşti ani, şi suntem încă o familie, ba chiar o familie mai mare – spunând acestea, ţi-a atins căpşorul – ne arată ce bine ne-am descurcat şi cât de norocoşi suntem”. După aceea s-a întors spre Birdie şi a zis... Clemency se opreşte să-şi tragă răsuflarea înainte de a continua. A zis: „Iubita mea, viaţa mea, mama copilului meu, îngerul meu, raţiunea mea de a trăi, zeiţa mea. La mulţi ani, dragoste! Îţi datorez totul”, şi apoi s-au sărutat îndelung, cu zgomot, şi ţin minte că m-am gândit... m-am gândit: „Sper din tot sufletul c-o să muriţi amândoi”.

Clemency îi aruncă lui Libby o privire încărcată de tristeţe. Peste câteva momente reia firul poveştii:

— A durat cam douăzeci de minute până când poţiunea a început să-şi facă efectul. După trei sau patru minute, toţi adulţii erau inconştienţi. Lucy te-a luat din poala lui Birdie şi ne-am apucat de treabă. Henry ne-a spus că avem douăzeci de minute, maximum jumătate de oră înainte ca drogul să-şi piardă puterea. I-am culcat pe adulţi pe podeaua bucătăriei, iar eu am scotocit prin tunica tatei în căutarea borsetei. În capătul scărilor am luat la rând cheile până când am găsit-o pe cea de la uşa camerei lui David şi a lui Birdie.

Dumnezeule, a fost un şoc teribil! Henry ne spusese la ce să ne aşteptăm, şi totuşi, să vezi cu ochii tăi lucrurile minunate ale soţilor Lamb strânse acolo, antichităţile, şi parfumurile, şi cosmeticele, şi bijuteriile, şi alcoolul! Henry ne-a zis: „Uitaţi-vă. Uitaţi-vă la toate lucrurile astea. În timp ce noi nu aveam *nimic.* Asta e răutatea pură. Aveţi în faţă expresia răutăţii pure”.

Trecuseră cinci minute din cele treizeci pe care le aveam la dispoziţie. Am găsit scutece, costumaşe, biberoane. În momentul acela, dându-mi seama că Phin stătea în spatele

meu, i-am spus: „Repede! Găseşte nişte haine. Ai nevoie de ceva gros, afară e frig”.

„Nu cred că pot”, mi-a răspuns el. „Sunt prea slăbit”

„Dar nu te putem lăsa aici, Phin!” i-am zis.

„Nu pot. Pur şi simplu nu pot. OK?”

Trecuseră deja aproape zece minute, aşa că nu mai puteam să irosesc un timp preţios ca să-l conving. Văzând că Henry umplea o geantă cu bani, l-am întrebat: „N-ar trebui să-i lăsăm ca probe? Pentru poliţie?”

„Nu, sunt ai mei. Nu-i las”, mi-a replicat el.

Tu începuseşi să plângi, iar Henry ţipa: „Fă-o să tacă! Pentru numele lui Dumnezeu!”

În momentul acela s-au auzit paşi pe scara din spatele nostru. În clipa următoare s-a deschis uşa, şi Birdie a apărut în prag. Arăta în ultimul hal şi nu era în stare să-şi coordoneze mişcările. S-a împleticit înăuntru cu braţele întinse către Lucy, bolborosind: „Daţi-mi bebeluşul! Daţi-mi-l!” După care s-a repezit glonţ spre tine. Henry se pierduse cu firea şi zbiera la toată lumea, în timp ce Phin stătea ţeapăn, arătând de parcă urma să leşine. Am încremenit în momentul acela, gândindu-mă că, dacă Birdie era trează, însemna că toţi ceilalţi se treziseră. Că tata se trezise. Că în orice moment toţi aveau să vină acolo, iar noi aveam să fim încuiaţi în camerele noastre pentru tot restul vieţii. Inima mi-o luase razna. Eram îngrozită. Şi atunci, nici în ziua de azi nu ştiu cum s-a întâmplat, am văzut-o pe Birdie pe podea. Era pe podea, şi din colţul ochiului ei picura sânge. Ca nişte lacrimi roşii. Şi părul ei, chiar aici, spune Clemency arătând spre locul de deasupra urechii sale. Era întunecat şi lipicios. M-am uitat la Henry, care ţinea în mână un fildeş.

Libby o priveşte întrebător, aşa că-i explică:

— Arăta ca un fildeş de elefant. Sau un corn de cerb. Ceva de genul ăsta.

Libby se gândeşte la videoclipul pe care li l-a arătat Phin. Se gândeşte la capetele de animale agăţate pe pereţi şi la vulpile împăiate care tronau de parcă ar fi fost vii pe birourile imense din mahon.

— Era în mâna lui Henry şi avea sânge pe el, continuă

Clemency. Cu toţii am încetat să respirăm câteva secunde, chiar şi tu. Se lăsase o tăcere absolută. Pândeam sosirea celorlalţi. Pândeam răsuflarea lui Birdie. Fusese horcăită, acum se oprise. Un pârâiaş de sânge i se scurgea din păr de-a lungul tâmplei până în ochi... Clemency îi descrie traseul pe propria-i faţă cu vârful degetului. Am întrebat: „E moartă?”

„Taci din gură”, s-a răstit Henry. „Taci şi lasă-mă să mă gândesc”

M-am dus să văd dacă-i mai bătea inima, însă Henry m-a împins atât de tare, încât am căzut pe spate. „Las-o! Las-o!” a urlat, după care a pornit spre uşă zicându-ne: „Voi staţi aici. Nu vă mişcaţi”.

M-am uitat la Phin. Arăta îngrozitor, era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, aşa că l-am îndrumat să se aşeze pe pat. În scurt timp a revenit şi Henry, pământiu la faţă.

„S-a întâmplat ceva”, ne-a spus. „Ceva a mers prost. Nu pricep. Ceilalţi. Sunt morţi. Cu toţii”

Ultimele cuvinte îi ies din gură ca un icnet. Cu ochii plini de lacrimi, Clemency îşi duce mâinile la gură.

— Toţi. Tatăl meu. Mama şi tatăl lui Henry. Morţi. Şi Henry nu contenea să bâiguie: „Nu pricep, nu pricep. Abia dacă le-am dat ceva. O cantitate infimă, n-ar fi fost de ajuns ca să omoare o pisică. Nu pricep”.

Dintr-odată ne-am trezit că marea noastră operaţiune de evadare constituia de fapt o uriaşă capcană din care nu mai puteam ieşi. Cum să mai fugim în stradă căutând un poliţist prietenos, când tocmai omorâserăm patru oameni? *Patru oameni!*

Clemency face o pauză să-şi tragă răsuflarea. Libby observă că mâinile îi tremură.

— Şi aveam un bebeluş cu noi, şi totul era... Of, te superi dacă ieşim în grădină? Am nevoie de o ţigară.

— Nu, nici vorbă, spune Libby.

În grădina din spate, cu ronduri în care predomină pietrişul, se află nişte canapele din ratan. Se apropie amiaza, soarele e aproape de zenit, dar acolo e răcoare şi umbră. Clemency scoate un pachet de ţigări din sertarul

măsuţei de cafea.

— Ascunzătoarea mea secretă, spune zâmbind.

Pe pachet e fotografia unei persoane suferind de cancer bucal. Libby nu suportă s-o privească. „Oare de ce fumează oamenii?” se întreabă. „Când ştiu că ar putea să moară din cauza asta?” Mama ei fumează. „Băieţeii mei”, îşi numeşte ţigările. „Unde mi-s băieţeii?”

O urmăreşte pe Clemency ţinând chibritul la capătul ţigării, inhalând, suflând fumul afară. Tremurul mâinilor îi încetează imediat.

— Unde rămăsesem? o întreabă.

59

Ştiu că sună de parcă ar fi fost un dezastru înfiorător. Bineînţeles. Orice situaţie care implică patru cadavre este departe de a fi ideală.

Însă ceea ce nimeni nu pare să înţeleagă este că fără mine, Dumnezeule, am putea fi încă acolo, nişte schelete de vârstă mijlocie care şi-ar fi ratat întreaga viaţă. Sau am fi morţi. Da, să nu uităm că am putea fi morţi. Desigur, lucrurile n-au mers chiar aşa cum o prevedea planul, dar am scăpat de acolo. *Am scăpat de acolo.* Şi nimeni altcineva nu avea un plan, corect? Nimeni altcineva nu era pregătit să se murdărească pe mâini. E uşor să critici. Nu-i uşor să preiei controlul.

Nu numai că aveam pe cap patru cadavre, un bebeluş şi două adolescente: îl aveam şi pe Phin. Dar Phin era în plin delir şi reprezenta o povară; prin urmare, ca să-mi fac viaţa mai uşoară, l-am încuiat în camera lui.

Da, ştiu. Dar aveam nevoie de linişte ca să reflectez.

Îl auzeam pe Phin tânguindu-se din camera lui de la etaj. Fetele au vrut să se ducă la el, dar le-am zis: „Nu, staţi aici. Avem treabă. Nu vă duceţi nicăieri”.

Din punctul meu de vedere, prioritatea o constituia Birdie. Era bizar s-o văd acolo, atât de mică şi de frântă, pe această fiinţă care ne controlase vieţile atâta vreme. Purta bluza pe care i-o cususe Clemency de ziua ei şi un lanţ dăruit de David. Părul ei lung era răsucit într-un coc. Ochii albaştri se holbau la perete. Un glob ocular era de un roşu strălucitor. Picioarele îi erau goale şi osoase, unghiile – prea lungi şi uşor îngălbenite. I-am desprins lanţul de la gât şi l-am vârât în buzunar.

Clemency plângea.

— Ce păcat! Ce păcat! E fiica cuiva! Şi acum e moartă!

— Nu e niciun păcat, i-am retezat-o cu asprime. Merita să moară.

Împreună cu Clemency am cărat-o la mansardă şi apoi pe acoperiş. Era foarte uşoară. În capătul celălalt al

acoperişului plat unde stătusem odinioară ţinând mâna lui Phin era un fel de jgheab plin cu frunze moarte care ducea la burlanul ce cobora de-a lungul zidului. Am înfăşurat-o în prosoape şi cearşafuri şi am vârât-o acolo, după care am acoperit-o cu frunze uscate şi nişte resturi de schele pe care le-am găsit în preajmă.

Am coborât în bucătărie, unde am privit fără pic de emoţie cele trei cadavre. Nu-mi permiteam să asimilez gravitatea situaţiei. Îmi ucisesem părinţii. Pe mama mea cea frumoasă şi proastă şi pe tatăl meu cel sărac şi cu mintea dusă. Trebuia să mă distanţez de faptul că, din cauza mea, mama n-avea să-şi mai plimbe niciodată mâna prin părul meu, n-avea să mă mai numească niciodată băieţelul ei drag, că n-aveam să mai stau niciodată într-un club exclusivist cu tatăl meu, bând în tăcere limonadă. Nu-mi rămânea nicio familie la care să mă întorc de Crăciun, eventualii mei copii n-aveau să se bucure de dragostea bunicilor şi nici să se preocupe de soarta lor când îmbătrâneau, nimeni n-avea să se preocupe de soarta mea când îmbătrâneam. Eram orfan. Orfan şi, accidental, ucigaş.

N-am intrat în panică însă. Mi-am stăpânit emoţiile şi m-am uitat la cele trei siluete întinse pe podeaua bucătăriei, gândindu-mă: „Arată ca membrii unui cult. Oricine ar intra aici în momentul ăsta le-ar vedea tunicile negre şi ar fi convins că s-au sinucis”.

Era limpede ce aveam de făcut. Trebuia să regizez scena aducerii la îndeplinire a unui pact suicidar. Am aranjat accesoriile pregătite pentru petrecere în ceva ce arăta mai puţin a „serată frivolă de a treizecea aniversare” şi mai mult a „cina cea de taină foarte solemnă”. Ne-am descotorosit de farfuriile în plus. Am spălat toate cratiţele şi tigăile şi am aruncat toată mâncarea veche. Am tras corpurile astfel încât să fie orientate în aceeaşi direcţie. Le-am apăsat vârfurile degetelor pe sticluţele goale şi apoi le-am aşezat pe masă în dreptul fiecărui loc, ca şi când ar fi luat otrava odată.

Nu ne vorbeam.

În mod ciudat, atmosfera avea ceva sacru.

Am sărutat-o pe mama pe obraz. Era foarte rece.

L-am sărutat pe tata pe frunte.

Şi apoi m-am uitat la David. În faţa mea zăcea bărbatul care, aşa cum prezisese Phin cu câteva luni în urmă, îmi zdrobise viaţa. Bărbatul care ne distrusese, ne bătuse, ne privase de hrană şi de libertate, ne luase paşapoartele, îmi lăsase gravide mama şi sora, încercase să ne ia casa. Pusesem capăt existenţei lui jalnice, iar acum mă simţeam triumfător. Însă aveam şi o senzaţie teribilă de dezgust.

„Uită-te la tine”, voiam să-i spun. „Uite ce nenorocit ai ajuns!”

Voiam să-mi apăs talpa pe faţa lui şi să i-o strivesc, dar am rezistat tentaţiei şi m-am dus înapoi în camera lui Birdie şi a lui David, unde am golit toate cutiile. Într-una am găsit sacoşele pe care le făcuse Birdie ca să le vândă la Camden Market, şi le-am umplut cu vârf şi îndesat. Am găsit aproape şapte mii de lire, pe care le-am împărţit la patru. Am găsit şi bijuteriile mamei şi butonii de aur ai tatei şi coliere de platină şi o ladă întreagă de whisky. Am turnat whisky-ul în chiuvetă şi am dus sticlele goale la uşă, alături de sticla de şampanie. Bijuteriile le-am pus în sacoşe, apoi am desfăcut cutiile şi le-am lăsat într-un teanc.

Odată ce din casă dispăruse orice indiciu care ar fi pus sub semnul întrebării ideea apartenenţei la un cult, am plecat în linişte, pe uşa din faţă, şi am luat-o spre fluviu. Trebuie să fi fost ora trei dimineaţa. Au trecut câteva maşini, însă niciuna n-a încetinit, nimeni n-a părut să ne observe. Ne-am oprit pe mal, chiar acolo unde eu şi Phin ne încăieraserăm cu atâţia ani înainte, acolo unde ajunsesem să am vedenii în adâncul apei negre. Eram suficient de calm încât să-mi apreciez primele momente de libertate după doi ani. După ce am aruncat sticlele goale, lenjeria de mătase, flacoanele de parfum şi rochiile de seară, în sacoşe îngreunate cu pietre, am rămas nemişcaţi. Auzeam respiraţia tuturor, frumuseţea şi pacea momentului copleşind preţ de o clipă oroarea întregii situaţii. Aerul care venea dinspre suprafaţa de oţel a fluviului era dens, mirosind a motorină şi a forţă vitală. Mirosea a toate acele

lucruri de care ne fusese dor din momentul în care David Thomsen intrase în casa noastră, din ziua în care el şi familia lui se mutaseră la mansardă.

— Simţiţi? am zis, întorcându-mă spre fete. Am reuşit. Chiar am reuşit!

Clemency, care plângea pe tăcute, s-a smârcâit şi şi-a şters nasul cu podul palmei, dar îmi dădeam seama că Lucy simţea şi ea puterea faptei pe care o săvârşiserăm.

Dacă n-ai fi fost tu, Serenity, Lucy ar fi fost mai slabă. Şi-ar fi jelit mămica, scâncind asemenea lui Clemency. Dar pentru că te avea pe tine ştia că miza era mult mai mare decât identităţile noastre de copii iubiţi ai unei mame şi ai unui tată. Îşi ridicase bărbia cu un aer curajos, aproape rebel. Eram mândru de ea.

— O să fie bine, i-am spus. Ştii asta, nu?

A încuviinţat din cap. Am rămas aşa un minut sau doua până când, zărind luminile unui remorcher ce se apropia de noi, am zbughit-o peste drum înspre casă.

Atunci s-a întâmplat.

Clemency a fugit.

Nu purta pantofi. Doar şosete. Pantofii mamei pe care-i păstrase Birdie îi erau mult prea mici, pe când ai lui David erau mult prea mari.

O clipă m-am mulţumit s-o privesc fugind. Am lăsat să treacă momentul de nehotărâre, după care i-am spus lui Lucy:

— Întoarce-te în casă!

Apoi m-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la goană după Clemency.

Mi-am dat seama rapid că în felul ăsta atrăgeam atenţia asupra mea. Erau câţiva oameni pe stradă: era joi noaptea, tinerii se întorceau acasă de la staţia autobuzului de noapte de pe King’s Road. Cum aş fi putut să explic situaţia în care eu, în tunică neagră, fugăream o fată îngrozită şi desculţă, tot în tunică neagră?

M-am oprit la colţul cu Beaufort Street. Inima mea, care nu mai cunoscuse de mult şocul alergării, îmi zvâcnea sub coaste ca un piston, dându-mi o stare de greaţă. M-am oprit

şi m-am aplecat în faţă, auzind cum respiraţia îmi intra şi-mi ieşea din corp ca unui animal de povară sugrumat, iar în cele din urmă m-am întors şi am luat-o agale spre casă.

Lucy mă aştepta în hol. Tu erai în poala ei, sugând de zor.

— Unde e? m-a întrebat. Unde-i Clemency?

— A plecat, am gâfâit. S-a dus…

60

Libby se uită fix la Clemency.

— Unde? Unde te-ai dus?

— La spital. Am urmat semnele până la departamentul de urgenţe. Am văzut cum se uitau oamenii la mine. Dar ştii, la ora aceea din noapte, la urgenţe, nimeni nu te bagă în seamă. E o nebunie, vin o mulţime de beţivi şi de zănatici. Toţi sunt speriaţi şi îngrijoraţi. M-am dus la ghişeu şi am zis: „Cred că fratele meu e pe moarte. Are nevoie de ajutor medical”.

Sora m-a privit şi m-a întrebat: „Câţi ani are?”

„Optsprezece”, am zis.

„Unde sunt părinţii voştri?” a vrut ea să ştie, şi în momentul acela m-am blocat. Nu pot să explic. Am încercat să spun ceva, însă cuvintele pur şi simplu nu-mi ieşeau din gură. Aveam în minte imaginea tatei mort, întins acolo ca un guru de circ. Şi Birdie pe acoperiş, înfăşurată ca o mumie. M-am gândit: „Cum pot să le spun oamenilor să meargă în casa aceea? Ce-o să zică? Ce-o să se întâmple cu bebeluşul? Ce-o să se întâmple cu Henry?” Aşa că m-am răsucit pe călcâie şi am plecat. Mi-am petrecut noaptea la spital, mutându-mă de pe un scaun pe altul. De fiecare dată când cineva mă privea ciudat ori părea gata să-mi spună ceva, mă ridicam şi-mi găseam alt loc.

Dimineaţă m-am spălat la toaletă, apoi m-am dus glonţ la un magazin de încălţăminte. Aveam un trenci pe mine şi-mi prinsesem părul la spate. Eram atât de inobservabilă pe cât poate fi un copil care umblă desculţ pe stradă la începutul lui aprilie. Aveam o mulţime de bani în sacoşă. Mi-am cumpărat o pereche de pantofi, după care am început să bântui prin oraş. Nimeni nu s-a uitat l-a mine. Nimeni nu m-a băgat în seamă. Am mers tocmai până la Gara Paddington, luându-mă după indicatoarele rutiere. Deşi locuiam la Londra de şase ani, nu aveam o hartă mintală a oraşului. Dar am reuşit să ajung acolo. Şi mi-am luat un bilet de tren până în Cornwall. Ceea ce era o nebunie,

pentru că n-aveam numărul de telefon al mamei. N-aveam adresa ei. Nu ştiam nici măcar numele oraşului. Însă aveam amintiri, lucruri despre care ne vorbise în cursul vizitelor ei, imediat după ce se mutase aici. Ultima oară pomenise de un restaurant de pe plajă cu sushi şi îngheţată albastră, unde voia să ne ducă atunci când aveam s-o vizităm. Spunea că erau o mulţime de surferi, că-i privea de la fereastra apartamentului ei. A menţionat un vecin, un artist excentric care avea în grădină o mulţime de sculpturi falice realizate din mozaic colorat. A spus că la colţul străzii ei era un chioşc de *fish and chips,* că ratase trenul rapid spre Londra şi luase unul care oprise în optsprezece staţii.

Aşa mi-am croit drum până la mama. Până la Penreath, până pe strada ei, până la apartamentul ei.

Ochii lui Clemency se umplu de lacrimi la această amintire, iar degetele i se îndreaptă spre pachetul de ţigări de pe masă. Scoate una, o aprinde şi trage fumul în piept.

— A venit la uşă, şi când m-a văzut acolo… Cum vocea i se îneacă la fiecare cuvânt, respiră profund ca să se calmeze înainte de a continua: Când m-a văzut acolo, m-a tras înăuntru, m-a luat în braţe şi m-a ţinut aşa mult, mult timp. Simţeam mirosul de băutură, ştiam că nu era perfectă şi ştiam de ce nu venise după noi, dar ştiam la fel de bine că întregul calvar se terminase. Şi că eram în siguranţă.

În cele din urmă m-am uitat în jur. Apartamentul ei era în neorânduială, vedeai lucruri peste tot. Nu mai eram obişnuită cu aşa ceva; mă învăţasem să trăiesc cu golul, cu neantul.

A eliberat canapeaua ca să mă pot aşeza, apoi a rostit: „Phin? Unde e Phin?”

Evident, în momentul acela am îngheţat, deoarece adevărul era că fugisem şi-l lăsasem acolo, încuiat în camera lui. Iar dacă i-aş fi explicat de ce era încuiat în camera lui ar fi trebuit să-i explic tot restul. Am privit-o, şi era într-un asemenea hal, şi eu eram într-un asemenea hal, şi ar fi trebuit să-i spun tot. Dar pur şi simplu nu puteam. Prin urmare, i-am spus că adulţii îşi curmaseră vieţile în virtutea unui pact. Că Henry, Lucy şi Phin erau încă acasă

cu tine. Că poliţia urma să sosească şi totul avea să fie în regulă. Ştiu că sună ridicol, dar nu uita cine fusesem, prin ce trecusem. Nu mai ştiam de cine să ascult. Noi, copiii, ne avuseserăm doar unul pe celălalt în toţi anii aceia. Lucy şi cu mine eram inseparabile, ca doua surori… ei bine, până a rămas însărcinată.

— Lucy? se miră Libby. Lucy a rămas însărcinată?

— Da. Credeam… Nu ştiai?

Inima lui Libby o ia la goană.

— Ce să ştiu?

— Că Lucy era…

Însă Libby ştie deja ce urmează să spună. Mâinile i se duc singure la gât când bolboroseşte:

— Ce era Lucy?

— Păi, era mama ta.

Tânăra femeie se uită fix la poza gurii canceroase de pe pachetul de ţigări al lui Clemency, absorbind fiecare detaliu oribil, dezgustător, ca să blocheze valul de greaţă care a inundat-o. Mama ei nu e o frumoasă mondenă cu părul à la Priscilla Presley. Mama ei e o adolescentă.

— Cine era tatăl meu? întreabă într-un târziu.

— Era… tatăl meu, îi răspunde Clemency privind-o spăsită.

Pe jumătate se aştepta la asta.

— Câţi ani avea Lucy?

Bărbia lui Clemency îi cade în piept.

— Paisprezece. Tata avea patruzeci şi ceva de ani.

— Şi a fost… ştii tu? întreabă Libby clipind rar.

— Nu. Nu din câte spunea Lucy. Din câte spunea ea, a fost…

— Consensual?

— Da.

— Dar era atât de tânără! Din punct de vedere legal, tot viol se cheamă.

— Aşa-i. Dar tata… era foarte charismatic. Avea un mod anume de a te face să te simţi deosebit. Sau un mod de a te face să te simţi un zero. Şi întotdeauna era mai bine să te numeri printre cei deosebiţi. Ştii, pot înţelege cum s-a

întâmplat. Pot înţelege… dar asta nu înseamnă că nu mi s-a părut ceva oribil. L-am urât pentru asta. Şi am urât-o pe ea.

Rămân tăcute o vreme. Libby lasă ca dezvăluirile din ultimele minute să-i pătrundă în creier. Mama ei era o adolescentă. O adolescentă, acum o femeie de vârstă mijlocie pierdută pe undeva prin lume. Tatăl ei era un bătrân libidinos, un pedofil, un animal. Gândindu-se la asta, tresare când telefonul îi anunţă un mesaj pe WhatsApp de la un număr pe care nu-l recunoaşte.

— Scuze, îi spune lui Clemency ridicându-şi telefonul. Pot?

Poza ataşată mesajului are legenda: „Te aşteptăm! Vino!”

Recunoaşte locul unde a fost făcută: în casa din Cheyne Walk. Şi acolo, aşezată pe jos, ţinându-şi mâinile sus înspre camera telefonului, e o femeie: zveltă, brunetă, foarte bronzată. Poartă o vestă şi are tatuaje pe braţele musculoase. La stânga ei se află un băiat frumos, de asemenea brunet şi bronzat, şi o fetiţă superbă cu bucle blonde, piele măslinie şi ochi verzi. La picioarele lor stă un căţel alb cu pete negre şi maro care gâfâie de căldură.

Iar în prim-plan, ţinând telefonul cu braţul întins şi arătându-şi dinţii foarte albi într-un zâmbet larg, e bărbatul care s-a prezentat drept Phin. Libby întoarce ecranul spre Clemency.

— Este…?

— Dumnezeule! Clemency îşi îndreaptă degetul spre ecran arătând spre femeie. Ea e! E Lucy!

Libby măreşte chipul femeii din poză. Seamănă cu Martina, femeia despre care a crezut pentru scurtă vreme că era mama ei. Are acelaşi ten într-o nuanţă închisă şi acelaşi păr negru lucios, dar al ei e maro-ruginiu la vârfuri, ars de soare. Pe fruntea ei se văd câteva riduri fine. Are ochii căprui-închis, ca ai Martinei. Ca ai fiului ei. Pare că a trecut prin multe; pare obosită; este absolut splendidă.

Ajung pe Cheyne Walk cinci ore mai târziu.

La uşă, Libby îşi pipăie cheile în buzunarul poşetei. Ar

putea să descuie şi să intre; la urma urmei, e casa ei. Dintr-odată însă o loveşte gândul că nu e casa ei. Nu e deloc casa ei. Casa i-a fost lăsată copilului Martinei şi al lui Henry. Un copil care n-a ajuns să trăiască nici măcar o zi.

Pune cheile la loc în poşetă şi sună la numărul de pe care a fost trimis mesajul de pe WhatsApp.

— Alo?

E o femeie. Vocea ei este blândă şi melodioasă.

— Vorbesc cu… Lucy?

— Da. Cine sunteţi?

— Sunt… sunt Serenity.

61

Lucy lasă telefonul şi se uită la Henry.

— E aici.

Se duc împreună la uşă.

Câinele începe să latre, aşa că Henry îl ia în braţe şi-i spune să stea cuminte.

Cu inima bătându-i de să-i sară din piept, Lucy îşi netezeşte părul, îşi aduce un zâmbet pe chip, apoi apasă clanţa.

În faţa ei se află fiica pe care trebuise s-o lase în urmă. Fiica de dragul căreia a ucis un om ca s-o poată revedea.

Fiica ei e de înălţime medie, carură medie, nu seamănă deloc cu bebeluşul rotofei pe care l-a lăsat în leagănul de la Harrods. Are părul blond, fără bucle însă. Are ochi albaştri, dar nu e acel bleu apos al bebeluşului pe care trebuise să-l abandoneze. Poartă pantaloni scurţi de bumbac, o bluză cu mâneci scurte, espadrile roz. Strânge la piept o poşetă verde-crud. Are nişte cercei de aur micuţi din care atârnă câte un cristal de forma unei picături. Nu e machiată.

— Serenity…?

— Da. Sau Libby, la serviciu, spune ea râzând uşor.

Lucy izbucneşte la rândul ei în râs.

— Libby. Desigur, eşti Libby. Intră, te rog!

Trebuie să reziste tentaţiei de a o îmbrăţişa. În schimb, o conduce ţinând-o cu mâna pe după umeri.

În spatele lui Serenity se află un tip masiv, arătos, cu barbă. I-l prezintă drept prietenul ei, Miller Roe.

Lucy îi conduce în bucătărie, unde copiii ei aşteaptă încordaţi.

— Dragilor, ea este Serenity. Sau, de fapt, Libby. Iar Libby este…

— Bebeluşul? completează Marco uluit.

— Da, Libby este bebeluşul.

— Care bebeluş, mami? vrea să ştie Stella.

— Bebeluşul pe care l-am născut când eram foarte tânără. Bebeluşul pe care a trebuit să-l las la Londra.

Bebeluşul despre care n-am spus nimănui niciodată. E sora voastră mai mare.

Marco şi Stella au rămas cu gurile căscate. Libby schiţează un salut cu o fluturare a mâinii. Se lasă o tăcere stânjenită, pe care Marco o rupe în cele din urmă:

— Ştiam eu! Am ştiut tot timpul! De când am văzut pe telefonul tău! Ştiam că e bebeluşul tău!

Sare în picioare; un moment, Lucy se gândeşte că vrea să fugă, supărat pe ea pentru că i-a ascuns existenţa primului său copil, dar el aleargă spre Libby şi o prinde în braţe, strângând-o cu putere. Peste creştetul lui, Lucy vede cum ochii lui Libby se deschid larg nu doar de surprindere, ci şi de plăcere. Îl mângâie pe păr şi-i zâmbeşte mamei sale.

Apoi, desigur, pentru că Marco a făcut-o, Stella îl imită şi se agaţă de coapsele lui Libbby. „Iată-i”, se gândeşte Lucy. „Cei trei copii ai mei. Împreună.” Îi priveşte cu mâna la gură, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

62

Nu am o inimă de piatră, Serenity, te asigur. Ţii minte cum te-am lăsat să-mi prinzi degetul în ziua în care ai venit pe lume, cum m-am uitat la tine şi am simţit ceva înflorindu-mi în suflet? Am simţit asta şi în urmă cu două zile, când ne-am revăzut. Pentru mine erai tot bebeluşul acela; îţi păstraseşi inocenţa, erai lipsită de orice viclenie.

Pe de altă parte, n-am putut să nu observ că ai ochii lui albaştri, tenul lui alb, genele lui lungi şi negre.

Nu prea semeni cu Lucy.

Nu semeni deloc cu David Thomsen.

Semeni perfect cu tatăl tău.

Şi, privind în urmă, e ridicol că nu mi-am dat seama, deşi toate indiciile erau acolo. Buclele tale blonde, ochii albaştri, buzele pline... cum de David nu şi-a dat seama? Cum de Birdie nu şi-a dat seama? Cum de nimeni nu şi-a dat seama? Probabil pentru că era imposibil să crezi. Imposibil chiar să concepi aşa ceva.

Faptul că sora mea se culca cu David şi cu Phin în acelaşi timp.

N-am aflat decât a doua zi după petrecerea de ziua lui Birdie.

Lucy şi cu mine nu ne hotărâserăm încă în privinţa căii de urmat. Phin se învârtea furios prin cameră, distrugând totul în jur, aşa că l-am legat de calorifer ca să nu se rănească. Spre binele lui.

Lucy a fost oripilată.

— Ce faci? a strigat la mine.

— O să se rănească, i-am spus. E doar până când stabilim ce facem cu el.

Te ţinea în braţe. Nu fuseserăţi despărţite nicio secundă din ajun, de când te luase din braţele lui Birdie.

— Trebuie să chemăm pe cineva să-l trateze.

— Da, aşa e. Dar nu trebuie să uităm că am omorât nişte oameni şi că am putea ajunge la închisoare.

— Dar a fost un accident! a spus ea. Niciunul dintre noi n-

a vrut să omoare pe nimeni. Poliţiştii o să înţeleagă asta.

— Nu. N-o să înţeleagă. Nu avem nicio dovadă că am fost maltrataţi. Că s-a petrecut ceva în neregulă aici. Avem doar versiunea noastră asupra evenimentelor.

În momentul acela am tăcut brusc. M-am uitat la Lucy, m-am uitat la tine şi m-am gândit: „Asta este. Asta e dovada de care avem nevoie, dacă hotărâm să cerem ajutor, dovada maltratării e aici. E chiar aici”.

— Lucy, am spus. Bebeluşul. Bebeluşul e dovada că ai fost victima unui abuz. Ai cincisprezece ani. Aveai paisprezece atunci când s-a născut fetiţa. Pot să facă un test ADN. Să constate că David era tatăl ei. Poţi să spui că te-a violat în mod repetat încă de când erai mică. Poţi să spui că Birdie l-a încurajat. Şi că după aceea ţi-au furat copilul. În definitiv, nici nu e o minciună. Iar eu pot să spun… pot să spun că i-am găsit pe adulţi aşa. Aş putea să las un bilet fals, prin care ei să afirme chipurile că le e ruşine de ce-au făcut. De felul în care ne-au tratat.

Dintr-odată m-a copleşit sentimentul că puteam ieşi din situaţia aceea. Puteam să plecăm de acolo fără să ne pască puşcăria, Phin avea să se însănătoşească, Lucy avea să-şi păstreze bebeluşul şi toată lumea avea să fie drăguţă cu noi.

Atunci însă, Lucy mi-a zis:

— Henry, tu ştii că Serenity nu e a lui David, nu-i aşa?

Dumnezeule, ce idiot credul puteam să fiu! Nici atunci nu mi-am dat seama. Ţin minte că m-am gândit: „Ei poftim, şi al cui să fie?”

În momentul acela mi-a picat fisa. Întâi am râs. După aceea mi s-a făcut greaţă. În cele din urmă am îngăimat:

— Chiar? Tu? Şi Phin? Serios?

Lucy a dat din cap, confirmând.

— Dar cum? Când? Nu înţeleg.

— În camera lui, mi-a răspuns cu ochii în pământ. Numai de două ori. A fost, nu ştiu, ca un fel de alinare. M-am dus să-l văd pentru că eram îngrijorată în privinţa lui. Pentru că părea atât de bolnav. Şi apoi ne-am trezit pur şi simplu…

— Ah, Dumnezeule. Târfă ce eşti!

A încercat să mă oprească, dar am împins-o cu putere.

— Stai departe de mine. Mă scârbeşti! Eşti nebună şi dezgustătoare. Eşti o curvă. O curvă mizerabilă!

Da, n-am menajat-o deloc. Rareori m-am simţit mai dezgustat de o fiinţă umană ca în acea zi.

Nu mă puteam uita la ea. Nu puteam judeca raţional. De câte ori încercam să mă gândesc la ceea ce aveam de făcut, mintea mi se umplea de imagini cu Lucy şi Phin: el peste ea, el sărutând-o, mâinile lui, mâinile pe care le ţinusem atunci, demult, pe acoperiş, atingându-mi sora peste tot. Nu mai cunoscusem niciodată o asemenea turbare, o asemenea ură, o asemenea durere.

Voiam să omor pe cineva. Şi de data asta voiam s-o fac cu intenţie.

M-am dus în camera lui Phin. Lucy a încercat să mă oprească, dar am împins-o.

— E adevărat? am răcnit. E adevărat că te-ai culcat cu Lucy? Cum Phin mă privea inexpresiv, am urlat iarăşi: Aşa e? Spune-mi!

— Nu-ţi spun nimic până nu mă dezlegi.

Părea epuizat. Arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul de a dispărea în neant.

Mânia a început să mi se risipească; m-am aşezat pe marginea patului şi mi-am prins capul între palme. Când am ridicat privirea, ochii lui erau închişi.

După o lungă tăcere l-am întrebat:

— Eşti pe moarte, Phin?

— La dracu', habar n-am.

— Trebuie să plecăm de aici. Trebuie să-ţi revii. Serios.

— Nu pot.

— Dar trebuie.

— Lasă-mă aici, în Paştele mă-sii! Vreau să mor.

Mi-a trecut prin minte, trebuie să recunosc, că aş fi putut să-i pun o pernă pe faţă şi s-o apăs, să-mi apropii faţa de a lui ca să-i absorb ultima răsuflare, să-i şoptesc vorbe de alinare la ureche, să-l domin, să-i smulg forţa vitală, să-mi însuşesc puterea lui. Dar, adu-ţi aminte, în afară de bebeluşul născut mort al mamei – şi am făcut nenumărate

căutări pe Google în ultimii ani, e foarte greu să întrerupi o sarcină normală folosind pătrunjel –, n-am ucis pe nimeni cu premeditare.

Sunt un ticălos, Serenity, ştiu asta. Capacitatea mea de empatie e atrofiată. Totuşi, pot nutri compasiune, pot iubi.

Şi-l iubeam pe Phin mai mult decât am iubit pe oricine altcineva de atunci încoace.

I-am dezlegat încheietura mâinii şi m-am aşezat lângă el, cu spatele la calorifer.

— Ţi-a plăcut vreodată de mine? l-am întrebat. Măcar pentru o clipă?

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine, mi-a zis. De ce să nu-mi placă?

Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Pentru că mie îmi place de tine? Prea mult?

— Enervant, a spus el cu o notă de umor căznit în vocea-i slabă. Foarte enervant.

— Da. Înţeleg asta. Îmi pare rău. Îmi pare rău că l-am lăsat pe tatăl tău să creadă că m-ai împins în Tamisa. Îmi pare rău că am încercat să te sărut. Îmi pare rău că sunt enervant.

Casa scârţâia şi gemea în jurul nostru. Tu dormeai. Lucy te pusese în vechiul leagăn din dressingul părinţilor. Eram treaz de treizeci şi şase de ore, şi tăcerea deplină, întreruptă doar de sunetul respiraţiei lui Phin, m-a făcut să închid ochii imediat, pradă unui somn fără vise.

Când m-am trezit, peste două ore, Lucy şi Phin plecaseră, iar tu încă dormeai în leagănul tău.

63

Libby o priveşte pe Lucy, această femeie înconjurată de copiii ei iubitori pe care i-a adus tocmai din Franţa. Şi-a adus până şi câinele. În mod clar, nu e genul de femeie care să-i lase în urmă pe oamenii pe care-i iubeşte.

— De ce m-ai părăsit? o întreabă.

Lucy scutură din cap cu vehemenţă.

— Nu, nu! Nu te-am părăsit. Nu te-am părăsit niciodată. Dar Phin era îngrozitor de bolnav, pe când tu erai perfect sănătoasă. Aşa că te-am pus în leagăn, am aşteptat să adormi şi m-am întors în camera lui Phin, unde Henry adormise. Am reuşit să-l conving pe Phin să se ridice. Era atât de greu, iar eu eram atât de slabă! Cu chiu, cu vai ne-am dus acasă la medicul tatei, doctorul Broughton. Fusesem acolo când eram mică, ţineam minte că nu era departe şi avea o uşă roşu-aprins. Era miezul nopţii. El a venit să ne deschidă în halat. M-am prezentat, apoi i-am spus – râde fără veselie la această amintire – i-am spus: „Am bani! Pot să vă plătesc!”

La început s-a încruntat furios, dar apoi l-a privit atent pe Phin şi a zis: „Vai de mine!” A urcat iute la etaj, mormăind în barbă, şi peste câteva minute a revenit îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă.

Ne-a dus în cabinetul lui. Toate luminile erau stinse. Le-a aprins, două rânduri de neoane care au început să lumineze dintr-odată. A trebuit să-mi feresc ochii. L-a întins pe Phin pe un pat şi a început să-l examineze. „Ce naiba se întâmplă?” m-a întrebat. „Unde-s părinţii tăi?”

Habar n-aveam ce să-i răspund. „S-au dus”, i-am zis. Mi-a aruncat o privire piezişă, parcă vrând să spună că aveam să discutăm despre asta mai târziu, după care a sunat pe cineva. L-am auzit explicând situaţia la telefon, folosind un jargon medical complicat. Peste o jumătate de oră şi-a făcut apariţia un tânăr. Era asistentul doctorului Broughton. I-au luat sânge lui Phin, iar asistentul a plecat în toiul nopţii cu o geantă plină de flacoane pentru laborator. Nu

dormisem de două zile, vedeam la propriu stele verzi. Doctorul Broughton mi-a făcut o ciocolată caldă. A fost… oricât de ciudat ar părea, a fost cea mai bună ciocolată caldă din viaţa mea. Am adormit chiar acolo unde stăteam, pe canapeaua din sala de consultaţii.

Când m-am trezit era cinci dimineaţa şi asistentul se întorsese de la laborator. Phin era sub perfuzie, însă avea ochii deschişi. Doctorul Broughton mi-a spus că suferea de malnutriţie severă, dar, cu o hidratare intensivă şi multă odihnă, avea să-şi revină.

„Tatăl lui a murit”, i-am spus. „Nu ştiu unde stă mama lui. Avem un bebeluş. Nu ştiu ce să fac.”

La vestea că aveam un bebeluş i-a căzut faţa.

„Dumnezeule! Câţi ani ai?”

„Cincisprezece.”

Mi-a aruncat o privire ciudată. „Unde e copilaşul?”

„Acasă”, i-am zis. „Cu fratele meu.”

„Şi părinţii tăi? Unde s-au dus?”

„Au murit.”

„Ah, nu ştiam. Îmi pare foarte rău.” După un moment de gândire a adăugat: „Uite, nu ştiu ce se întâmplă exact şi nu vreau să mă amestec în niciun fel, dar mi-ai adus băiatul ăsta şi am datoria de a mă îngriji de el. Prin urmare, o să-l ţin aici o vreme. Am destul spaţiu.”

I-am spus că vreau să plec, să mă întorc la tine, dar el m-a oprit zicându-mi: „Pari anemică. Vreau să-ţi fac nişte analize înainte să te las să pleci. Să-ţi dau ceva de mâncare”.

M-a hrănit cu un castron de cereale şi o banană, apoi mi-a luat sânge şi mi-a verificat tensiunea, dinţii, urechile, de parcă aş fi fost un cal la târg.

Mi-a spus că sunt deshidratată şi că am nevoie să mi se administreze o perfuzie şi să fiu ţinută sub observaţie o vreme.

Lucy ridică privirea spre Libby şi trage aer în piept înainte să continue:

— Îmi pare atât de rău! Când doctorul mi-a spus în sfârşit că eram suficient de întremată ca să pot pleca, totul se

terminase. Venise poliţia, veniseră serviciile sociale, tu dispăruseşi. Am ajuns prea târziu, murmură ea cu ochii plini de lacrimi.

64

Eu am fost cel care a avut grijă de tine, Serenity. Ţi-am dat piure de banane, şi lapte de soia, şi terci de ovăz, şi orez. Ţi-am schimbat scutecele. Ţi-am cântat cântece de leagăn. Am petrecut multe ore împreună. Era limpede că Lucy şi Phin n-aveau să se întoarcă, iar cadavrele din bucătărie începeau să se descompună. Cineva avea să anunţe autorităţile, nu încăpea nicio îndoială. Ştiam că era momentul să plec. Am adăugat câteva rânduri la biletul aşa-zişilor sinucigaşi. „Pe fetiţa noastră o cheamă Serenity Lamb. Are zece luni. Vă rugăm să faceţi în aşa fel încât să ajungă la nişte oameni cumsecade.” Am vârât stiloul cu care scrisesem între degetele mamei, apoi l-am luat şi l-am pus pe masă lângă bilet. În fine, te-am hrănit şi te-am îmbrăcat cu un body curat.

Chiar când eram pe cale să ies am simţit în buzunar lăbuţa de iepure a lui Justin. O ţineam acolo ca să-mi poarte noroc, nu c-aş crede în chestiile astea, şi în mod clar nu-mi purtase pic de noroc de când o luasem din camera lui Justin. Dar îţi doream tot binele din lume, Serenity. Erai singura fiinţă pură din casa aceea, singurul lucru bun care apăruse acolo. Prin urmare, ţi-am strecurat lăbuţa de iepure în aşternuturi.

După aceea te-am sărutat şi ţi-am spus: „Adio, fetiţă scumpă”.

Am ieşit prin spatele casei, într-un costum de-al tatei făcut la comandă pe Savile Row şi nişte pantofi tot de-ai lui, luaţi de pe Jermyn Street. Legasem bolo-ul la gulerul uneia dintre cămăşile tatei şi-mi pieptănasem părul cu cărare pe-o parte. Sacoşa mea era plină cu bani şi bijuterii. Mergeam cu paşi mari, bucurându-mă să simt pe piele căldura soarelui matinal. La prima cabină telefonică am sunat la 999 şi, preschimbându-mi vocea, am spus că eram îngrijorat în privinţa vecinilor mei, pe care nu-i mai văzusem de ceva timp. În plus, se auzeau plânsete de bebeluş.

Am luat-o pe King's Road; toate magazinele erau încă închise. Am mers până la Gara Victoria, unde m-am aşezat pe terasa unei cafenele în costumul meu de pe Savile Row şi am comandat o cafea. Nu mai băusem cafea niciodată. Voiam din tot sufletul o cafea. Însă când mi-a fost adusă şi am gustat-o, mi sa părut dezgustătoare. Am golit în ea două pliculeţe de zahăr şi m-am forţat s-o beau. După aceea m-am dus la un hotel oarecare din apropiere, unde am plătit pentru trei nopţi. Nimeni nu m-a întrebat câţi ani am, iar în registru m-am înscris drept Phineas Thomson. Thomson cu „o". Nu Thomsen cu „e". Voiam să fiu aproape Phin. Nu întru totul Phin.

Odată ajuns în cameră, am deschis televizorul. La sfârşitul buletinului de ştiri s-a difuzat un scurt material. Trei cadavre. Un pact de sinucidere. Un cult. Un bebeluş sănătos, luat în grija serviciilor sociale. Copii daţi dispăruţi. Căutările poliţiei în curs. Fotografiile prezentate erau cele din ultimul an de şcoală primară. Aveam zece ani şi eram tuns regulamentar. Lucy avea opt ani şi o tunsoare paj. Eram de nerecunoscut. Nu s-a pomenit nimic despre Phin sau Clemency.

Am răsuflat uşurat.

Şi după aceea? Ce s-a întâmplat între Henry cel de atunci, puştiul de şaisprezece ani care urmărea în chiloţi ştirile pe cuvertura de nylon a patului dintr-o cameră ieftină de hotel, şi bărbatul de vârstă mijlocie de azi?

Vrei să ştii? Îţi pasă?

Ei bine, mi-am găsit o slujbă. Am lucrat într-un atelier de reparaţii electrice din Pimlico deţinut de o familie de nebuni din Bangladesh pe care-i durea în cot de povestea vieţii mele atâta timp cât nu întârziam la serviciu.

M-am mutat într-un cămin de nefamilişti. Mi-am cumpărat cărţi de programare şi un computer şi am studiat noapte de noapte, singur.

De acum internetul şi telefonia mobilă luaseră avânt, aşa că am demisionat de la atelierul de reparaţii şi m-am angajat la Carphone Warhouse de pe Oxford Street.

M-am mutat într-un apartament cu două camere din

Marylebone, cu puţin înainte ca Marylebone să devină inaccesibil ca preţ. Am început să-mi vopsesc părul blond. M-am apucat de exerciţii fizice. Am făcut muşchi. Noaptea umblam prin cluburi şi făceam sex cu diverşi necunoscuţi. M-am îndrăgostit, dar el m-a lovit. M-am îndrăgostit iar, însă m-a părăsit. Mi-am albit dinţii. Mi-am luat peşti tropicali. Au murit. M-am angajat la o nouă companie de internet. La început eram cinci. După trei ani eram cincizeci, eu aveam un salariu anual din şase cifre şi propriul birou.

Am cumpărat un apartament cu trei dormitoare în Marylebone. M-am îndrăgostit. El mi-a spus că-s urât şi că nimeni n-o să mă iubească niciodată, după care m-a părăsit. Mi-am făcut operaţie estetică la nas. Mi-am pus extensii la gene. Mi-am injectat buzele cu puţin Botox.

Apoi, în 2008, m-am dus la avocatul al cărui nume era trecut în testamentul părinţilor mei. Atâta timp încercasem să ascund în adâncurile minţii casa din Cheyne Walk şi ceea ce s-a întâmplat acolo, încercasem să-mi făuresc o nouă viaţă cu o nouă identitate (deşi în mare parte împrumutată)! Nu mai voiam să am nimic de-a face cu amărâtul de Henry Lamb ori cu trecutul lui. Pentru mine era mort. Dar, pe măsură ce înaintam în vârstă şi viaţa mi se aşeza pe un curs stabil, am început să mă gândesc tot mai mult la tine; voiam să ştiu unde eşti, cine eşti, dacă eşti fericită sau nu.

După cum aflasem de la ştiri, autorităţile presupuseseră că erai fiica Martinei şi a lui Henry Lamb. „Biletul de sinucidere” scris de mine fusese luat drept bun şi nu se efectuaseră teste ADN pentru a confirma ipoteza. Amintindu-mi de testamentul părinţilor mei, mi-am dat seama că într-o bună zi era foarte posibil să reapari în viaţa mea. Dar nu ştiam dacă fondul fiduciar mai exista şi era gestionat de aceiaşi avocaţi. Nu ştiam nici dacă nu cumva David modificase termenii contractului de administrare în perioada când exercita un control deplin asupra mamei.

Trecusem de treizeci de ani. Eram înalt, blond, musculos şi bronzat. M-am prezentat drept Phineas Thomson.

— Caut informaţii despre o familie pe care am cunoscut-o

pe vremuri, am spus. Cred că firma dumneavoastră s-a ocupat de problemele lor juridice. Soţii Lamb de pe Cheyne Walk.

O tânără a răsfoit câteva hârtii, a apăsat câteva taste la computer, apoi mi-a spus că firma administra un fond fiduciar pentru familia Lamb, dar nu avea dreptul să-mi dea detalii.

Acolo lucra şi un băiat drăguţ. Îi surprinsesem privirea cât stăteam în sala de aşteptare. L-am aşteptat în faţa sediului până la prânz, când a ieşit să ia masa. Îl chema Josh. Bineînţeles. Pe toţi îi cheamă Josh în vremurile astea.

L-am dus în apartamentul meu, i-am gătit, am făcut sex cu el şi, evident, pentru că nu voiam decât să-l folosesc, s-a îndrăgostit de mine până peste cap. Prefăcându-mă că şi eu îl iubeam, am avut nevoie de mai puţin de o lună ca să-l conving să găsească actele, să le copieze şi să mi le aducă.

Aveam în faţa ochilor, negru pe alb, hotărârea luată de părinţii mei atunci când eu eram un bebeluş şi Lucy nici măcar nu venise pe lume. Casa de la numărul şaisprezece de pe Cheyne Walk şi întreg conţinutul ei urma să fie păstrată pentru moştenitorii Martinei şi ai lui Henry Lamb până când cel mai vârstnic dintre aceştia împlinea douăzeci şi cinci de ani. Până la urmă, David nu reuşise să pună mâna pe document, şi nici Lucy nu formulase vreo revendicare, din cât se părea. Actul se afla încă acolo, aşteptându-te pe tine să împlineşti douăzeci şi cinci de ani. O persoană mai cinică decât tine s-ar putea gândi că te-am căutat pur şi simplu ca să pun mâna pe moştenirea care mi se cuvine. În definitiv, n-aveam nicio dovadă că sunt Henry Lamb, aşa că n-aş fi putut s-o revendic pentru mine, dar prin intermediul tău aveam şansa de a primi ceea ce îmi revenea de drept. Să ştii însă că nu era vorba despre bani. Am o grămadă de bani. Era vorba de încheierea unui capitol din viaţa mea. Şi era vorba despre tine, Serenity, şi despre legătura dintre noi.

Prin urmare, în iunie anul ăsta am închiriat prin Airbnb apartamentul de peste fluviu, mi-am cumpărat un binoclu şi m-am pus la pândă pe terasă.

Într-o dimineaţă m-am strecurat în curtea din spate a casei de pe Cheyne Walk şi am petrecut o zi întreagă pe acoperiş desprinzând scheletul lui Birdie din învelişul lui mumificat. Trăgându-i unul câte unul oasele micuţe. Aruncându-le într-un sac negru de plastic. La căderea întunericului am azvârlit sacul în Tamisa. Era surprinzător de mic. Am dormit în noaptea aceea pe vechea mea saltea, iar a doua zi m-am întors în apartamentul închiriat. Şi apoi, peste patru zile, ţi-ai făcut apariţia. Împreună cu avocatul. Ai tras deoparte panoul. Ai deschis uşa. Ai închis-o în spatele tău.

Am scos un oftat de uşurare.

În sfârşit.

Bebeluşul se întorsese.

65

Libby o priveşte cercetător pe Lucy.

— Ce s-a întâmplat cu Phin? După ce l-ai lăsat la doctorul Broughton? S-a însănătoşit?

— Da, s-a refăcut.

— Trăieşte încă?

— Da, din câte ştiu.

Libby îşi acoperă gura cu mâinile.

— Dumnezeule! Unde e?

— N-am idee. Nu l-am mai văzut de când aveam vreo optsprezece ani. Am stat împreună în Franţa timp de câţiva ani, după care am pierdut legătura.

— Cum aţi ajuns în Franţa?

— Doctorul Broughton şi-a rugat un cunoscut să ne ducă acolo. Doctorul Broughton părea să cunoască pe toată lumea. Era genul acela de om – un înlesnitor, i-aş zice. Întotdeauna avea un număr la care să sune, o favoare pe care s-o poată cere, un tip care ştia pe altcineva. Era medicul personal al multor infractori celebri. Cred că i se mai întâmplase să fie trezit în toiul nopţii ca să sutureze cine ştie ce rană de glonţ.

Odată ce a văzut povestea noastră la ştiri, şi-a dat seama că trebuia să ne expedieze cât mai repede. La o săptămână după ce bătusem la uşa lui mi-a spus că eram destul de înzdrăveniţi ca să putem pleca. Un tip ne nume Stuart ne-a înghesuit în spatele unei camionete Ford Transit şi ne-a dus prin Eurotunel până la Bordeaux. Ne-a lăsat la o fermă aparţinând unei femei pe care o chema Josette. Altă legătură de-a doctorului Broughton. Ne-a ţinut câteva luni în schimbul muncii la fermă. Nu ne-a întrebat cine eram sau de ce ne aflam acolo.

Phin şi cu mine n-am mai… ştii tu. Ceea ce se întâmplase între noi înainte fusese doar din cauza situaţiei în care eram amândoi. După ce ne-am căpătat libertatea am redevenit doar prieteni, aproape ca frate şi soră. Însă vorbeam despre tine tot timpul, întrebându-ne ce făceai, cine se ocupa de

tine, gândindu-ne cât erai de drăguţă, cât de frumos aveai să creşti, cât de deştepţi fuseserăm să te facem.

— V-aţi pus vreodată problema să mă căutaţi? întreabă Libby cu un aer meditativ.

— Da, spune Lucy. Ne-am gândit. Sau, cel puţin, eu m-am gândit. Phin era mai circumspect, viitorul lui îl preocupa mai mult decât trecutul. Nu vorbeam despre celelalte lucruri. Nu vorbeam despre părinţii noştri, despre ceea ce se întâmplase. Am încercat, însă Phin nu voia. Era ca şi cum şi-ar fi şters totul cu buretele din minte. Era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În acel prim an s-a descurcat foarte bine. Era bronzat şi într-o formă fizică excelentă. Amândoi eram, de fapt. Josette avea o vioară veche la care nu cânta, aşa că m-a lăsat pe mine s-o folosesc. Îi cântam iarna, iar vara, când ferma se umplea de studenţi şi muncitori itineranţi, le cântam şi lor. Josette m-a lăsat să merg cu vioara în oraşul din apropiere, unde am început să cânt vinerea şi sâmbăta seara. Strângeam banii câştigaţi astfel pentru ziua când Phin şi cu mine aveam să venim la Londra după tine.

Apoi, într-o dimineaţă, cam la doi ani după aceea, când m-am trezit, am constatat că Phin dispăruse. Mi-a lăsat un bilet în care scria: „Am plecat la Nisa”. Oftând, Lucy continuă: Am stat la Bordeaux până la sfârşitul verii, când banii strânşi au fost destui ca să-mi cumpăr un bilet de autocar până la Nisa. Săptămâni întregi am dormit pe plajă, în timpul zilei încercând să dau de Phin. Într-un târziu am renunţat. Aveam vioara lui Josette. Cântam în fiecare seară. Am ajuns să câştig destui bani ca să locuiesc într-un hostel. Am împlinit nouăsprezece ani, douăzeci, douăzeci şi unu. Şi apoi am cunoscut un bărbat. Un tip foarte bogat. M-a cucerit din prima. M-a luat de nevastă. Am făcut un copil. L-am părăsit pe tipul foarte bogat şi am cunoscut un tip foarte sărac. Am mai făcut un copil. Tipul sărac m-a părăsit, şi apoi…

Se întrerupe, iar Libby îi studiază expresia. E ceva nedesluşit, aproape de neconceput acolo. Peste câteva clipe însă, unda aceea dispare şi Lucy îşi reia povestirea:

— Şi apoi era ziua ta, aşa că m-am întors.

— Dar de ce nu te-ai întors mai devreme? vrea să ştie Libby. Când ai împlinit douăzeci şi cinci de ani. Nu ştiai de fondul fiduciar?

— Ba da, ştiam de el. Însă n-aveam nicio dovadă că eu eram Lucy Lamb. N-aveam certificat de naştere. Paşaportul meu era fals. Eram prinsă într-o căsnicie absolut îngrozitoare cu tatăl lui Marco. Totul era… suspină Lucy. Şi după aceea m-am gândit: dacă Henry nu revendică moştenirea şi nici eu n-o fac, casa îi va reveni automat bebeluşului, ţie, deoarece toată lumea crede că eşti copilul părinţilor mei. Asta o să fac, mi-am zis. Aştept până când fetiţa împlineşte douăzeci şi cinci de ani şi atunci o să mă întorc s-o regăsesc.

Când am avut primul meu smartphone, în urmă cu câţiva ani, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi notez data în calendar, ca nu cumva să uit. De atunci, în fiecare minut din fiecare zi am aşteptat clipa asta. Am aşteptat să mă întorc.

— Şi Phin? întreabă disperată Libby. Ce s-a întâmplat cu Phin?

— Nu pot decât să presupun că s-a dus într-un loc unde nu-l va găsi nimeni. Îmi imaginez că asta voia.

Libby oftează. Asta e. În sfârşit, tabloul e complet.

Cu excepţia unei piese.

Tatăl ei.

PARTEA A PATRA

66

Libby stă cu degetul mare pe telefon. Are deschisă aplicaţia băncii, şi de la ora nouă azi-dimineaţă îşi reverifică soldul o dată la cincisprezece minute. E ziua când trebuie să primească lichidarea pentru casa din Cheyne Walk. Au vândut-o în urmă cu o lună, în sfârşit, după luni întregi fără vreo vizionare şi apoi un val de oferte când scăzuseră preţul; după două încercări eşuate de semnare a contractului, până la urmă un sud-african care plătea cu bani gheaţă a bătut palma în două săptămâni.

Şapte milioane patru sute cincizeci de mii de lire.

În contul ei sunt însă doar trei sute optsprezece lire. Ultimele rămăşiţe din ultimul salariu.

Cu un suspin, se întoarce spre monitorul computerului. Ultimul ei proiect de bucătărie. O mobilă drăguţă, pictată, în stil Shaker[9], cu mânere de cupru şi un blat de marmură. Prima casă a unor tineri căsătoriţi. O să arate superb. Şi-ar dori s-o poată vedea în realitate, dar asta n-o să se întâmple. Nu acum. Azi e ultima ei zi la Northbone Kitchens.

Este şi ziua când împlineşte douăzeci şi şase de ani. Adevărata ei zi de naştere. Nu 19 iunie, ci 14 iunie. Prin urmare, e cu cinci zile mai bătrână decât credea. E în regulă. Cinci zile reprezintă un preţ mic pentru şapte milioane de lire, o mamă, un unchi şi doi fraţi vitregi.

Iar acum, că nu mai urcă pe o scară şubredă în mintea ei către o zi de naştere arbitrară, cui îi pasă dacă ajunge acolo cu cinci zile înainte de termen?

Încarcă iarăşi pagina.

Trei sute nouă lire. O plată prin PayPal pe care a făcut-o în urmă cu o săptămână a fost încasată.

E o zi splendidă. Îi aruncă o privire lui Dido.

— Vrei să mâncăm în oraş? Fac cinste.

Dido se uită la ea pe deasupra ochelarilor de citit şi-i zâmbeşte.

---

[9] Mobilă de bună calitate, cu un design minimalist, realizată de membrii unei secte religioase cunoscute drept The Shakers (n. tr.).

— Cum să nu?
— În funcţie de situaţia contului meu, dacă intră banii sau nu, o să fie ori sendvişuri şi cola, ori homar şi şampanie.
— Homarul e supraestimat, chicoteşte Dido înainte de a se întoarce la ecranul computerului ei.
Telefonul îi vibrează la ora unsprezece. E un mesaj de la Lucy: „Ne vedem mai târziu! Am rezervat pentru ora opt!”
Lucy locuieşte cu Henry în apartamentul lui cochet din Marylebone. După toate aparenţele, nu se înţeleg deloc. Henry, care a trăit singur douăzeci şi cinci de ani, nu suportă să-şi împartă spaţiul cu doi copii, iar pisicile lui urăsc câinele. Lucy a început deja să-şi caute o casă în St. Albans. În ce-o priveşte, Libby a pus ochii pe o căsuţă georgiană minunată, cu două mii de metri pătraţi de teren, chiar la marginea oraşului.
Încarcă iarăşi pagina.
Trei sute nouă lire.
Îşi verifică e-mailul, în caz că i s-a trimis vreo notificare, însă nu e niciun mesaj nou.
Banii se vor împărţi la trei după plata taxei de succesiune. Nu e casa ei. Ea nu e sora lor. Dar ei au insistat.
— N-am nevoie de o treime, le-a zis. Câteva mii îmi sunt de ajuns.
Ei au continuat să insiste.
— Eşti nepoata lor, a spus Lucy. Ai aceleaşi drepturi ca şi noi.
La ora unu, ea şi Dido ies din showroom.
— Mă tem că ne alegem doar cu sendvişuri.
— Foarte bine, chiar mi-era poftă de un sendviş.
Se duc la cafeneaua din parc şi ocupă o masă afară, la soare.
— Nu-mi vine să cred că pleci, oftează Dido. Atmosfera o să fie atât de... era să zic liniştită, dar nu eşti o persoană prea gălăgioasă. O să-mi lipseşti, Libby. Tu şi părul tău extraordinar. Şi teancurile tale ordonate.
— Teancurile mele ordonate?
— Da. Dido mimează un paralelipiped de hârtii. Ştii tu.

Toate colţurile aliniate. O să-mi fie dor de tine, atâta tot, încheie ea zâmbind.

Libby o priveşte atent.

— Nu te-ai gândit niciodată să-ţi dai demisia? După ce ai moştenit casa şi toate celelalte lucruri? Adică, sigur n-ai nevoie să munceşti, nu?

Dido ridică din umeri.

— Presupun că nu. Şi uneori îmi vine să las totul baltă şi să petrec toată ziua la grajduri cu Spangles, înainte să-i vină sorocul. Dar, până la urmă, n-am nimic altceva. Pe când tu… tu acum ai totul. Tot ceea ce bucătăriile nu-ţi pot da.

Libby zâmbeşte. Prietena ei are dreptate. Nu e vorba doar de bani, ci de oamenii cărora le aparţine acum, familiei care a format un cerc în jurul ei. În plus, a descoperit că sub toate teancurile acelea ordonate şi planificarea atentă se ascundea o altă personalitate, cea autentică. În realitate n-a fost niciodată dură şi organizată, dar a trebuit să adopte această ipostază pentru a contrabalansa neseriozitatea mamei sale. Ca să se integreze la şcoală. Ca să se integreze într-un grup de prieteni ale căror valori nu le-a împărtăşit niciodată cu adevărat.

Ea reprezintă mai mult decât prieteniile acelea distante şi criteriile imposibile de pe Tinder. Este produsul unor oameni mai buni decât părinţii naturali pe care şi i-a inventat, designerul grafic şi specialista în PR de modă cu maşină decapotabilă şi căţei minusculi. Cât de puţină imaginaţie a dovedit!

Cu mintea în altă parte, apasă iar pe butonul de reîncărcare a paginii.

Îşi coboară privirea spre ecran. E un număr complet aiurea. Un număr fără nicio noimă. Are prea multe zerouri, prea multe cifre de orice fel. Întoarce telefonul spre Dido.

— Vai, Doamne! Dido îşi acoperă faţa cu palmele pentru a-şi înăbuşi un ţipăt, apoi se întoarce în direcţia cafenelei. Ospătar! Două sticle din cel mai bun Dom Perignon, vă rog. Şi treisprezece homari. Repede!

Desigur, nu e niciun ospătar, şi clienţii de la masa de alături le privesc uimiţi.

— Prietena mea tocmai a câştigat la loto, le explică Dido.

— Ah, exclamă femeia. Ce noroc, felicitări!

Dido se răsuceşte înapoi spre Libby.

— Ştii, chiar nu trebuie să te întorci la muncă după-masă. E ziua ta. Şi tocmai ai primit o grămadă de bani. Dacă vrei, poţi să-ţi iei liber.

Cu un zâmbet larg pe chip, Libby îşi mototoleşte şerveţelul şi-l pune pe tava de plastic.

— Nici gând. Nu sunt genul care să abandoneze. În plus, sunt destul de sigură că am lăsat nişte hârtii nealiniate.

Dido îi zâmbeşte la rândul ei.

— Haide atunci, încă trei ore şi jumătate de normalitate. Să le ducem la capăt, nu?

67

Timp de o oră, Lucy are apartamentul doar pentru ea. Foloseşte acest răgaz ca să facă o baie, să-şi dea unghiile cu ojă, să-şi usuce părul cu foehnul şi să şi-l aranjeze peste umeri, să se ungă cu cremă hidratantă şi să se machieze.

Nici acum nu ia toate aceste lucruri de-a gata. A trecut un an de când Henry a găsit-o în casa de pe Cheyne Walk, de când a reunit-o cu Serenity. De un an, Lucy locuieşte cu Henry în apartamentul lui imaculat din Marylebone, unde doarme pe un pat dublu cu aşternuturi moi de bumbac şi n-are nimic altceva de făcut toată ziua decât să plimbe câinele şi să pregătească nişte mese delicioase. Se vede cu Clemency o dată pe lună, când beau şampanie şi vorbesc despre copiii lor, şi despre muzică, şi despre idiosincraziile lui Henry, de fapt despre orice în afară de ceea ce au îndurat în copilărie. Nu vor fi niciodată la fel de apropiate ca pe vremuri, dar tot sunt prietene foarte bune.

Marco are treisprezece ani şi învaţă la o şcoală particulară foarte apreciată din Regent's Park, pentru care plăteşte Henry şi unde „toată lumea vapează şi ia ketamină", după cât se pare. Şi-a pierdut complet accentul franţuzesc şi declară oricui stă să-l asculte: „Acum mă identific drept londonez".

Stella are şase ani şi e în clasa întâi la o şcoală primară din Marylebone; prietenele ei cele mai bune se numesc amândouă Freya.

Ieri, Lucy a luat metroul până în Chelsea şi s-a oprit în faţa casei. Panoul a fost înlăturat, iar inscripţia cu „de vânzare" a fost înlocuită cu „vândut". În curând, casa va dudui de zgomotul bormaşinilor şi ciocanelor, fiind dezmembrată şi refăcută pentru a se conforma gusturilor şi nevoilor altei familii. În curând va fi căminul altcuiva, şi noii proprietari nu vor şti niciodată, nici măcar nu vor bănui ce s-a întâmplat între acei pereţi cu atâţia ani în urmă, nu vor şti că patru copii au fost maltrataţi şi ţinuţi prizonieri şi apoi eliberaţi în lume, distruşi, formaţi incomplet, pierduţi,

năuciţi. Îi vine greu să-şi aducă aminte cum era ea însăşi pe atunci, îi vine greu să accepte o Lucy care era atât de disperată după atenţie, încât s-a culcat atât cu un tată, cât şi cu fiul acestuia. Uneori se uită la Stella, fetiţa ei perfectă, şi încearcă să şi-o imagineze la treisprezece ani, dăruindu-se aşa numai ca să se simtă iubită. Durerea care o străpunge în acele clipe e de nesuportat.

Chiar atunci îi sună telefonul, şi, aşa cum i se întâmplă mereu şi probabil i se va întâmpla până la sfârşitul vieţii, simte un fior pe şira spinării. Uciderea lui Michael nu a fost elucidată, dar autorităţile s-au resemnat cu ideea că a avut drept cauză nişte datorii neplătite către asociaţii lui din lumea interlopă. Numele ei a fost menţionat doar o dată în ziarele franceze, la scurt timp după ce crima a ajuns în presă:

„Se crede că Rimmer, care a fost căsătorit de două ori, are un copil cu prima soţie, o britanică, Lucy, al cărei nume de familie nu este cunoscut. Potrivit menajerei lui Rimmer, el şi fosta lui soţie s-au revăzut recent, însă ea nu este considerată suspectă în acest dosar."

Totuşi, nu va fi niciodată exclusă posibilitatea ca un detectiv tânăr, abia ieşit de pe băncile şcolii şi disperat să-şi demonstreze valoarea, să redeschidă cazul şi să-i ia urma. Probabil că niciodată nu se va putea relaxa complet.

Mesajul de acum nu e de la un detectiv începător, ci de la Libby: un screenshot al soldului de la bancă, însoţit de o exclamaţie: „Pam-pam!"

Parcă i s-a luat o piatră de pe inimă. Încă o fază a vieţii ei s-a încheiat, şi alta începe, se gândeşte. Acum poate să-şi cumpere o casă. În sfârşit. O casă pentru ea şi copiii ei, şi câine. O casă pe care s-o aibă pentru totdeauna, pe care nimeni n-o să i-o poată lua. Şi atunci va putea să-şi aleagă în linişte calea. I-ar plăcea să ia cursuri de vioară. I-ar plăcea să devină un muzician profesionist. Iar acum nu mai are de înfruntat niciun obstacol.

Prima jumătate a vieţii lui Lucy a fost dificilă şi sumbră,

marcată de bătălii grele. A doua jumătate va fi luminoasă.

Îi răspunde lui Libby: „Şampanie pentru toată lumea! Ne vedem mai târziu, scumpo. Sunt nerăbdătoare să sărbătorim împreună. Totul”.

Mesajul lui Libby vine imediat: „Şi eu abia aştept să te văd. Te iubesc”.

„Şi eu te iubesc”, scrie Lucy, adăugând un lung şir de inimioare.

Fetiţa ei este extraordinară: un suflet blând şi generos, în multe feluri o combinaţie între Stella şi Marco, dar semănând leit cu tatăl său în felul în care-şi croieşte drumul prin viaţă şi-şi face singură regulile, rezultatul final fiind o personalitate unică. Se dezvoltă şi se schimbă într-un mod remarcabil, lăsând în urmă unele dintre ticurile şi defectele care o ţineau în loc, îngăduind vieţii să-i arate calea în loc să-şi impună ea un traseu. Fiecare clipă de tristeţe dintre ziua în care a părăsit-o în leagăn şi cea în care a regăsit-o nu a fost în zadar. Fiica ei este un înger.

Îşi ia telefonul şi trece în revistă persoanele de contact până ajunge la litera G. Compune un mesaj:

„Dragă Giuseppe,

Sunt eu, Lucy. Mi-e atât de dor de tine! Vreau doar să-ţi spun că sunt fericită şi sănătoasă, la fel şi copiii şi Fitz. Nu mă mai întorc în Franţa. Acum am o viaţă nouă, minunată, şi vreau să prind rădăcini aici. Dar o să mă gândesc la tine mereu şi o să-ţi fiu veşnic recunoscătoare pentru că mi-ai stat alături atunci când viaţa mea o luase razna. Aş fi fost pierdută fără tine.

Cu dragoste, Lucy”.

68

În seara aceea, toată familia o aşteaptă pe Libby în restaurantul din Marylebone.

Lucy, Marco, Stella şi Henry.

Marco o întâmpină cu o îmbrăţişare călduroasă şi stângace, lovindu-şi fruntea de clavicula ei.

— La mulţi ani, Libby!

Îmbrăţişarea Stellei e mai gingaşă.

— La mulţi ani, Libby! Te iubesc!

Sunt nişte copii minunaţi, şi asta i se datorează în primul rând femeii care i-a crescut, se gândeşte Libby. Ea şi Lucy au devenit foarte apropiate într-un timp foarte scurt. Diferenţa mică de vârstă o face s-o privească mai curând ca pe o nouă prietenă decât ca pe femeia care i-a dat naştere.

Lucy se ridică, îşi pune braţele pe după gâtul sărbătoritei şi-i aplică un sărut sonor pe obraz.

— La mulţi ani! În sfârşit, pot să-ţi spun asta din toată inima. După douăzeci şi şase de ani. Dumnezeule, am crezut c-o să mă rup în bucăţi!

— Aşa e, încuviinţează Henry venind şi el s-o felicite. A mugit ca o vacă. Ore în şir. Ne astupaserăm urechile ca să n-o mai auzim.

Libby încă nu s-a lămurit în privinţa lui. Uneori, amintindu-şi de vorbele lui Clemency, cum că Henry ar avea un filon de răutate pură, simte un fior pe şira spinării. Se gândeşte la faptele pe care le-a săvârşit, execuţia a patru oameni, mumificarea corpului unei femei, mutilarea unei pisici. Însă n-a comis nicio crimă cu premeditare, şi Libby e convinsă că, dacă cei patru copii s-ar fi dus la secţia de poliţie în noaptea aceea şi ar fi explicat ce se întâmplase, că fusese un accident cumplit, dacă ar fi spus cum fuseseră maltrataţi şi închişi, ar fi fost crezuţi şi reabilitaţi. În loc de asta, se transformaseră în fugari, ducându-şi vieţile pe căi inimaginabile.

Henry e ciudat, dar îşi asumă asta cu francheţe. Susţine cu tărie că nu i-a încuiat cu intenţie în dormitorul de oaspeţi

în noaptea aceea, că nu le-a luat telefoanele şi n-a şters înregistrarea făcută de Miller.

— Ei bine, dacă am făcut-o, trebuie să fi fost mai beat decât credeam, le-a spus.

Şi Libby n-a găsit niciun program de urmărire sau de ascultare instalat pe telefonul ei. Dar nici nu şi-a schimbat codul de acces.

El neagă şi că ar fi făcut operaţii estetice ca să semene cu Phin.

— De ce aş fi vrut să semăn cu Phin? Arăt mult mai bine decât el.

N-are răbdare cu copiii, şi pătrunderea bruscă a unui număr atât de mare de oameni în mica lui lume strict controlată l-a descumpănit. Adesea e morocănos, dar uneori îi face pe toţi să râdă. Are o concepţie laxă asupra adevărului şi pare să trăiască undeva, la marginea realităţii. Cum ar putea Libby să-l condamne? După toate ororile prin care a trecut? Probabil că şi ea ar trăi la marginea realităţii dacă ar fi avut o copilărie la fel de traumatizantă.

Citeşte mesajul din felicitarea pe care i-a dat-o Henry: „Dragă Libby Jones, sunt nemaipomenit de mândru să te pot numi nepoata mea. Te-am iubit atunci şi te voi iubi mereu. La mulţi ani, frumoaso!”

O priveşte uşor îmbujorat de stinghereală. De data asta, Libby nu mai acceptă una dintre obişnuitele lui îmbrăţişări precaute. De data asta se repede să-l ia în braţe şi-l strânge până când şi el o strânge la rândul lui.

— Şi eu te iubesc, îi murmură la ureche. Îţi mulţumesc pentru că m-ai găsit.

Chiar atunci îşi face apariţia şi Miller.

Dido avea dreptate.

Era ceva acolo.

Deşi numele lor de familie, Roe şi Jones, sună prost împreună, deşi mama lui e oarecum distantă, deşi Miller are burtă, o barbă prea mare, niciun animal de companie şi o fostă nevastă, e ceva ce înseamnă mult mai mult decât toate astea. Şi ce altceva este un tatuaj, dacă nu un desen pe piele? Nu e o ideologie. E o mâzgălitură.

Miller a renunţat la articol de dragul ei. După noaptea din vara trecută când Libby şi-a regăsit familia, el şi-a luat carnetul şi i-a smuls toate paginile.

— Dar asta e pâinea ta de toate zilele, e cariera ta, obiectase ea. Ai fi putut să câştigi o avere.

El o redusese la tăcere cu un sărut.

— Nu vreau să te fac să-ţi pierzi iarăşi familia. O meriţi mult mai mult decât merit eu un articol de senzaţie.

Acum, Libby se aşază lângă el şi-l sărută de bun-venit.

— La mulţi ani, Lamb[10], îi şopteşte el la ureche.

Asta e porecla pe care i-a dat-o. Niciodată n-a mai avut o poreclă.

În clipa următoare îi întinde un plic gros.

— Ce-i asta?

— Deschide-l şi o să afli, îi spune zâmbind.

E o broşură tipărită pe hârtie lucioasă făcând reclamă unei cabane de safari de cinci stele din Botswana, The Chobe Game Lodge.

— Este…?

Miller zâmbeşte larg.

— Se pare că da. Potrivit tipului foarte amabil de la recepţie, şeful ghizilor este un bărbat de patruzeci şi ceva de ani pe care-l cheamă Phin. Dar acum îşi scrie numele cu un „F”. Finn. Finn Thomsen.

— El e?

— Sunt convins în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută că e el. Dar avem o singură modalitate ca să fim siguri.

Miller scoate o foaie printată din buzunar şi i-o dă. Este e-mailul de confirmare a rezervării pentru o cameră dublă de lux la The Chobe Game Lodge.

— Pot s-o iau pe mama, dacă nu vrei să vii. Întotdeauna a vrut să meargă la un safari.

Libby clatină din cap.

— Nu. Vreau să merg. Sigur că vreau!

Citeşte e-mailul, apoi revine la broşură. Atenţia îi e atrasă de o fotografie: un jeep plin cu turişti uitându-se la o ceată de lei. Îl priveşte cu atenţie pe ghid, care stă pe locul din

---

[10] *Lamb* – în limba engleză, „miel” (n. red.)

faţă, zâmbind către aparatul de fotografiat. Are o claie de păr blond des, ars de soare, iar zâmbetul lui e strălucitor, asemenea luminii din savană.

Arată de parcă ar fi cel mai fericit om din lume.

Îi seamănă leit.

— Crezi că e el?

— Nu ştiu, spune Miller.

Se uită la Henry şi Lucy, aşezaţi de partea cealaltă a mesei, şi le arată broşura. Cu capetele lipite, cei doi examinează fotografia, apoi Lucy îşi duce pumnul la gură, pe când Henry se lasă pe spătar.

Lucy încuviinţează din cap cu vigoare.

— Da, spune cu emoţie în glas. Da, e el. E Phin. Trăieşte. Uitaţi-vă la el! Trăieşte!

69

Trăieşte. Phin trăieşte. Inima îmi bate aiurea, sunt ameţit. E de o frumuseţe pentru care merită să înduri chinurile iadului. Cu bronzul acela perfect, hainele de camuflaj, rânjetul acela larg şi nonşalant, stând într-un jeep fără nicio grijă care să-i apese sufletul! Pun pariu că niciodată nu se gândeşte la mine, pun pariu că nu se gândeşte la niciunul dintre noi. Mai ales la tine, Serenity. Nu-i păsa de tine când locuiai în casa noastră. N-o să-i pese de tine nici acum.

În mod cert, Lucy minţea când a spus că vorbeau despre tine tot timpul cât au stat împreună în Franţa. Phin nu e genul căruia să-i placă bebeluşii. Nu e un familist. E un tip introvertit, singuratic. Singura dată, *singura dată* când am reuşit să-l scot din carapace a fost prima oară când ne-am drogat. Momentul acela când ne-am ţinut de mână, când l-am simţit trecând în mine, când am devenit Phin. El n-a devenit Henry, bineînţeles – cine ar fi vrut să se transforme în mine? Dar eu m-am transformat în el. O scriam peste tot prin casă, oriunde puteam, erau ca nişte strigăte tăcute în colţuri şi diverse locuri ascunse. „EU SUNT PHIN”

Dar cum aş fi putut să fiu Phin din moment ce Phin era acolo, amintindu-mi permanent în ce măsură nu eram Phin? Cu fiece alungare neatentă a şuviţei de pe frunte sau ridicare a umerilor, cu fiece privire melancolică spre peretele opus dintr-o cameră goală în timp ce dădea alene pagina unui roman la modă.

Ideea de început a fost a unui elixir al dragostei. Trebuia să-l facă să se îndrăgostească de mine. N-a mers. Tot ce-a reuşit a fost să-l slăbească. Să-l facă mai puţin frumos. Cu cât era el mai slab, cu atât mai puternic deveneam eu. Aşa că am continuat să-i administrez tinctura. Nu ca să-l omor, n-am avut niciodată intenţia asta, ci doar ca să-i micşorez lumina astfel încât eu să pot străluci mai mult. Şi în noaptea aceea, în noaptea petrecerii pentru aniversarea lui Birdie, când Lucy mi-a spus că Phin era tatăl copilului ei, m-am dus în camera lui să-l omor.

Dar când mi-a cerut să-l dezleg i-am spus: „Numai dacă mă laşi să te sărut”. Şi l-am sărutat. În timp ce mâna lui era încă legată de ţeava caloriferului, în timp ce trupul îi era distrus aproape complet, l-am sărutat, pe buze, pe chip. Nu s-a opus. M-a lăsat. L-am sărutat pe îndelete. Mi-am plimbat degetul peste buzele lui, i-am mângâiat părul, am făcut tot ce visasem să fac de la unsprezece ani, din clipa în care intrase în casa noastră, moment în care nu ştiam că aveam să-mi doresc vreodată să sărut pe cineva.

Mă aşteptam să mă respingă, însă n-a făcut-o. Accepta totul fără crâcnire.

Apoi, când am hotărât că-l sărutasem destul, i-am dezlegat mâna, m-am aşezat lângă el cu spatele la calorifer şi mi-am trecut braţul pe după trupul lui cald.

Am închis ochii.

Am adormit.

Când m-am trezit, Phin dispăruse.

De atunci n-am încetat să-l caut.

Dar acum a fost găsit.

Ştiam că rugbistul bărbos al lui Libby o să-l găsească.

Şi a făcut-o.

Mă uit la Miller; mă uit la tine.

Îmi aştern pe faţă cel mai afabil zâmbet cu putinţă şi le spun:

— E loc şi pentru mine?

MULŢUMIRI

Mulţumesc unui trio de redactori incredibili: în primul rând, redactorului meu din Marea Britanie, Selina Walker, care a muncit zi şi noapte şi weekenduri întregi ca să organizeze, să cizeleze şi să refacă manuscrisul astfel încât să devină lizibil. Apoi, lui Lindsay Sagnette din Statele Unite, care a adăugat un nou nivel de perspectivă şi claritate. În sfârşit, Richendei Todd, care şi-a depăşit cu mult rolul şi m-a obligat să abordez o mulţime de chestiuni problematice pe care încercasem să le ignor deoarece nu ştiam cum să le rezolv. Voi trei mi-aţi dat o lecţie preţioasă despre contribuţia decisivă pe care o poate avea un redactor bun. Îi mulţumesc şi agentului meu extraordinar, Jonny Geller, care nu m-a lăsat să-mi vând drepturile pentru carte în restul lumii până n-am adus-o la forma cea mai bună cu putinţă. Cu cât redactorii te pun să munceşti mai mult la un manuscris, cu atât mai mult le pasă de tine şi de efortul tău. Sunt extrem de norocoasă să vă am alături de mine.

Îi mulţumesc Najmei Finlay, excepţionala mea agentă de presă din Marea Britanie, care îşi începe concediul de maternitate şi se va întoarce abia când vom avea o nouă carte de promovat; bucură-te de fiecare clipă petrecută cu bebeluşul tău superb!

Îi mulţumesc lui Deborah Schneider, incredibila mea agentă din Statele Unite, pentru… ei bine, ştii tu pentru ce! A fost un an pe care n-o să-l uit prea curând!

Îi mulţumesc lui Coco Azoitei pentru jargonul tehnic de care am avut nevoie ca să descriu testarea unei viori care a suferit reparaţii şi le mulţumesc tuturor celor care mi-au oferit informaţii pe Facebook despre fondurile fiduciare. Orice greşeală în această privinţă îmi aparţine în exclusivitate.

Le sunt recunoscătoare echipelor editoriale din Marea Britanie, Statele Unite şi tot restul lumii pentru că s-au ocupat atât de bine de carte – şi de mine! – cu mulţumiri

speciale pentru Ariele şi Haley din Statele Unite, Pia şi Christoffer din Suedia, Oda din Norvegia şi Elisabeth şi Tina din Danemarca.

Le mulţumesc editorilor mei specializaţi în audiobookuri şi studiourilor de înregistrare care realizează lucrări de o calitate excepţională şi le mulţumesc tuturor actorilor şi artiştilor care mi-au citit atât de frumos cuvintele.

Le mulţumesc bibliotecarilor, librarilor, organizatorilor de festivaluri şi tuturor celor care m-au ajutat să pun cartea în mâinile cititorilor.

Le mulţumesc membrilor familiei mele (incluzând aici şi menajeria mea) care m-au ţinut permanent cu picioarele pe pământ.

În fine, mulţumiri speciale celor două doze duble de votcă şi apă tonică al căror rol a fost esenţial; ele m-au acompaniat în timpul scrierii ultimelor trei capitole într-o noapte lungă de vineri şi m-au ajutat să găsesc ultimele rânduri, despre care ştiam că erau ascunse pe undeva. Noroc!

Când împlinește douăzeci și cinci de ani, Libby Jones intră în posesia unei moșteniri pe cât de valoroase, pe atât de neașteptate. Casa londoneză pe care o moștenește, cu aspectul ei sinistru, urmează să-i dezvăluie propria poveste învăluită în mister.

În același timp, la mii de kilometri depărtare, în Franța, Lucy, o mamă fără adăpost cu doi copii, primește pe telefon o alertă: „Bebelușul a împlinit douăzeci și cinci de ani". Acesta este semnalul că, indiferent de mijloace și de prețul plătit, trebuie să revină la Londra.

O voce care se identifică, pas cu pas, pe parcurs, povestește coșmarul prin care trec membrii unei familii, dar mai ales copiii, atunci când în viața și în casa lor se instalează un grup de personaje bizare, cu intenții malefice. Supraviețuirea lor are o singură miză: salvarea bebelușului care vine pe lume în mijlocul ororilor ce se petrec în somptuoasa casă ferecată.

Numită de revista *People* „maestra suspansului", Lisa Jewell ne prezintă în noul ei roman povestea plină de răsturnări de situație a trei familii ale căror destine se întrepătrund și care trăiesc într-o casă plină de cele mai întunecate secrete.

„Puțini autori de romane psihologice și de suspans creează intrigi atât de alerte și de dure, și mai puțini își populează poveștile cu personaje atât de umane și de complexe. Romanul *Secrete întunecate* al Lisei Jewell strălucește ca o lamă de cuțit și taie chiar mai adânc."

A.J. Finn

„Absolut strălucit. Personaje puternic caracterizate, punere în scenă fascinantă și apăsătoare și un deznodământ spectaculos. Jewell scrie întotdeauna bine, dar cartea aceasta este de un nivel superior."

Sarah Pinborough

„Consistent, întunecat și plin de răsturnări de situație complicate, acest roman captivant combină o saga de familie și un *noir* domestic, cu un strălucit efect înfricoșător."

Ruth Ware

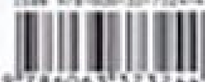
Recomandat de

AMC

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7324-4